From
the People of Japan

CSAGA

UNFPA

Cánh chim *tự do*

https://tieulun.hopto.org

NHIỀU TÁC GIẢ

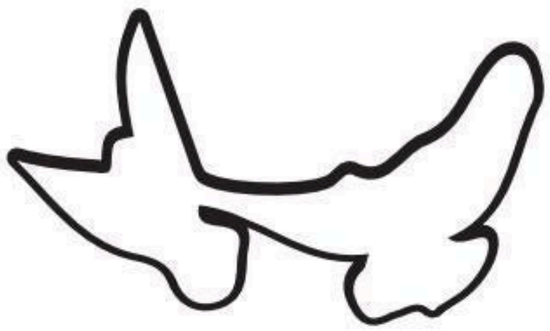

Cánh chim tự do

https://tieulun.hopto.org

LỜI NÓI ĐẦU

Người ta nói hạnh phúc thì giống nhau, nhưng bất hạnh thì có muôn ngàn khuôn mặt. Mỗi khuôn mặt của bất hạnh đều có thể khiến người chứng kiến, trải nghiệm ngỡ ngàng, bất ngờ. Tương ứng với nó, chúng ta thường nhìn ra muôn ngàn lý do khác nhau của những nỗi đau, những cảnh đời không may mắn này.

Có điểm nào chung giữa những câu chuyện đau buồn của các gia đình, của những người phụ nữ, những đứa trẻ bị bạo lực không?

Có cách nào giải quyết, có điểm chung nào với các trường hợp này không?

Xã hội nói chung, mỗi người nói riêng có thể làm gì để giảm bớt nỗi đau mà bản chất của câu chuyện là mất cân bằng quyền lực, là gia trưởng, là bất bình đẳng giới này hay không?

Mọi vết thương, mọi căn bệnh đều phải được nhìn thấy, thấu hiểu, chữa trị thì mới mong lành bệnh. Khi mở nó ra, sát trùng, băng bó hay lên kế hoạch điều trị thì đều đau đớn cả. Nhưng không làm như thế thì vết thương có liền miệng hay không? Không làm như thế thì có giúp cho cơ thể con người, gia đình hay cộng đồng lành mạnh hơn, tráng kiện hơn được không?

https://tieulun.hopto.org

50 câu chuyện, hầu hết là buồn nhưng cũng đã có rất nhiều ánh sáng của niềm tin và sự thay đổi. Bạo lực giới là câu chuyện liên quan tới các trải nghiệm sâu sắc của từng cá nhân, khi được những người viết cả chuyên nghiệp và không chuyên bộc lộ dưới dạng truyện ngắn mini, một hình thức nghệ thuật cô đọng, thì tác động của nó rất mạnh mẽ.

Đó là lý do CSAGA, cùng với sự hỗ trợ của Quỹ Dân số Liên Hợp Quốc (UNFPA) và chính phủ Nhật Bản lựa chọn cách thức này để cất lên một tiếng nói theo một cách riêng cho vấn đề bạo lực giới tại Việt Nam.

Sự tham gia đông đảo của những cây viết khắp mọi miền đất nước đã nói lên sự quan tâm của giới cầm bút về chủ đề này.

Bây giờ, mời bạn hãy mở trang đầu tiên để đắm mình vào thế giới, nơi mà những cánh chim tự do đã đi qua những thử thách cuộc đời để đến với chân trời của bình an và hạnh phúc.

https://tieulun.hopto.org

MỤC LỤC

GỐM MỚI 8
VÙNG SÁNG ẢO 11
CÓ TRÁI TIM NÀO KHÔNG CHẢY MÁU? 14
NẶNG MỘT CHỮ THƯƠNG 17
GIẤC MƠ DIỆU KỲ 20
ĐÃ ĐẾN LÚC TRÁI TIM EM THÔI KHÔ HÉO 23
HOA BAN TRẮNG 26
MẸ ƠI! NÍN ĐI 29
ĐỔI THAY 32
MẦM SEN NHỎ VẪN ĐANG LỚN LÊN TỪNG NGÀY MÀ! 35
NẾU CON GIỐNG MẸ 38
NGỌC TRONG CÁT BẨN 41
TẤM GƯƠNG 44
CÁI HỌC 47
SỐNG LẠI 50
BÀI VĂN TẢ MẸ 53
ĐỒI SƯƠNG MUỐI 56
ĐỨA TRẺ RẮC RỐI 59
HÓA VÀNG 62
TRĂNG SÁNG TRÊN CAO 65
QUA SÔNG 68
BẢN TƯỜNG TRÌNH ĐẶC BIỆT 71
SON PHẤN NGÀY THƯỜNG 73
CHUYỆN BUỒN GIẤU KÍN 75

https://tieulun.hopto.org

CÁNH CHIM TỰ DO 77
CÁNH CỬA 80
BẮT VỢ 82
PHÉP THỬ CỦA CẢM XÚC 85
VẾT ỨA 88
CHIẾC VA LI KHÔNG TIỀN 91
NGƯỜI DÌ ĐÁNG THƯƠNG 93
MỘT ĐỜI LÀ QUÁ DÀI 96
CÔ HUỆ 99
THẤM THÍA 102
PHÍA SAU CÁNH CỬA 104
TIN Ở NGÀY MAI 107
TỔ CHIM SẺ ĐÁ 111
ANH EM SẦN MÓ CHU 114
CÁI RÂY BỘT THỦNG 117
THẰNG CÒ 120
TRẢ HẬN 123
VỰC DẬY YÊU THƯƠNG 126
GỌI TÊN 129
ĐÔI MẮT CỦA BO 132
BÌNH YÊN NƠI ĐÂY 135
MỘT GIỜ TRƯỚC LÚC CÔ ĐƠN 138
CHÍN CÒ 141
LÀM BẠN VỚI CỰU CHỒNG 144
VẾT THƯƠNG CHÍ MẠNG 147
MỘT LẦN MÁ TỰ VẤN... 151

https://tieulun.hopto.org

GỐM MỚI

Đinh Ngọc Hùng

Bà nội đã già nhưng vẫn duy trì nghề gốm. Vài tuần, bà cùng mấy người làm nghề trong làng đốt một lò rồi mang ra chợ bán. Mỗi lần Huệ về, bà đều nói ý nhị:

"Cái khổ nhất của người đàn bà là không có chồng. Xem có người nào thương đến thì lấy đi. Rổ rá cạp lại là chuyện bình thường".

Mỗi lần bà nói thế, Huệ chỉ mỉm cười:

"Bà ơi, thế bà tìm người nào cho cháu đi".

"Được rồi! Chị nói đấy nhé!".

Ở tuổi Huệ, sau một lần hôn nhân đổ vỡ thật khó để gượng dậy.

Mối tình đầu của Huệ là Tuấn. Đó là cậu bạn hàng xóm. Ngày nhỏ, Huệ thường bị bạn bè bắt nạt, người duy nhất bênh vực Huệ là Tuấn. Khi Huệ đỗ đại học, Tuấn cưới vợ. Suýt nữa thì Huệ đã bỏ học sau chuyện ấy. Từ đó, Huệ ít về nhà.

https://tieulun.hopto.org

Thấy Huệ cứ lủi thủi, Mai cùng công ty bảo:

"Chị nên chấm dứt cuộc sống độc thân đi. Để em giới thiệu với chị một người".

Mấy hôm sau Mai đến với một người đàn ông chững chạc. Mai giới thiệu:

"Đây là anh Phương, anh họ em".

Từ hôm đó Phương hay đến chơi. Có vào lần Phương đến cùng với một người bạn nữa. Anh bạn Phương mỗi khi đến chơi thường im lặng đến hết buổi mà rất ít khi tham dự câu chuyện.

Huệ và Phương hiểu nhau nên tình cảm cũng tự nhiên nảy nở. Rồi Huệ và Phương làm đám cưới. Hôm Phương và Huệ làm đám cưới Mai cũng tới. Nhưng dự được nửa chừng Mai đứng dậy bỏ về.

Một lần vô tình Huệ được một người quen thông báo gặp Mai và Phương khoác tay nhau vào nhà nghỉ. Sự thật cuối cùng cũng được sáng tỏ. Phương thực ra không phải anh họ Mai. Ngày trước hai từng yêu nhau. Rồi sau đó cảm thấy không hợp chia tay. Sau khi lấy chồng, Mai giới thiệu Phương cho Huệ để bớt day dứt về mốt tình ngày trước. Lúc đầu thì đúng như vậy, nhưng về sau Mai ghen với cuộc sống của vợ chồng Huệ. Đến lúc đó Mai và Phương mới thú nhận rằng không thể quên được nhau. Huệ chết lặng.

Sau chuyện đó Phương hứa sẽ thay đổi, chấm dứt mối quan hệ với Mai. Bản thân Huệ là người vị tha và không muốn mang tiếng đổ vỡ trong hôn nhân nên cũng chấp nhận tha thứ cho Phương. Mai nghỉ việc chuyển công ty. Nhưng Huệ phát hiện Phương đã không làm như những gì đã hứa. Anh ta và Mai vẫn lén lút quan hệ với nhau.

Huệ làm dữ, Phương đánh đập cô tàn nhẫn. Phương bỏ đi biệt cả tuần với Mai mới về. Mỗi lần về lại gây sự đánh đập Huệ mặc dù cô đang mang trong bụng giọt máu của anh ta. Có lần Phương còn bóp cổ, đòi giết Huệ.

Sau những chuyện đó, vợ chồng Mai đã chia tay. Là người tự do, Mai càng ngang nhiên công khai mối quan hệ với Phương. Mai còn ra mặt thách thức Huệ, thỉnh thoảng lại dùng điện thoại của chồng Huệ để chửi mắng, thách thức cô. Cuối cùng Huệ cũng ký vào tờ đơn chấm dứt cuộc hôn nhân nghiệt ngã khi cái thai, niềm hy vọng duy nhất của cô bị sẩy sau trận đòn của chồng.

https://tieulun.hopto.org

Sau cuộc ly hôn, Huệ đóng cánh cửa lòng. Cô thất vọng và không dám tin nhiều vào cuộc đời này. Cô cảnh giác với những người đàn ông đến với mình. Nhưng mỗi lần về quê bà lại bảo, với người đàn bà gia đình là quan trọng nhất. Hãy gạt bỏ quá khứ để bước tiếp.

Vài tuần Huệ mới về thăm bà một lần. Mỗi lần về, Huệ thường phụ bà nặn gốm. Làng gốm, nhà nào cũng theo nghề gốm. Nhà Huệ cũng theo nghề gốm. Nhưng một lần lò gốm sập, Huệ đã mất cả bố lẫn mẹ chỉ còn người thân duy nhất là bà.

Một lần về quê bà vui hơn thường lệ. Bà bảo Huệ: "Hôm rồi có một người đến chơi. Anh ta không nói tên gì chỉ bảo có quen cháu và đề nghị thỉnh thoảng được về làng gốm. Lần sau Huệ về bà nói ngay:

"Mới hôm rồi anh ấy lại về. Người đâu mà lạ. Thấy đống đất là xắn quần lội ngay vào chẳng ngại ngần gì. Cơm nhà chỉ có rau rền luộc chấm với nước cáy mà cứ xuýt xoa khen ngon".

Sáng chủ nhật Huệ lại về làng. Hôm nay đốt lò Huệ muốn về phụ giúp bà một tay. Về đến nhà Huệ thấy sân vắng tanh. Số gốm mộc đã được chuyển đi hết. Chắc bà giờ này đang ở ngoài lò. Huệ đi lối tắt ra khu đốt lò. Ngoài lò gốm Huệ thấy bà và một người đàn ông đang hì hụi làm. Chợt cô sững người khi nhận ra anh bạn ngày nào của Phương. Dù có thắc mắc nhưng cô chưa bao giờ nghĩ đó là người ấy. Tên anh là Quang, đã có vợ nhưng hai vợ chồng chia tay khi một lần anh bắt gặp vợ mình ngoại tình với chính ông trưởng phòng của anh trong ngôi nhà mà của mình. Từ đó Quang một mình nuôi cậu con trai.

Sau một hồi ngỡ ngàng Huệ bối rối:

"Anh cũng mê nghề này à?".

Quang cười gật đầu. Huệ cũng cười cúi xuống cùng bê những bó củi bỏ vào trong lò. Chỉ lát nữa thôi những lò gốm này sẽ rực lửa. Và qua đêm một mẻ gốm mới sẽ ra lò./.

https://tieulun.hopto.org

VÙNG SÁNG ẢO

Đinh Ngọc Hùng

Mỗi khi lên phố, người đàn bà khó chịu với ánh mắt tò mò mọi người nhìn mình. Có lẽ bởi việc đột ngột có một người đàn bà chửa xuất hiện trên thuyền.

Gã, chủ nhân chiếc thuyền là một kẻ lầm lì ít nói. Ngày trước nghe bảo gã có cửa hàng trên phố. Sau phẫn chí do vợ bỏ theo người khác xuống thuyền sống. Hàng ngày gã mang hàng ra làng đảo bán cho dân.

Chuyện cái thai lớn lên hàng ngày đó là điều không thể phủ nhận. Cha của nó đã chính thức chối bỏ. Một cuộc đánh ghen tóe máu. Người đàn bà bị đánh bật khỏi căn nhà khang trang sực nức mùi nước hoa đắt tiền.

Việc cô ở hay đi là tùy - Gã nói- Đừng để tôi phải nghe tiếng trẻ con khóc trên thuyền.

** *

Từ chiều người đàn bà đã cảm nhận thấy những cơn đau ở vùng bụng. Linh cảm cho biết thời khắc hệ trọng sắp đến. Trời tối làm người đàn bà bình tâm trở lại. Chỗ neo thuyền là một dải bờ sông hoang vu.

https://tieulun.hopto.org

Hôm nào cũng thế, cứ neo thuyền là người đàn bà dọn cơm ăn còn gã uống rượu. Buổi tối gã thường uống nhiều.

Phía bên kia sông là thành phố. Từ bên này nhìn sang thấy dọc một dải tóa lóa ánh điện. Nơi náo nhiệt đó từng có bao điều hấp dẫn những cũng đáng sợ. Chị ở trên chiếc thuyền của gã cũng là để chạy trốn những điều đó.

Người đàn bà ngồi sâu trong khoang thuyền như sợ vô tình gã có thể quay lại và nhìn thấy mình. Trong bóng tối những cơn đau dồn tới ngày một nhiều. Có thể đêm nay chị sẽ sinh. Người đàn bà đã chuẩn bị cho việc này.

Được một lúc bắt đầu chị suy nghĩ lung tung. Việc mình có mặt trên con thuyền này. Việc cuộc đời mình gắn bó với một kẻ hoàn toàn xa lạ. Gã là một kẻ khó chịu. Nhưng với chị gã là người có ơn. Có lúc chị muốn dứt khoát rời bỏ gã rồi lại không thể. Bên gã dù sao chị cũng có cảm giác được che chở.

- Tôi sẽ theo anh, cho dù sướng khổ- Chị nói.

- Cô có thể ở lại hay đi thì tùy. Tôi không can dự.

Không phải một lần gã nói câu đó. Nhưng chị đã không đi. Biết đâu gã có thể cùng chị nhen nhóm một cuộc sống khác.

Gã khá khó tính. Ấy vậy mà có lúc nhìn trộm gã ngồi uống rượu chị lại thấy gã thật dễ gần. Bằng chứng là có bận chị đã tiến lại từ sau lưng vòng tay ôm lấy người gã. Lúc đó chị thấy gã không còn xa lạ. Và không hối tiếc vì mình đã gặp gã. Hình như nỗi đau là thứ khiến con người ta dễ đồng cảm nhất. Một cuộc sống hai người như thế này cũng đâu phải là không tốt. Trong lúc suy nghĩ lung tung người đàn bà đã nghĩ giá cái thai trong bụng mình là của gã, chắc gã sẽ không thờ ơ.

Giờ thì gã đã ngủ. Ngay cả lúc ngủ tiếng ngáy của gã cũng khổ. Một cơn đau quặn thắt lôi chị về hiện thực.

Trăng sáng vằng vặc. Chị nặng nề lê bước lên bờ. Việc thường ngày đó giờ cũng khó nhọc. Cứ vài

https://tieulun.hopto.org

bước chị lại phải xụi xuống ngồi thở.

Cuối cùng thì chị cũng lên khỏi bờ cát. Không còn thời gian để lựa chọn chị bò phứa vào một lùm lau um tùm nằm thở dốc. Những cơn đau dồn đến quặn người.

Rồi bầu trời vỡ toạc quay cuồng. Khoảng thời gian đó đủ cho một sự thay đổi. Chị nhìn xuống hai chỗ đùi. Nó nhớp nháp, ướt lạnh. Con chị nó đã chuồi ra. Tiếng hài nhi khóc ngằn ngặt giữa nơi hoang vu.

Chị cẩn thận ẵm đứa bé vào trong chiếc khăn bông đã chuẩn bị trước. Nom nó đúng là một sinh linh kỳ diệu. Chị vạch bầu vú đặt vào miệng nó. Nó há miệng hớp những giọt sữa đầu. Nhưng rồi như chợt nhớ ra điều gì khiến người đàn bàn chồm dậy...

Chị ôm con thất thểu hướng về phía bờ sông. Đang bước chợt chị hẫng lại. Chiếc thuyền của gã đã không còn neo ở đó. Người đàn bà hoảng hốt bước dọc bờ sông mắt ráo rác tìm kiếm. Chị đi qua nhiều dải lau sậy cũng không thấy bóng dáng chiếc thuyền. Tất cả chỉ là dòng sông đen thẫm có những cột sáng ngoằn nghoèo của ánh điện từ phố bên kia bờ sông hắt sang.

Tại sao gã lại đột ngột bỏ đi như vậy? Có phải khi tỉnh dậy thấy chị không còn ở thuyền gã tưởng chị đã bỏ đi? Nếu thế tại sao gã không tìm chị trước khi bỏ đi? Chẳng lẽ trong gã chị không có vị trí gì?

Chị hoảng loạn mắt thẫn thờ nhìn khắp nơi tìm kiếm. Rồi chị từ từ ngồi thụp xuống. Vì sao chị lại phải chạy theo tìm con thuyền của gã? Có thực chị cần gã đến mức vậy không?

Đúng lúc chị quyết định buông bỏ chợt chiếc thuyền hiện ra trước mặt chị như một phép lạ. Chị không tin vào mắt mình. Nhưng cái dáng khắc khổ của gã thì không lầm vào đâu được. Gã cầm một bọc gì đó nhảy lên bờ tiến lại gần chỗ chị. Tới nơi gã ngồi xuống, bỏ cái bọc bên cạnh nhìn chăm chắm vào đứa bé.

- Tôi đi kiếm cho đứa nhỏ ít đồ sơ sinh. Đời nó không thể tạm bợ như chúng ta được. Nào để tôi đỡ xuống thuyền. /.

https://tieulun.hopto.org

CÓ TRÁI TIM NÀO KHÔNG CHẢY MÁU?

_ Dương Giàu_

"Chú ơi! Con muốn gặp ba Thành một chút" - Mai An vừa thở hồng hộc vừa nói với chú bảo vệ ở cửa hàng sửa chữa ô tô. Thấy con bé nhễ nhại mồ hôi, chú bảo em chống xe, vào ghế ngồi chờ. Nhìn về phía dưới gầm cái xe màu đen láng cón, em thấy ba đang nằm dài, tay liên tục vặn cờ lê. Theo lời mẹ, Mai An tới xin ba thêm tiền để mua thuốc gấp.

Cầm tiền trong tay, Mai An đứng dậy, giật bắn người vì nhìn lại chỗ ghế đệm mình vừa ngồi be bét máu. Ba em trừng mắt nhìn, bao nhiêu giận dữ đông cứng lại, vo tròn thành từng cục rồi lổm ngổm bò ra khỏi miệng: "Cái loài dơ bẩn". Ba xua tay đuổi Mai An về, kéo mạnh cái ghế tới vòi nước.

An nức nở, leo lên xe đạp, vừa chạy về nhà vừa khóc, máu cứ chảy không ngừng, bụng em đau. Em nghĩ là mình sắp chết. Chắc là vậy rồi, vì ba từng nói em là đứa toàn mang tới xui xẻo, cái thứ không tốt lành như em thì chẳng có ai cần.

https://tieulun.hopto.org

Lúc ấy em chỉ ước có chị gái ở bên, chị sẽ dạy em biết mọi thứ diễn ra như thế nào trong kỳ kinh nguyệt đầu tiên của mình. Chị nghỉ học năm lớp 11, đi làm công nhân ở xưởng giày da, một năm chỉ về thăm nhà vài ba lần, nhưng hầu như lần nào cũng lời qua tiếng lại với ba.

Mai An có dáng người nhỏ thó, hai mắt to nhưng ánh nhìn thường buồn lắm. Em nói vì lúc mẹ đẻ em ra, ở nhà chẳng có ai mừng vui cả. Mẹ em phát hiện bị ung thư vú giai đoạn 2, không thể sinh nở được nữa và sức khỏe cũng kém đi từ độ ấy.

"Em không thích làm con gái" - An nói, bằng giọng rất trong.

Tôi hỏi: "Sao em không thích?"

"Ba và bà nội mắng mẹ em không biết đẻ con trai nối dõi, em mà là con trai thì mẹ đã không khóc nhiều rồi bệnh đâu." Cũng bằng cái giọng trong veo ấy, nhưng chua chát, Mai An 12 tuổi vừa nhấp ngụm nước mía cuối cùng vừa nói. Dứt câu thì em đã chạy vội về nhà. An làm hết việc những việc vặt vãnh, nhận nhiệm vụ trông coi tiệm tạm hóa nhìn qua ngó lại tầm chục mặt hàng của mẹ.

Buổi trưa năm mười sáu tuổi, Mai An chạy về khoe mình vừa nhận được giải thưởng Sáng tác văn học ở trường. Mẹ ôm em. Cầm bì thư tiền giải trong tay, mẹ nói sẽ xin thêm ba một ít để đưa Mai An đi tiêm ngừa ung thư cổ tử cung. Sáng này các cô ở hội phụ nữ đến nhà vận động.

Buổi tối đó ngồi trước sân, Mai An nghe giọng ba từ sau bếp, gắt gỏng: "Hết tiền rồi. Không tiêm cũng không chết đâu, nó mà là con trai thì tuổi này đã làm ra tiền nuôi cái nhà này rồi, toàn thứ vô dụng."

Không cam lòng làm người vô dụng, Mai An miệt mài học. Em thi đậu vào một trường Đại học trong tỉnh. An xin phụ việc nhiều nơi để trang trải chi phí sinh hoạt phụ mẹ. Kết thúc học kỳ đầu tiên, Mai An nhận được học bổng hơn bốn triệu đồng, em đọc tin, mắt ầng ậng nước.

Sức khỏe của mẹ An kém dần, tiệm tạp hóa cũng thưa khách (một bữa bán, năm, ba bữa nghỉ). Dịch bệnh hậm hực kéo tới, ba An nghỉ làm đã gần hai tháng. Nguồn thu nhập dần teo tóp mà chi phí điều trị của mẹ em cứ ngày một tăng. Nhiều hôm thấy mẹ cắn chặt răng chịu đau, lòng Mai An nấc nghẹn.

https://tieulun.hopto.org

Cảm giác đó kinh khủng hơn nhiều so với cái cổ họng nghẹn ứ trước mâm cơm lưng chừng hai miếng trứng chiên với dĩa rau luộc xỉn màu. Mai An nói sẽ không đi học nữa. Mẹ em buông đũa, nước mắt chảy dài: "Con nghĩ kĩ chưa?"

Ba và nhanh miếng cơm khô khốc, kéo ghế đứng lên: "Học cho lắm rồi cũng theo chồng như con chị mày. Nghỉ đi, cái thân già của tao nuôi mày không nổi nữa đâu."

Bữa đó trăng sáng quá chừng.

Từ dạo nghỉ việc, ba An thường ra đầu hẻm ngồi uống rượu một mình. Bữa nọ khuya quá không thấy ba về, Mai An chong đèn ngồi đợi. Em chống tay lên cằm sau mấy lần ngủ gục lên gục xuống ở bậc cửa. Ông vừa khệnh khạng đến cổng nhà, đã nghe thấy tiếng quát bằng cái giọng nhừa nhựa của người say: "Trời ơi, nhà này toàn một lũ ăn hại".

Nghe hoài mấy lời đắng ngắt, Mai An tưởng tượng tim mình chắc là dày lắm, nên cứ mặc nhiên để cho ba cứa những nhát thiệt đau. Em chạy đến dìu tay ba, lăng xăng pha ly trà gừng nóng, thay cái áo hôi rình mùi nôn ói, lấy khăn nóng chườm lên trán cho ba.

Mai An xin làm phục vụ ở những quán cà phê lớn trong vùng, học làm bánh, nhận dạy gia sư buổi tối, phụ dì gia công hàng may mặc những lúc ngơi tay. Sau hai năm, Mai An ki cóp được một số vốn nhỏ, mở tiệm cà phê, bánh ngọt bé xíu trên cái khoảnh đất trước nhà, từng là tiệm tạp hóa của mẹ - hồi bà còn sống.

Mang ly cà phê sữa đến gagrage Châu Thành, Mai An ngồi trên chiếc ghế đệm xám từng là nỗi ám ảnh với em, đợi ba. Chìa bàn tay còn dính dầu nhớt đen sì, ba em đón lấy bằng một nụ cười hiền, hỏi: "Nắng nóng quá hông?"./.

https://tieulun.hopto.org

NẶNG MỘT CHỮ THƯƠNG

Tạ Ngọc Điệp

Con Tha lại về nhà mẹ rồi, ba đứa nhỏ cũng theo luôn.

Đi khi nào cô?

Khi tối

Thằng The lại uống rượu say ạ

Ừ, nó có bồ nữa, con kia đi làm trong Sài Gòn về rồi. Tối qua nó uống rượu say, con kia gọi điện thoại đến, còn chụp cái vú của nó gửi cho thằng The nữa, đồ con gái sao bậy bạ vậy cháu ha?

Thế rồi vợ nó thấy hả cô?

Ừ, nó thấy, nó nói thằng The, thằng The tát nó, nó bỏ về nhà mẹ giữa mưa luôn?

Cô đẩy thằng The, nó xô cô vô tường, kiểu này chắc cô chết mất, bình thường không sao, uống rượu vô đầu nó như có con ma, chu cha, chắc chết, chu cha, con với cái, thương con dâu quá.

https://tieulun.hopto.org

Tôi chuyển đến đây hai năm thì chứng kiến năm lần Tha bỏ về nhà mẹ, lúc đầu chỉ là tiếng la ó, tiếng bát vỡ, tiếng khóc, rồi lặng im là biết Tha đã đi rồi.

Có ngày, đi ngang qua nhà, thấy Tha đang vắt áo quần mấy đứa nhỏ phơi lên trước hàng rào bằng lưới B4. Những chiếc áo mặc từ chị sang em đã nhão, ngấm đầy nước vắt ngang chảy sòng sõng xuống mặt đường bụi, những hạt bụi nhỏ mùa khô bốc lên theo dòng nhỏ của nước, dưới đó, hàng cây hoa cánh bướm cằn cỗi cũng ráng nở từng bông. Hỏi Tha, sao đi? Nó đánh. Sao về? còn thương.

Tha ở làng Woa, lấy The từ năm mười bốn tuổi, hai năm sau đẻ bé đầu, ở với The mười năm, đẻ ba đứa con gái. The con trai một, người Jrai quý con gái, The nói bạn The người Kinh, ai cũng thích con trai, có con trai mai mốt lớn lên nó biết lái xe công nông, làm rẫy, tưới nước, phun thuốc cỏ, còn con gái chỉ biết gặt lúa, biết mấy chữ rồi lại lấy chồng. Hôm trước, Tha đi thi bằng lái xe máy, mấy đứa bạn rủ đi uống cà phê , tụi nó chụp hình, đưa lên phây búc, The đi làm rẫy về, coi điện thoại thấy vợ chụp ảnh với mấy thằng khác trong làng, về gây chuyện, đánh, đuổi Tha về nhà mẹ. Ba mẹ con ngồi lên xe máy, đứa nhỏ địu trước, phía dưới là túi nilon gói nhanh mấy bộ đồ. Hai đứa nhỏ ngồi sau mặt mũi còn lấm lem, đứa thứ hai sổ mũi lòng thòng, tóc mái dài quá mắt làm cho đứa trẻ mỗi lần nói chuyện phải ngước mắt lên. Đứa chị thút thít ôm em, chiếc dép hồng trên chân trái của nó đã sứt cái nơ con bướm. Bà Tui đuổi theo gọi con con, vừa gọi vừa móc túi áo lấy mấy tờ năm chục dúi cho đứa cháu. Bà Tui khóc, con dâu khóc, bé Nguyệt khóc, đứa thứ hai vẫn ngước mắt lên và đứa nhỏ vẫn thiu thiu ngủ.

Những ngày cháu đi, bà Tui không bật điện, nhà tối om om. Con heo nái sau chuồng cũng không buồn kêu đói. Bà nói, mình chả muốn ăn uống gì, buồn vì con cái quá, vợ mình sao lại không thích, lại đi thích vợ người ta...lần này cô phải nhờ đến già làng thôi.

Sân tập trung đông người, đống lửa nhỏ cháy bùng lên. Hôm nay già làng phạt tội thằng The, già làng của làng này dẫn The sang gặp già làng kia xin lỗi, xin được nộp một con heo và mười triệu để chuộc con Tha về lại. Hai bên uống rượu, người làng, họ hàng đến chật sân. Tha về cùng ba đứa con, mặt mày rạng rỡ, hàng rào trước nhà lại giăng đầy hoa sặc sỡ của những bộ quần áo con trẻ, gió đầu mùa khô cuốn những chiếc lá cuốn xoay vòng bụi đỏ.

https://tieulun.hopto.org

Bà Tui nói, "chắc phải thay não nó đi, Yang đã cúng, già làng đã phạt mà nó không sợ, vậy chắc hết cách rồi. Chuyến này cô muốn nó li dị, con dâu khổ quá, cô nói Tha, mày li dị đi, để hai đứa cho nó nuôi, con còn trẻ, nuôi một đứa, rồi lấy chồng khác, việc gì phải vậy, nhưng Tha nó khóc, nó nói còn thương"...

Phụ nữ ở làng Woa mở lớp dệt thổ cẩm, mẹ Tha đăng ký đi học rồi Tha cũng đi theo, sau khi học ba tháng thì được nhận vào hợp tác xã, công ty du lịch họ mua hết. Tha cũng đi học lớp khởi nghiệp do hội phụ nữ tổ chức, ở đó họ cũng dạy bí quyết gìn giữ hạnh phúc gia đình.

Tha tặng tôi chiếc khăn, đó là chiếc thứ hai mà Tha làm được, chiếc đầu tiên Tha tặng cho bà Tui, mẹ chồng. Tha nói "mẹ chồng tốt lắm, thương mình, nhưng mình sống với thằng The chứ không sống với mẹ". Mình lấy chồng sớm, giờ bỏ cũng sớm nữa. Nó không yêu mình như xưa nữa thì thôi, mình về nhà. Chị từng nói em, mình phải sống hạnh phúc trước đã, em không biết hạnh phúc là gì, nhưng em biết vui.

Thế không thương hai đứa này sao?

Có chứ, nhưng mình phải thương mình nữa.

Thằng The muốn quay lại không?

Nó quỳ ở sân cầu thang nhà sàn ba đêm nhưng mình kệ, mỏi chân thì nó về, mình không còn thương nó. Thương thì mới về...

Tha đi rồi tôi mới đứng bần thần trước ngõ, thằng The chạy xe ngang qua rú ga rẽ vào cổng, mùi rượu nặng nề phả ngược chiều.

Chiều mùa khô, hoa dã quỳ nở vàng từng vạt bên đường khắc khoải. Trời cao xanh hanh hao gió.../.

https://tieulun.hopto.org

GIẤC MƠ DIỆU KỲ

Diệp Lâm Khánh

Tôi và chị Lam nằm giữa cánh đồng vàng ươm, thơm ngát mùi lúa chín. Chị Lam giơ cánh tay đầy sẹo lên nền trời xanh thẳm, bắt lấy vài giọt nắng nhàn nhạt của buổi trưa hè. Những vết sẹo lồi, sẹo lõm chi chít trên tay chị Lam lại được phủ lên một lớp sáng mỏng, thu hút sự chú ý của tôi.

Trên bầu trời xanh biên biếc, một đám mây lửng lờ trôi ngang.

"Tay Lam bị gì mà đầy sẹo thế?"- Đám mây trắng thắc mắc hỏi.

Câu hỏi của đám mây khiến chị Lam đột ngột thu tay về. Chị ngập ngừng giây lát rồi trả lời bằng giọng thỏ thẻ:

"Tay Lam bị...bị bố dượng đánh."

Mây trắng mặt thương cảm, tính nán lại hỏi thêm mấy câu nhưng không may lại bị làn gió mạnh thổi qua, cuốn mây bay đi mất.

Mây trắng vừa đi khỏi, nhánh lúa vàng ươm bên cạnh chị Lam đã cất tiếng hỏi:

https://tieulun.hopto.org

"Nhưng sao bố dượng lại đánh Lam chứ?"

Chị Lam đôi mắt đỏ hoe. Nhớ lại những năm trước, bố chúng tôi bệnh nặng qua đời. Lo liệu xong tang lễ cho bố là mẹ chúng tôi ngay lập tức kết hôn với người bố dượng. Bố dượng có con riêng, nên không hề thương gì chị em tôi. Bố đối xử với chị em tôi tệ bạc lắm. Ngày nào cũng đánh mắng chị Lam và tôi không thương tiếc. Mẹ cũng không để tâm đến chị em tôi. Cứ để mặc cho bố sỉ nhục, chà đạp. Cho đến một ngày, bố dượng đổ oan cho chị Lam ăn cắp tiền và đuổi chị em tôi ra khỏi nhà. Lang bạt trên đường vài ngày, may thay tôi và chị được nhận vào cô nhi viện để chăm sóc. Mọi người ở đây đối xử với chị em tôi rất tốt. Tôi cảm thấy rất hạnh phúc khi tôi và chị Lam không còn bị bạo hành nữa. Tuy nhiên chị Lam cứ suốt ngày buồn bã, ám ảnh về những kí ức tồi tệ năm xưa.

"Bố dượng đánh Lam vì bố rất ghét chị em Lam..."

Tôi nghe rõ tiếng nấc trong câu trả lời của chị Lam. Những nhánh lúa vàng như đồng cảm, xót xa cho số phận của chị em tôi, bèn nghiêng mình rũ nhẹ xuống trên cơ thể chúng tôi. Hương thơm của mùa lúa chín một lần nữa xộc lên mũi, ngào ngạt đến khó cưỡng.

Từ trên cao chót vót, một thanh giọng trầm ấm vang lên, êm đềm như dòng suối nguồn:

"Chị em Lam thật đáng thương."

Hóa ra, chất giọng thanh cao ấy là của mặt trời. Mặt trời như một quả cầu lửa khổng lồ, tỏa đi hàng triệu những tia sáng tuyệt đẹp rọi soi khắp nẻo đường nhân gian.

"Lam biết không? Mỗi ngày mình đều tỏa đi ánh sáng đến khắp mọi miền trên thế giới. Mình đã chứng kiến và theo dõi sự sống của biết bao con người. Con người sinh ra, ai cũng có cuộc sống khác nhau, nỗi đau khác nhau. Bạo lực gia đình cũng là một trong những nỗi đau, nỗi thống khổ cùng cực. Nhưng nếu Lam cứ mãi sống trong quá khứ bi thương, ủ dột mà quên đi những gia vị đẹp đẽ của cuộc đời thì sẽ rất phí hoài thanh xuân, tuổi trẻ. Thay vì ngoái lại nhìn những ký ức đen tối, chúng ta nên chắp bước đi về phía mặt trời, hướng đến một tương lai rực rỡ, hạnh phúc đang chờ đón ta phía trước. Như vậy cuộc sống của chúng ta mới thật sự vui vẻ!"

Những lời khuyên chân thành của mặt trời có lẽ đã chạm đến trái tim của chị Lam. Chị Lam

https://tieulun.hopto.org

phóng tầm mắt về phía xa xăm, suy nghĩ hồi lâu rồi chợt mỉm cười. Nụ cười an yên của chị Lam, đã lâu lắm rồi tôi mới được ngắm lại. Đám mây trắng từ phương xa lại bay về phía chị Lam, trêu đùa cùng cánh đồng lúa vàng ươm đang rì rào theo từng đợt gió nhẹ. Khung cảnh thanh bình hiện ra trước mắt tôi.

Rồi chợt nhòe đi...

Nhòe đi...

Tôi giật mình thức giấc. Hóa ra tất cả chỉ là một giấc mơ?

Nhưng giấc mơ này thật sự quá chân thật. Tôi kéo chăn trùm kín mặt, định bụng sáng mai sẽ kể cho chị Lam nghe về giấc mơ kỳ lạ này.

Sáng hôm sau, vừa thức giấc là tôi chạy ù ra ngoài tìm chị Lam. Chị Lam đang giặt quần áo, thân hình chị gầy gò, mảnh khảnh nhưng lại dẻo dai vô cùng. Nhưng kỳ lạ thay, tôi lại thấy chị...đang cười?!

Nụ cười của chị Lam, đã rất lâu rồi tôi mới thấy lại. Những năm qua chị lúc nào cũng ủ rũ, buồn chán, nay lại cười một cách sảng khoái như vậy, thật lạ.

"Chị Lam!!"- Tôi kêu lên rồi chạy ngay đến chỗ chị.

"Thức rồi à? Nay em thức sớm quá ta!"- Chị Lam trêu tôi.

"Em có chuyện này muốn kể cho chị nghe này. Thú vị lắm!"- Tôi hào hứng nói.

Tôi chưa kịp mở miệng kể, chị Lam đã cười tươi rói:

"Em không cần kể nữa. Chị biết rồi!"

Câu nói của chị Lam làm tôi đứng hình vài giây. Là...là sao? Chị biết gì chứ? Tôi chưa kể gì mà?

Tôi còn đang chưng hững thì chị Lam đã tiến tới ôm chầm lấy tôi. Một cái ôm thật chặt, thật ấm áp. Tôi có thể cảm nhận niềm vui, niềm hạnh phúc đang lấp đầy trong tâm hồn của chị Lam. Đôi mắt trong veo của chị lấp lánh ý cười, hướng về phía ánh dương rực rỡ đang tỏa sáng hùng vĩ trên bầu trời.../.

https://tieulun.hopto.org

ĐÃ ĐẾN LÚC TRÁI TIM EM THÔI KHÔ HÉO

Trần Thị Phương Thảo

"Đã đến lúc em nói ra để trái tim thôi khô héo"

Em vẫn nhớ như in chuyến xe ngày hôm ấy. Chuyến xe em gấp gáp bắt về để dự đám tang người thân. Chuyến xe chỉ ngót nghét bốn giờ đồng hồ mà em cảm tưởng cả một đời đã trôi qua, chuyến xe đưa em về ngày ấy...

https://tieulun.hopto.org

Ngày ấy, khi thế giới chỉ mới mở ra trước mắt em, khi mọi hoài nghi, phòng vệ với cuộc đời trong em vẫn thật mỏng manh; em đã bị xâm hại. Mọi kí ức ấy nhạt nhòa đến nỗi em không nhớ nổi, nhưng vết đau trong em cứ giẫy dụa chưa bao giờ nguôi. Em chẳng nhận ra được cái bóng đen ghê gớm đã sống chung với em lâu rồi, chỉ đến khi em biết yêu, em mới sực nhớ ra em sợ bị đụng chạm đến mức nào. Em hít thật sâu rồi thở dài nói "Em từng muốn giết người". Hơi đáng sợ khi lời nói ấy hiện trên khuôn mặt thật hiền của em. Dường như đọc được nét hốt hoảng của người đối diện, em phân minh "Ngày xưa khi còn quá nhỏ, em cứ nghĩ miễn là có quan hệ là sẽ có con, nên em hay trèo lên cây nhảy xuống thật mạnh." Câu nói khiến người ta giận em thì ít mà thương em thì nhiều. Những ngày đi học của em, em rất sợ những buổi học về giới tính, em thấy tim em cuộn lên đau nhói, em có cảm giác tất cả các ánh mắt của bạn bè, thầy cô đang dồn về phía em, cả thế giới đang nhìn em ghê sợ. Mọi người ai cũng biết em của bên ngoài vui vẻ, em hay cười rất lớn (đáng tiếc tôi chưa được nghe em cười), thực ra là em chỉ ngụy tạo một mặt nạ cho mình. Em thấy mệt. Em kiệt sức khi phải bày trò lừa gạt chính mình. Và Em đã cố gắng thôi không than trách, thôi không đau đớn, em tự hứa sẽ yêu bản thân em, cơ thể em như cách nó đã thương em. Nhưng cuộc đời lại vốn lại ưa cong...

Nỗi đau của em vỡ òa khi em nghe tin người đã giam cầm cả thời thơ ấu của em đã mất. Ngày ấy, là ngày em đau đớn nhất. Em đau bởi vì giờ đây chỉ còn em đơn độc với vết nhơ ấy. Sẽ chẳng còn một tấm bia nào để em phóng ra những mũi tên chỉ trích, chẳng còn một con người nào em có thể đem ra để trách cứ cho dịu đi nỗi đau. Em bị giật văng ra sự yên ổn mà em cố bảo vệ và che chắn. Một tuổi thơ bị rách toác đã khiến em trở nên mạnh mẽ hơn. Em kể tiếp, "Em còn đau vì những lí do – thứ em đã vịn vào để cho phép bản thân hèn yếu đã bị sụp đổ. Em chọn im lặng vì em không muốn người đã xâm hại em, người được cả gia đình em kì vọng nhất lại làm ra những việc như vậy." "Em cứ một mực nghĩ rằng mình im lặng là tốt, là vì mọi người, là muốn bảo vệ người quan trọng nhất của cả họ." Nhưng giờ người ấy không còn nữa thì em lấy lí do gì để tiếp tục im lặng đây.

"Giá mà ngày đó, em được giáo dục giới tính sớm hơn". Nếu ngày ấy, ngày đầu tiên em bị xâm hại, em không nghe lời dọa dẫm, có lẽ em đã thôi có những lần sau.

https://tieulun.hopto.org

Rồi sau này, em tin là sẽ có người yêu em, thấu hiểu và cùng em chữa lành. Người đó sẽ là một người tốt, giúp em ghép lại những mảnh vỡ. Và rồi em thật khỏe mạnh. Em sẽ sinh ra con em, em sẽ yêu thương con thật nhiều. Và thứ đầu tiên em dạy cho con em sẽ là cách bảo về chính mình khỏi xâm hại. Con em sẽ có một cuộc đời thật bình yên và một cơ thể lành lặn. Em sẽ bảo vệ cả những đứa trẻ khác. Em sẽ không để một ai đau như em đã từng.

Em đứng dậy, chẳng nói gì, một mạch bước vào một hố ánh sáng chói mắt. Em không quay mặt lại nhìn tôi. Tôi thấy em đi thật nhẹ nhàng, hình như nói ra khiến lòng em trong hơn. Khuôn mặt em thật hiền. Tôi để em đi, tôi chẳng giữ em ở lại nữa, tôi biết đi qua phía bên ánh sáng đó em sẽ hồi phục. Rồi em sẽ cười vang thật lớn – nụ cười thật sâu tận đáy lòng em. Tôi mở mắt với lấy li nước uống cạn, cổ vẫn còn khô. Tôi đi lấy thêm ít nước nữa, ngồi thiền quá lâu khiến tôi mất nước. Tôi cầm bút, nghệch ngoạc viết "Hôm nay, trong lúc thiền tập, tôi đã gặp được chính mình..."

Tôi tin tưởng vào chính mình và tôi nhận ra một điều rằng, chỉ có bản thân mình mới cứu được mình. Vịn vào bên ngoài chỉ khiến bản thân mền yếu. Em trong câu chuyện đang trên hành trình đi bảo vệ những người khác... Còn tôi sẽ bảo vệ chính tôi, yêu thương tôi.../.

https://tieulun.hopto.org

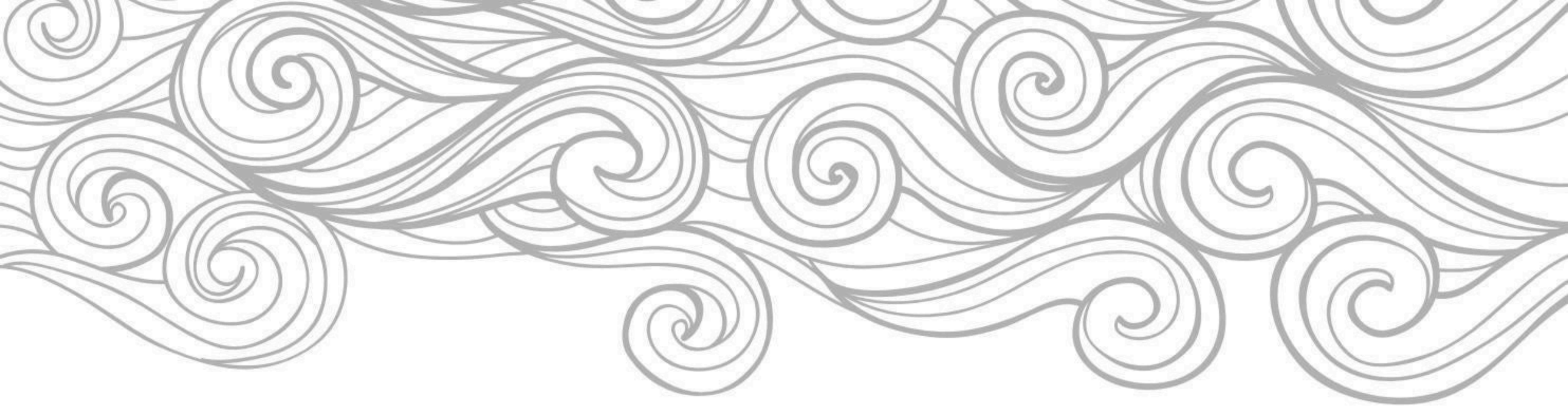

HOA BAN TRẮNG

Khương An

Mây cố hoàn thành chiếc khăn piêu đang dệt dở chừng thì nghe tiếng lộp bộp ngoài sân. Đoán A Pủ vừa đi uống rượu về, Mây dừng tay rồi vội trốn ra sân sau. Vừa lúc, A Pủ đi vào, hét toáng: "Mây đâu? Mày trốn ở đâu?"

Mặt A Pủ đỏ hoe, tóc tai rối bù, mùi rượu nồng nặc. Hắn bước ngã nghiêng trên sàn như chực té nhưng lại không, miệng kêu tên vợ liên hồi. Không thấy Mây, A Pủ ngồi bẹp xuống sàn, đầu gật gật ngửa ngửa như con lật đật rồi gào lên: "Mày lại trốn tao hả Mây? Tao hỏi mày bao nhiêu lần mà không nói. Mày ở với ai mà không có trinh, hả con đĩ!"

https://tieulun.hopto.org

Mây từ sân sau vòng ra cửa, rồi đi một mạch tới đường lộ, xa xa vẫn nghe tiếng quát của A Pủ. Cô rẽ vào lối mòn giữa những chỏm đá chênh vênh thấp cao men theo sườn núi. Con đường dẫn tới một hồ nước nhỏ cùng với những cây hoa ban trắng đang khẽ lung lay trong gió. Đây là nơi quen thuộc cô thường đến để tạm trốn A Pủ mỗi lần say xỉn. Có lẽ A Pủ vẫn đang tìm cô khắp nhà và la hét chửi bới, khi thấm mệt hắn sẽ nằm sóng soài ra sàn và ngáy o o. Cô nhớ không lầm thì đã hơn chục lần như vậy.

Mây lấy chồng được hơn nửa năm. Ngày đầu tiên về nhà A Pủ làm vợ, cô không ra vệt máu như những người con gái khác lần đầu về nhà chồng. Mây không hiểu vì sao, có thể là do cơ địa của cô vốn thế. Mây chưa từng ân ái với bất kỳ người đàn ông nào ngoài chồng mình. A Pủ và Mây là "thanh mai trúc mã" cùng lớn lên và yêu nhau trong bản làng này. Bản tình ca đẹp miền núi Tây Bắc được kết thúc bằng một hôn nhân tự nguyện khiến nhiều người ngưỡng mộ. Nhưng ngờ đâu lại mở đầu cho một chuỗi bi kịch khác mà Mây chính là nạn nhân.

A Pủ hoài nghi lời giải thích của Mây dù bao năm hắn ở bên người con gái của mình. Từ đó, A Pủ dùng rượu để dày vò, chì chiết cô. Có hôm điên loạn, hắn còn dùng dây quai gùi quất vào chân tay Mây, cưỡng bức cởi đồ vợ ra làm một trận rồi lăn ra ngủ. Mây hoảng loạn, sợ hãi vì chồng xem mình như con điếm. Đến khi mặt trời ló dạng, thấy những vết bầm đỏ trên thân thể người vợ, hắn lại quỳ lạy xin Mây tha thứ và hứa sẽ bù đắp cho cô. Nhưng những lời nói đó chỉ như mây gió, bao lần rượu vào, hắn lại ngược đãi Mây đến bán sống bán chết. Cô bị ám ảnh, có lúc chỉ muốn bỏ chồng cho xong nhưng lại nghĩ về tình yêu đẹp đẽ trước kia, cô lại lưỡng lự, chùn bước. Trở về nhà tâm sự với mẹ, bà bảo:

"Thằng A Pủ nó thương mày như vậy sao nó đánh mày? Mày làm gì sai nó mới đánh mày? Hai đứa chỉ mới lấy nhau ít tháng mà đã đủ chuyện? Mày coi, tao sống với thầy mày mấy chục năm, có gì đâu?"

Mây thất vọng khi nghe những lời nói đó từ mẹ mình. Cô không còn tâm sự được với ai. Bất lực, bế tắc. Cứ mỗi lần ngửi và nghe mùi rượu từ xa, Mây lại tìm cách trốn ra khỏi nhà, đợi A Pủ qua cơn điên, cô mới trở về nhà như hôm nay.

https://tieulun.hopto.org

Nhìn mặt hồ phản chiếu những nhành hoa ban trắng tinh khiết đang đung đưa trong gió, trông chúng mỏng manh nhưng lại rất mạnh mẽ trước cái rét của mùa đông, Mây nghĩ mông lung: "Không lẽ mình sống như vậy mãi?"...

Chợt nghe tiếng râm ran, lao xao phía dưới lộ, Mây tò mò dạt những bụi cây gây khuất tầm nhìn để nhìn rõ hơn. Một đoàn người đang vừa nói chuyện vừa nối đuôi nhau di chuyển hướng xuống chân núi. Mây nghĩ họ là đoàn leo núi kết hợp làm thiện nguyện như nhiều đoàn khác đã từng đến cho quà bọn trẻ quanh ngọn núi này. Rồi Mây chợt nhớ tới người chị họ đang ở Hà Nội. Chị ấy là một trong số ít phụ nữ không lấy chồng sớm mà đi xa để học chữ tới nơi tới chốn. Trong đầu Mây chợt nảy một ý nghĩ táo bạo mà cô muốn làm nhất ngay lúc này.

Mây quay trở về nhà, A Pủ đã ụp mặt xuống sàn ngủ như chết. Cô nhìn hắn đăm chiêu ít phút rồi chuẩn bị một ít tư trang làm hành lý, bước ra cửa mà không ngoái nhìn lại. Mây đi hướng về đoàn từ thiện lúc nãy, sẽ xin nhờ họ cho nhập đoàn đi xuống miền xuôi và tìm cách bắt đầu một cuộc sống mới.

Cô đưa tay chạm vào bụng mình như âu yếm, ôm ấp một sinh linh bé nhỏ. Hạnh phúc, hy vọng, lạc quan tràn ngập tâm trí Mây. Hành trình phía trước còn nhiều chông gai nhưng cô không sợ. Bởi trong Mây đang có một chồi non vừa mới hé nở.../.

https://tieulun.hopto.org

MẸ ƠI! NÍN ĐI

Giáp Thị Thu Hồng

Đêm chấn động

Tôi vồn vã bế con trai qua chung cư. Thằng bé vui vẻ hỏi mẹ.

Mẹ ơi mình đi chơi nhà bố Vũ ah!

Uh! Con có vui không.

Tôi nhoẻn miệng cười vui vẻ, với cái nhíu mày đầy yêu mến với đứa con vừa sinh nhật 2 tuổi 28 ngày.

Gửi xe tầng hầm 4 tôi ấn thang máy lên tầng 12. Cắp một túi đồ nặng trên vai. Tôi cố gắng dắt tay con trai theo cùng. Thằng bé vui vẻ nghĩ vậy sẽ được bố cho đi chơi. Đây là lần khá lâu sau khi tôi ly thân. Đợt dịch thứ 4 này khiến chúng tôi không nói chuyện với nhau. Bởi tôi không muốn nói quá nhiều sau những việc khốn nạn mà hắn làm với 2 mẹ con tôi. Nhưng tôi vẫn giữ quan niệm hòa bình để đòi tiền nhà tôi bỏ ra chung mua căn hộ này.

Chuông cửa kêu lên:

Mày sang có chuyện gì? Giọng hậm hực của một tên lưu manh.

Tôi sang nói với anh, mong anh nhanh chóng bán nhà đưa lại số tiền anh cầm của tôi.

Vừa đặt chân bước qua cánh cửa phòng 1203 chung cư FLC. Tiếng đóng cửa sầm lại.

Chưa kịp phản ứng hắn ngầu con mắt lên.

https://tieulun.hopto.org

Cút mẹ mày về đi. Tao đã nói là tao khó khăn.

Anh nên thật thà đi. Anh khó khăn sao nuôi được gái, nuôi được em dâu.

Tôi cố ghì cảm xúc vụn vỡ trước đó về tên khốn nạn gian dâm em dâu. Lên kế hoạch tống tôi vào viện tâm thần.

Thằng bé đang chạy chơi. Tôi vẫn cố bình tĩnh và chủ động:

Tôi sẽ nuôi con và chấp nhận không chia chác gì cả. Tôi chỉ muốn tiền của tôi.

Đxxt con mẹ mày. Hôm nay tao giết mày.

Hung hăng lao vào hai mẹ con với cây kéo nhọn trên tay. Tôi chỉ kịp gào lên thất thanh. Nhưng tiếng gào của tôi vô vọng bởi các căn hộ bên họ sẽ không cứu hai mẹ con tôi đâu. Mặc tôi có kêu cứu thì tôi chắc là không ai chạy sang giúp. Bởi ở tòa chung cư này người ta chỉ nhìn nhau ái ngại. Họ tránh né cả sự giúp đỡ những kẻ như chúng tôi.

Cứu tôi với. Thằng khốn nạn mày giết cả mẹ con tao luôn đi. Đồ phản bội đồ khốn nạn, loạn luôn với em dâu....

Tôi điên loạn cầu cứu đập cửa la khóc thảm thiết. Tôi chống trả kịch liệt với thằng khốn mà con tôi gọi là "bố". Sau vài giờ tiếng đấm đá, mọi thứ đổ vỡ. Chân và miệng tôi dính đầy máu. Tôi chạy ra phía cửa mở chốt mà không để ý con trai của tôi. Nó đang gào khóc cùng mẹ của nó. Nó ôm chặt lấy tôi run lên sợ hãi. Ánh mắt đầy hoảng sợ và nỗi tuyệt vọng mà tôi không thể nào xóa được trong trí nhớ của mình.

Mẹ ơi! Mẹ nín đi! (tiếng khóc rên rỉ của con trai đâm vào trái tim tôi)

Tôi kiệt sức gượng dậy gào to:

Thằng khốn nạn! Mạt kiếp đừng mong có con. Cả nhà mày là lũ khốn lừa đảo. Con em dâu chết bằm của mày vĩnh viễn không toàn thây...

Ánh mắt chan lẫn nước mắt với nước dãi kèm theo máu tươi chảy trên miệng của tôi.

Mẹ ngàn lần xin lỗi con! Tất cả vì sự chọn lựa ngu ngốc của mẹ!

https://tieulun.hopto.org

Tôi không còn nhớ mình đã nói bao nhiêu câu như vậy khi sự việc xảy ra. Chỉ biết sau đấy câu mà con tôi nói khiến tôi đau đớn như một chiếc dùi sắt nung đỏ xoáy vào trái tim tôi.

Thoát ra khỏi thang máy của tòa chung cư, tôi ẵm con địu lên xe chạy thẳng về khu trọ rách nát. Tôi cho xe vào con trai ngơ ngác gọi:

Mẹ ơi! Mẹ bế con đi.

Tôi ôm con ghì vào lòng nói lí nhí, thổn thức:

Sóc yêu mẹ rất xin lỗi con!

Tôi lặng người hơn khi nghe con bật dậy:

Đánh chết bố đi! Đánh chết bố đi! (Kèm theo đó là hành động ném tất cả hai cái quạt mà hắn mang sang cho con)

Tôi ôm mặt khóc nấc lên. Mà không để ý con đã ở trước mặt dùng hai bàn tay bé nhỏ nâng khuôn mặt đầy nước của tôi nhẹ nhàng bảo:

Mẹ ơi! Nín đi. Mẹ nín đi!

Bốn tháng sau

Vậy là Hà Nội đã qua đi những tháng nóng hổi của dịch Covid- 19. Nhưng cái khinh khủng mà tôi đối mặt lại không phải là dịch mà là trái tim của con tôi không còn hình ảnh người cha mà nó yêu thương.

Sóc là con mẹ gì? Sóc là con bố gì?

Con đáp lại không một phút băn khoăn.

Bố chết rồi!!! Tiếng nói của con mà nghe sao chua và xót như sát muối trong lòng tôi.

Cố giữ để không rơi nước mắt thêm lần nào nữa. Nhưng tôi không cầm lòng được thêm, mắt càng đỏ và chảy ra càng nhiều tôi cố ngậm miệng thật chặt không cho mình phát thành tiếng khóc. Tôi giả vờ quay đi và lau nhanh giọt nước muối trên mặt mình.

Mẹ mau nín đi! Mẹ đừng khóc nữa! Con yêu mẹ!.../.

https://tieulun.hopto.org

ĐỔI THAY

Ngô Nữ Thùy Linh

Lấy cho cha cái tăm!

Tiếng cha Khôi nói như ra lệnh. Nó đang lúi húi ăn cơm ở mâm dưới bếp lập tức đứng dậy, chạy lên bàn trên lấy tăm cho cha mặc dù từ cái bàn có hộp tăm tới chỗ cha còn gần hơn cái đoạn nó chạy từ bếp lên. Hai tay đưa trước mặt cha nó lễ phép:

Cha dùng tăm ạ!

Ông già giựt lấy cây tăm nhìn nó giườm gườm:

Mẹ con nhà mày ăn cho chốc nồi ở dưới hay sao tao ngồi đợi mỏi mông rồi mới lên?

Khôi không trả lời. Nó nghĩ thầm trong bụng "cha gọi thì con cũng bỏ dở bát cơm vù lên ngay chứ có ăn tiếp đâu, lúc nào cũng cau có khó chịu bắt ép mấy mẹ con". Nó cụp mi xuống, quay mông định chạy xuống bếp ăn nốt cơm tối thì ông lại gọi giựt ngược:

https://tieulun.hopto.org

Đứng đó, bị điếc hay sao tao hỏi không trả lời?

Khôi lí nhí trong miệng:

Dạ cha sai gì con nữa ạ?

Ông không nói gì cầm cây tăm vừa xỉa xong ném cái vù qua mặt Khôi. Một tia nước miếng văng ra, dính vào má nó. Nó đưa tay quẹt ngang, đứng cúi xuống chờ đợi. Ông già tự ngứa tay ngứa chân. Nhìn thấy nó thì chỉ muốn đạp cho mấy phát văng ra ngoài cửa. Ông thò tay túm lấy cái đầu bờm xờm của Khôi mò qua bên cạnh tìm cây kéo. Nó hoảng hốt kêu mẹ ơi cứu con. Bà Hiên cùng ba cô chị ngồi dưới bếp thấp thỏm nãy giờ thi nhau chạy lên. Bốn mẹ con ào tới ôm lấy thân hình gầy gò của ông cha mà van xin. Nhưng trong lúc tranh giành nhau thì Khôi cúi xuống, luồn cái đầu qua nách mẹ rồi tự nhiên nó dõng dạc:

- Thôi, cha thích con là con trai thì cha cứ gọt hết tóc của con đi, từ nay con xin làm đứa con trai trong nhà.

Khôi, ngay cái tên mà ông đặt cho nó cũng đã là tên của một đứa con trai. Bởi khi vợ ông mang bầu ông cứ ám ảnh nó kiểu gì cũng là trai. Là đứa để ông cho nó nối dõi, làm cháu đích tôn. Chuyện xưa nay chẳng hiếm ở cái làng này. Ông muốn nó sinh ra để ông nở mày nở mặt với anh em họ hàng. Nhưng chính cái ngày Khôi ra đời, ông đã thất vọng toàn tập. Đứa bé đỏ hỏn khóc váng cả trạm y tế rốt cục lại là con gái. Ông đứng ngoài cửa nhìn vào cái cục tí hon kia mà chỉ muốn nhào vô bóp mũi cho một phát cho nó đi luôn. Người đàn bà tã tượi nằm bất động vì mất máu quá nhiều và sinh nở gần quá không khiến ông mảy may một chút gì.

Sáu tuổi, Khôi mặc nhiên là cậu trai trong nhà. Từ cách ăn mặc đi đứng cho tới cách nói chuyện. Cái đầu bao giờ cũng cắt gọn gàng, không quá ba phân. Tới giờ cơm Khôi mặc nhiên được cha cho ngồi vào mâm trên nhà,còn mẹ và các chị lúi húi ở dưới bếp. Đám giỗ tới, Khôi được cha cho ngồi bên cạnh cùng các bác các chú trong họ. Cảm giác một đứa bé lúc đó thật oai hùng. Khôi không còn phải né tránh bởi những tiếng phàn nàn của anh em họ hàng, nếu họ có giễu cợt hay móc méo thì cha Khôi là người đứng ra gạt phăng đi tất cả. Ông bảo tôi không có con trai tôi thích làm vậy, chả

https://tieulun.hopto.org

liên quan tới ai, không đụng chạm nhà nào, ai không thích thì thôi lần sau khỏi tới nhà tôi ăn đám giỗ. Cứ vậy cho xong chuyện.

Miệng ông nói thế nhưng không phải thế. Hằng đêm khi mọi người đã chìm vào giấc ngủ, mẹ Khôi sắp xếp xong công việc chuẩn bị vào giường, nằm bên cạnh Khôi thì một cái bóng đen lù lù ập tới. Cái bóng đen ấy vươn đôi tay dài ngoằng, bịt miệng bà lại và kéo lê ra một góc. Miệng bà ú ớ, không kịp phản ứng với sức người đàn ông mãnh liệt đó. Rồi tiếng ú ớ xa dần, chìm vào góc khuất ngôi nhà ba gian. Nhiều đêm như thế, đêm nào Khôi cũng trằn trọc không ngủ được, nó ngồi dậy ngó nghiêng nhưng không dám bước chân xuống khỏi giường. Cho tới khi có tiếng bước chân, một bóng đen, rồi hai bóng đen đi vào. Khôi nhanh nhẹn nằm xuống, úp tấm chăn lên người giả vờ ngủ say. Nhiều đêm, chỉ một lúc Khôi cảm giác tay mình ươn ướt. Là mẹ, mẹ khóc. Giọt nước mắt âm ấm, lăn từ má mẹ xuống cánh tay nhỏ xíu của Khôi. Khi đó Khôi chỉ ước mình có thể quay sang ôm mẹ, nói một điều gì đó. Nhưng tâm hồn non nớt của Khôi khi đó sợ cha, sợ người đàn ông bên cạnh nếu thấy Khôi cựa mình sẽ lôi Khôi ra trong đêm khuya thanh vắng để đánh, chửi và cho ngủ dưới nền đất vì cái tội giả vờ.

Sớm hôm đó, Khôi được nghỉ học. Nhìn dáng vẻ cha mệt mỏi, nó kéo tay cha thủ thỉ:

- Nhà mình đông con rồi, con cũng y như một đứa con trai rồi cha. Cha đừng bắt mẹ sinh thêm em bé nữa, con thấy mẹ khổ lắm rồi.

Nói xong, nó sợ cha nên rụt cổ ngồi thụp xuống.

Cha quay lại, nhìn nó âu yếm. Chưa bao giờ nó thấy cha hiền từ như thế. Có lẽ những đêm dài trằn trọc đã khiến cha ngộ ra chăng.../.

https://tieulun.hopto.org

MẦM SEN NHỎ VẪN ĐANG LỚN LÊN TỪNG NGÀY MÀ!

Võ Khánh Đoan

Hôm nay, Sài Gòn vẫn ôi bức, nắng vẫn cháy, người vẫn đông và những CV xin việc tôi gửi đi vẫn không có hồi âm. Dù thế, chậu sen đá ban công tôi trồng vẫn nhú lên mầm non mới.

Hôm nay, anh ấy vẫn về trễ, người nồng nặc mùi rượu và một ít hương nước hoa. Đã là lần thứ mấy rồi nhỉ?

...

Hôm nay là ngày thứ 192 chúng tôi kết hôn. Hơn 6 tháng sống trong hôn nhân cũng chính là thời gian tôi dường như đã mất đi chính mình.

https://tieulun.hopto.org

Chúng tôi yêu nhau chỉ 1 năm. Sau khi tôi tốt nghiệp đại học, anh ấy cầu hôn và chúng tôi về cùng một nhà. Thời gian đầu có lẻ còn mới mẻ với cuộc sống hôn nhân, gặp nhiều khó khăn trong việc hòa nhập. Nhưng dần theo ngày tháng, có chăng việc hòa nhập đã dễ dàng hơn với anh.

Anh rất thích ăn hải sản nhưng tôi lại không ăn được. Và rồi trong những bữa cơm thường xuyên xuất hiện món ăn anh yêu thích.

Anh không thích nói chuyện lúc ăn cơm cũng không thích xem TV.

Anh nói anh thích tôi mặc quần áo cho kín đáo và anh chỉ thích màu đen. Tôi đã xếp cất đi tất cả những chiếc đầm, chiếc váy và những quần áo màu hồng, màu trắng tôi yêu thích.

Anh nói anh không thích tôi trang điểm nhiều khi ra đường, anh nói tôi để mặt mộc " cũng được rồi".

Ngày 14/02 năm nay, anh nói anh quá mệt, không thích chen chân ngoài đường nên chúng tôi cùng ở nhà và ngủ sớm.

Anh hay than phiền tiền lương thấp quá, sếp hay bắt anh tăng ca.

Anh bảo tôi nên kiếm công việc đi, đừng nên suốt ngày ở nhà vì tiền chi tiêu không đủ.

Mỗi tối anh lại nói " Hôm nay em đi đâu? Điện thoại em đâu, đưa tôi mượn chút!"

Và rồi anh cũng từng nói anh không thích mùi nước hoa...

Hôm nay, không khí nóng bức vô cùng, vì thế tôi cũng trở nên thật cáu gắt. Tôi thấy chán ghét cái dáng vẻ say khướt của anh, chán ghét mùi nước hoa trên người anh và thật chán ghét những lời anh lải nhải nói tôi nên làm cái này, không nên làm cái kia.

Một lần nữa sự nhẫn nhịn đã đến giới hạn, vì thế cuộc cãi vả nổ ra và vẫn như trước, tôi nhận về một cái tát của người chồng, người đàn ông...tôi từng yêu.

Trong choáng váng, tôi chợt nghĩ về mầm non sen đá mới nhú, liệu bao lâu nó sẽ lớn lên đây?

Hôm nay, anh say rồi!

https://tieulun.hopto.org

Hôm nay, tôi cũng tỉnh rồi!

Tôi ngồi dậy, dọn dẹp nhà cửa bị xô ngã do cuộc cải vả, lau dọn thật sạch ngôi nhà tôi đã bị giam cầm hơn 6 tháng qua, nơi đưa tôi vào cơn mê, cũng là nơi tôi tỉnh mộng.

Lặng lẽ xếp gọn từng đồ vật tôi yêu vào chiếc vali nhỏ, lặng lẽ nhìn người đàn ông đang ngủ say do chất cồn. Tôi bước đi thật nhẹ như sợ đánh thức ai đó, đi thật chậm bước qua cánh cửa ấy. Và rồi tôi lao đi, chạy thật nhanh xuống đường phố, chạy về hướng mà tôi thấy yên bình _nhà của tôi. Tôi chạy nhanh dưới từng cơn thở dốc, dưới gió đêm phả vào mặt, dưới cơn mưa nhè nhẹ của hàng mi...

.....

Hôm nay là ngày thứ 195 chúng tôi kết hôn, một ngày thật bình thường.

Sài Gòn mưa rơi nhè nhẹ, xoa dịu cái nắng gắt gao của thành phố và rửa trôi đi bụi bặm đã tích lũy ngày dài.

Tôi của ngày hôm nay mang dáng vẻ mà cô gái tuổi 22 nên có. Mái tóc được cắt tỉa uốn cong, make up thật nhẹ nhàng xinh đẹp, mặc chiếc đầm hồng yêu thích, đi ăn một bữa thật ngon, xem một bộ phim thú vị, nộp CV vào một công ty mới và kết thúc một mối duyên tình...

Tuy không biết đến khi nào đơn xin ly hôn của tôi được công nhận, nhưng từ hôm nay tôi đã được cô đơn theo kiểu người trẻ nhưng tự do trong tâm hồn.

Tự nhủ bản thân đừng lo lắng nhé. Bởi vì luôn tồn tại ngày mai, là nhân tố không thể xác định, là tương lai và cũng là hy vọng.

Mạnh mẽ lên cô gái nhỏ à. Ngày mai mặt trời vẫn mọc chiếu sáng lối em đi, bước đi như thế nào là do em nhưng phía trước kia, có lẻ có màu hồng em yêu thích.

Mầm sen nhỏ vẫn đang lớn lên từng ngày mà!

https://tieulun.hopto.org

NẾU CON GIỐNG MẸ

Lý Huyền

10 giờ tối, mẹ còn đang nhặt rau. San đã học xong bài từ rất sớm, con bé ngồi đó chăm chú nhìn mẹ trong im lặng.

Gian phòng nhỏ xíu làm bếp ăn, có một góc rộng mẹ kê bàn cho San và Bi ngồi học cho tiện quan sát. Vì mỗi buổi tối, mẹ cần nhiều thời gian ở trong bếp để dọn dẹp và chuẩn bị mọi thứ cho ngày hôm sau. Ban nãy, khi San còn bận bịu với đống bài vở thầy cho sau giờ học online, thì mẹ đã cho Bi lên giường đi ngủ rồi. Phòng cạnh bên thì sát vách, San có thể nghe tiếng mẹ ru em, kể truyện thầm thì cho thằng bé êm êm vào giấc ngủ. Em ngủ, mẹ lại tiếp công việc dang dở.

https://tieulun.hopto.org

Mẹ quay lại gặp ánh mắt San.

Mẹ không để ý giờ, bài vở xong rồi thì ngủ đi con.

San nhón chân đi về phía mẹ, ngồi xuống nhặt mấy cọng rau mẹ đang làm dở.

San cứ để đó mẹ làm, con ngủ sớm mai cho tỉnh táo.

Hôm nay con cũng chưa buồn ngủ, muốn ngồi cùng mẹ chút.

Mẹ cười hiền hậu.

Con có tâm sự phải không?

San bẽn lẽn gật đầu.

Ngày nào mẹ cũng bận rộn từ sáng sớm đến tối mịt, mẹ có thấy mệt không?

Có chứ, có lúc mẹ cũng rất mệt, nhưng luôn cố gắng nhiều hơn con à.

Tại vì con thấy băn khoăn quá, tại sao mọi người cứ nói phái yếu thì luôn được yêu thương, bảo vệ, nâng niu chăm sóc mà mẹ nhỏ bé như vậy việc gì cũng phải làm, chẳng có lúc nghỉ ngơi. Tại sao bố khỏe như vậy, mà chiều nào bố cũng đi chơi thể thao, hoặc đi chơi tận khuya như hôm nay chẳng hạn. Mà nếu có về nhà bố cũng chỉ nằm xem phim và điện thoại, con chẳng bao giờ thấy bố làm gì.

Mỗi người đều có sự vất vả riêng San ạ, bố ra ngoài công việc cũng áp lực nhiều, về nhà bố cũng cần nghỉ ngơi.

San lắc đầu.

Con nghĩ, mẹ mới thật sự là người cần nghỉ ngơi!

San đã ngủ rồi, mẹ còn lại một mình trong bóng tối, đêm nào cũng thức khuya đến mức mất ngủ đã thành thói quen. Đúng là từ cái hồi bầu San, rồi sinh con, chăm con, mấy năm trời chẳng có giấc ngủ cho trọn vẹn. Hôm nay San hỏi mẹ như vậy mẹ rất buồn. Nhớ lại hồi xưa khi còn là cô bé như San, mẹ cũng từng hỏi bà điều tương tự. Lúc đó bà buôn thúng bán bưng, chạy ăn từng

https://tieulun.hopto.org

bữa, ông thì gia trưởng thỉnh thoảng lại đánh bà chẳng cần lý do gì. Trong kí ức tuổi thơ của mẹ, bà chưa từng có một ngày bị ốm. Nghĩa là dù có ốm bà cũng làm việc như bình thường, chẳng nghỉ ngơi hay than thở.

Người ta hay nói, con gái thường giống mẹ, vì cách sống của người mẹ sẽ bén rễ một cách vô thức vào tính cách, lối sống của cô ấy trong quá trình trưởng thành. Vậy nếu, San lớn lên, mẹ có mong San trở thành người giống như mẹ bây giờ hay không? Mẹ giật mình vì suy nghĩ đó! Nếu sau này, cô con gái nhỏ cũng sẽ trở thành một người phụ nữ lúc nào cũng lo toan, lúc nào cũng cố gắng và chẳng được ai hỗ trợ. Nếu cô bé khi làm mẹ và giống như mẹ ngày nào một mình ôm con suốt đêm, vết mổ đau nhức chẳng ai đỡ đần. Nếu là một người phụ nữ lâu rồi chẳng được yêu thương, chẳng còn rơi nước mắt, vì biết rằng nếu mình yếu đuối, cũng chẳng có ai nâng đỡ mình. Chỉ là nghĩ đến những gì bản thân trải qua, và nghĩ rằng một ngày con sẽ sống cuộc đời như mẹ, mẹ chợt thấy sợ hãi.

Cô gái năm nào tự do tự tại chẳng vướng bận gì, cô gái năm nào bao người theo đuổi, quan tâm, nay trở thành người phụ nữ cô đơn, chỉ luôn biết nhắc nhở mình hãy cố gắng thêm nhiều nữa, mà không biết rằng điều mình cần chính là những phút nghỉ ngơi, là được yêu thương, chia sẻ.

Nếu mẹ là tấm gương cho con nhìn vào, chính mẹ phải là người sống khác.

Mẹ ngồi vào bàn, cuốn sổ nhỏ trong tay, mẹ bắt đầu viết, những con chữ mang theo kế hoạch mới trong cuộc đời...Để một ngày San sẽ nói rằng, vì con giống mẹ, con vô cùng hạnh phúc và biết ơn!

https://tieulun.hopto.org

NGỌC TRONG CÁT BẨN

Nguyễn Thị Mỹ Hạnh

Hôm nay là ngày cưới của Ngọc. Ngồi trước gương, trong bộ váy trắng rạng rỡ, tinh khôi và khuôn mặt được trang điểm cẩn thận, bao nhiêu kí ức xưa như ùa về trong tâm trí cô. Nó lặng lẽ mà dày xéo tâm hồn Ngọc. Tên đầy đủ của Ngọc là L.T.N.Ngọc (ghi chú: nhân vật không chịu viết tắt thật, 30 tuổi, huyện Diên Khánh, tỉnh Khánh Hòa). Cả nhà Ngọc có 6 chị em gái nhưng đều chung cái tên Ngọc. Hồi trước, Ngọc vẫn hay hỏi mẹ tại sao lại đặt tên 6 chị em như thế, mẹ cô chỉ thở dài.

Ngọc nhớ về mái nhà tranh cháy ngùn ngụt trong đêm tối tĩnh lặng. Tiếng mẹ Ngọc hét lên, phá tan bầu không khí im lặng đến nghẹt thở đó. Tiếng hét kinh hoàng, sợ hãi bế con nhỏ, dắt con lớn chạy khỏi căn nhà ấy. Mọi thứ hóa tro tàn, kể cả chút tình cảm vợ chồng còn sót lại. Ngọc nhớ như in hình ảnh bố cô đứng bên ngoài, cười khằng khặc trong cơn say và hét lên: "Tao thèm con trai. Con trai của tao đâu?".

https://tieulun.hopto.org

Chẳng phải mà tự nhiên mẹ Ngọc lại sinh nhiều con đến thế. Cái gia cảnh túng thiếu, chắp vá lại càng thêm cơ cực, lầm than. Bởi bố Ngọc muốn có con trai nên ép vợ sinh liên tục 6 đứa con. Đứa trứng gà đứa trứng vịt, cứ nheo nhóc trong đói khổ mà lớn lên. Nhưng ngay cả tên con, bố Ngọc cũng chẳng thèm đặt lấy.

12 năm ròng, Ngọc lớn lên trong sự chì chiết và đòn roi của bố. Là chị cả, có những khi Ngọc tưởng như phải nghỉ học vì sách vở, quần áo bị bố đốt hết, xé hết. Nhưng mẹ cô không cho phép các con nghỉ học. Bà vay mượn, cầu xin người ta để có tiền cho 6 đứa con đi học.

Ngọc nhớ cái ngày nhà bị đốt, mọi thứ hóa tro bụi, mẹ Ngọc vẫn không rơi một giọt nước mắt. Trước giờ, bà vốn không thích yếu đuối. Bà dắt díu 6 đứa con về tá túc bên nhà ngoại, kiếm rau kiếm cháo nuôi nhau qua ngày. Ngọc có lần đòi nghỉ học vì không muốn trở thành gánh nặng cho mẹ và muốn kiếm tiền lo cho các em. Nhưng mẹ Ngọc đã đánh con gái một trận. Lần đầu tiên trong 15 năm, Ngọc thấy mẹ khóc. Mẹ khóc nức nở, khóc xối xả như chưa bao giờ được khóc.

Trong cơn nghẹn nấc, mẹ nói đi nói lại một câu mà bây giờ, Ngọc xem nó như một câu châm ngôn chỉ đường cho chính mình: "Ngọc là phải sáng, phải sáng lấp lánh bất kể bị chôn vùi trong cát bẩn". Lúc đấy, Ngọc mới thầm hiểu lý do mẹ đặt tên cho 6 đứa con gái là Ngọc.

Nước mắt Ngọc rơi lã chã lúc nào không hay. Nhớ đến tấm lưng còng xuống của mẹ, nhớ đến ánh mắt, nụ cười đôn hậu của mẹ, Ngọc lại chạnh lòng, lại nghẹn ngào.

Chồng Ngọc đứng bên cạnh thấy vợ khóc cũng chột dạ. Anh lấy khăn, nhẹ nhàng lau nước mắt cho vợ.

Hôm qua, mẹ gọi riêng anh ra để nói chuyện. Em biết mẹ đã nói gì không?

Ngọc nhìn chồng, im lặng lắc đầu.

Mẹ nói, bất kì người phụ nữ, bất kì đứa bé nào cũng đều là ngọc ngà châu báu, phải được nâng niu trong lòng bàn tay chứ không phải bị vùi dập dưới cát bẩn, dưới bùn đất.

Chồng cô nén tiếng thở dài.

https://tieulun.hopto.org

Có lẽ mẹ muốn nhắn nhủ và răn dạy anh về cách đối xử với vợ con. Mẹ là người phụ nữ kiên cường nhất mà anh từng gặp. Bà đã dùng chính đôi vai của mình để nâng những đứa con gái khỏi bùn đất cuộc đời mình. Em nên hãnh diện về điều đó.

Ngọc vùi mình trong lồng ngực rắn chắc của chồng mà khóc. Cô xa mẹ thật rồi. Mẹ cô đã sống một đời trong đau khổ, từng chịu biết bao dày vò, từng bị người đàn ông mà bà thương yêu nhất bạo hành cả tinh thần lẫn thể xác. Nhưng bằng ý chí kiên cường và cả tình yêu thương vô bờ bến dành cho các con gái nhỏ, bà đã đứng vững bằng đôi chân, bằng trái tim sáng ngời như viên ngọc quý giữa cát bụi cuộc đời. Nếu như không có một người mẹ vĩ đại như thế, có lẽ cuộc đời của 6 chị em Ngọc đã rẽ hướng từ lâu rồi.

Ngọc mở điện thoại, xem lại tấm ảnh mẹ đang đứng bên cạnh 6 đứa con gái, nụ cười mãn nguyện, bất giác cô cũng bật cười. Mẹ nói đúng, bất kì người phụ nữ, bất kì đứa bé nào cũng đều là những viên ngọc, phải được nâng niu và trân trọng. Nhưng nếu cuộc đời xô đẩy những "viên ngọc" ấy rơi vào bùn cát bẩn thỉu, xin hãy giữ trọn những gì sáng chói nhất của mình, "tỏa sáng" ngay từ cái nơi tối tăm ấy. Tự nắm chặt cuộc sống của chính mình, tự tỏa sáng bằng trái tim và nghị lực của mình, phụ nữ chắc chắn sẽ có được an yên và hạnh phúc./.

https://tieulun.hopto.org

TẤM GƯƠNG

Trần Thùy My

Thằng Nghĩa đâu rồi?

Dạ! Anh hai không có ở nhà!

Làm má nó mà tao nhục quá!

Hương ngồi xuống, đôi bàn tay cô đập mạnh vào bàn. Rồi ôm mặt khóc. Diệu thấy má nó như vậy, vội ôm chầm lấy cô.

Má ơi! Má đừng khóc nữa!

Cô ngẩng đầu lên, nhìn con với đôi mắt ướt lệ. Cô ôm con vào lòng, vỗ về như những ngày còn thơ bé.

Á! Má ơi! Má làm con đau!

Đâu? Con đau ở đâu?

Con bé im lặng, quay mặt đi nơi khác. Cô vén áo lên nhìn người con mình, chi chít những vết thương to nhỏ, bầm xanh đỏ. Mà tim cô quặn thắt.

Ai đánh mày? Mày nói đi? Diệu vẫn im lặng không trả lời, mắt nó rưng rưng. Tía mày đánh mày phải không?

https://tieulun.hopto.org

Dạ, không! Nó lắc đầu lia lịa. Đôi mắt ánh lên sự sợ hãi tột cùng.

Vậy là ai? Nói! Mày không nói tao đánh mày bây giờ!

Dạ! Con nói! Con nói! Là...Là anh hai!

Cô nắm chặt đôi bàn tay lại, mắt ánh lên sự tức giận. Lại là nó! Cái thằng này! Nay tao không đánh nó là không được!

Vừa lúc đó, bà Tám hàng xóm, túm lấy cổ thằng Nghĩa lôi vô nhà: "Cô Hương! Cô lo mà dạy lại thằng con của cô nhé! Nó đám đánh con trai tui bầm cả mặt!".

Con dại, cái mang! Chị cho tui xin lỗi! Chị ơi, tui gửi chị chút tiền, coi như tiền thuốc men cho thằng bé! Bà Tám một tay cầm tiền bỏ vô túi, miệng nói vọng ra: "Thằng con thì đánh, còn má nó thì cho tiền, tính ra cũng hay nhỉ? Lần này tui tha! Không có lần sau nhé!". Rồi bà quay quắt đi về.

Nằm xuống nhanh lên cho tao!

Diệu đâu? Mau lấy cái roi tới đây!

Chừa nhe con! Chừa nhe Nghĩa! Nó im lặng, không khóc một tiếng nào, cô càng đánh mỗi lúc càng nhiều hơn. Nghĩ cứ đánh nó như vậy, cũng không phải là cách nên cô dừng lại. Quăng cái roi đi.

Mày nói đi! Sao mày đánh bạn trong trường, để cho cô giáo mời tao lên hợp phụ huynh? Sao mày đánh con Diệu? Sao mày đánh thằng Nhân, để má nó qua mắng vốn, sỉ vả vô mặt tao? Cô lay người thằng bé, gào thét lên.

Má hỏi thì con mới nói! Mà trước khi con nói, má cho con hỏi: "Sao tía đánh má vậy? Tía đánh má, rồi má có đau không? Rồi nếu má đau, sao má không chạy, để tía đánh má hoài vậy?".

Cô ôm con vào lòng, hai má con khóc nức nở. Vết thương trên người cô bây giờ cô không thấy đau nữa, mà trong lòng cô lại có một vết thương khác rất sâu. Trẻ con là sự phản chiếu của người lớn. Nó hư như vậy, cũng là do bắt chước người lớn thôi.

Nghĩa lấy tay lau giọt nước mắt trên má cô: "Má ơi! Con đánh người ta, tay con đau lắm! Thế tía

https://tieulun.hopto.org

đánh má, tía có đau không? Nếu tía đau, sao tía đánh má hoài vậy?".

Những câu hỏi như xoáy vào trong lòng của cô. Hương không có câu trả lời. Hương cũng không biết lý do tại sao, mình lại chịu đựng những trận bạo hành, khủng khiếp của chồng như thế. Khi chồng cô, là do chính cô lựa chọn, cô đã chống lại sự phản đối của gia đình, để làm vợ của anh ta. Cô biết trách ai bây giờ? Nếu về nhà, liệu rằng nơi đó có dành cho cô không?

Má ơi! Anh hai ơi! Tía sắp về rồi!

Con Diệu thì ngày nào chả thế, nhiệm vụ của nó là canh ở cửa để thông báo thế thôi. Hương ôm thằng Nghĩa, vội nắm tay con Diệu chạy đi.

Đi đâu vậy má?

Về nhà ngoại!

Còn tía?

Tía bây có cần má con mình đâu!

Cái cửa sau là con đường duy nhất, để cô thoát thân khỏi những trận đòn vô cớ của chồng, thì nay nó lại là con đường duy nhất, để cô trở về nhà mình. Về tới nhà, cô không biết phải nói với tía má mình ra sao? Nhưng cô sẽ không vì một lý do nào, mà quay lại căn nhà đó. Nơi mà những vết thương được sinh ra, mà không bao giờ lành lại. Cô sẽ ra đồng dựng một căn chòi nhỏ để trốn anh ta, để những vết thương có thời gian lành lại. Để tìm cho mình chút bình yên còn sót lại, giữa những ngày đầy bão giông.

Má ơi! Con chạy hết nổi rồi! Cô vội ôm con bé rồi tiếp tục chạy. Đôi chân trần của cô rướm máu. Nhưng nó chả là gì, với trái tim của cô đã rướm máu từ bao giờ. Nỗi đau rồi sẽ chồng lấy những nỗi đau, chỉ có tình thương thật sự mới có thể giúp cho cô lúc này. Cô quay sang nhìn con mình, hai đứa đã ngủ say và thầm nghĩ:

"Từ nay má sẽ là người má tốt! Má sẽ không yếu đuối, mà chịu đựng như thế nữa đâu!".

https://tieulun.hopto.org

CÁI HỌC

Trần Thùy My

Mày đang làm gì vậy?

Con đang học bài! Học cái gì mà học? Vừa nói Quân vừa xé luôn quyển vở của con mình. Nhà mình nghèo quá rồi! Tiền đâu mà học?

Chỉ có cái học, mới thoát được cái nghèo, tía biết không? Hoa gắt giọng, vừa nói mà đôi mắt nó rưng rưng.

Quân thẳng tay tát nó một cái như trời giáng: "Khốn nạn! Con với chả cái! Còn bày đặt trả treo nữa hả? Tao đã nói, không có tiền để mày đi học! Mày có nghe không?".

Không có tiền, sao tía có tiền đi nhậu mỗi ngày?

Tao nhậu kệ tao!

https://tieulun.hopto.org

Nhà thì đông con, tía nó thì có bao nhiêu tiền thì đem đi nhậu hết, cả nhà sống nhờ vào đồng lương ít ỏi của má nó. Má nó đi làm công nhân, ở Sài Gòn cũng ít khi về. Hằng ngày thì tụi nó chỉ có làm việc, như một cái máy được lập trình sẵn. Sáng thì đi bán vé số, đến khi nào bán hết mới được về nhà, những hôm bán ế tụi nó đâu có dám về nhà, ngồi co ro ở mái hiên nhà người ta. Người ta thấy thương quá, nên mua hết cho tụi nó đi về.

Cho đến khi nó gặp cô Lan, một giáo viên tâm huyết và mẫu mực. Cô đã nói với tụi nó là "chỉ có cái học, mới thoát được cái nghèo". Trong nhà, nó là đứa lớn nhất, dù tuổi còn nhỏ nhưng câu nói đó, khiến nó cứ suy nghĩ mãi. Hôm qua cô Lan mua hết vé số cho nó, còn dắt nó vô nhà để dạy bảng chữ cái. Bài tập cô giao, nó còn chưa hoàn thành thì tập vở của nó, đã bị tía nó xé nát ngay hôm nay rồi. Nó ngồi xuống nhặt từng mảng vụn của cuốn vở lên, nó vẫn cố viết trong những mảnh vụn đó.

Nó cũng quá chán sống cái cảnh này hoài, đi bán vé số cực khổ là thế, chứ tía nào thương tụi nó đâu. Ngày nào mà tía không đi nhậu, mà khi có hơi men thì tía lại chửi và đánh. Nó ngồi xuống, co ro và khóc thổn thức. Nhưng nó nào dám khóc lớn, nếu khóc lớn tía nó mà nghe, có khi nó lại thêm một trận đòn.

Để tránh bị tía phát hiện, nó tranh thủ đi bán vé số một buổi, còn một buổi thì qua nhà cô Lan để học. Ở nhà cô Lan, thì nó dùng giấy bút của cô. Đến khi về nhà, thì nó lại lấy cái cây khô, xé lá cây làm bút và vở học. Ấy thế mà, nó sáng dạ học nhanh hiểu bài lắm. Cô Lan đã liên lạc với má nó là sẽ cho nó nhập học, vì nó cũng đã đến tuổi đi học rồi. Ngày hôm nay, má nó về đi mua quần áo, tập sách, bút chì cho nó đi học. Mới sáng ra, nó đã thức sớm để chuẩn bị mọi thứ, vì nó không tày nào ngủ được. Ngày hôm nay, là ngày đầu tiên nó đi học.

Vừa mới bước ra tới cửa thì Quân từ đâu lù đến.

Á chà! Đồ đẹp quá he? Còn cả cặp sách thế này!

Nói đoạn hắn nhanh tay, vớ lấy cái cặp của nó quăng xuống đất, còn giẫm mạnh lên.

Tao nói rồi, mà mày không nghe hả? Ai cho mày đi học?

Là tôi đó! Vừa lúc đó, Linh từ phía sau bước vào.

https://tieulun.hopto.org

Con đàn bà này, nay trả treo với tao à?

Hắn túm lấy tóc của Linh, rồi chỉ vô mặt cô mà nói: "Mày về đây làm gì? Mày ở trên đó kiếm tiền nuôi tao đi! Mày về rồi tiền đâu tao uống rượu? Cái con này!". Hắn liên tục đấm đá lên người cô, khiến cho cô ngất đi thì hắn mới chịu đi. Quá sợ hãi mẹ con nó bỏ lên Sài Gòn hết, nơi mà chi phí có thể cao hơn, Linh sẽ phải làm việc vất vả hơn, để mong kiếm đủ tiền mà nuôi con và lo cho tụi nó đi học. Nhưng đó lại là nơi mà má con cô, không còn chịu những lời mắng chửi và những trận đòn của Quân nữa. Các con của cô càng lớn, thì càng ngoan khi một buổi đi học, một buổi đi làm kiếm tiền phụ mẹ. Đêm đến tụi nó ngồi may những con gấu bông nhỏ, làm những cái móc khóa, làm hoa... để tranh thủ khi đi học, thì bán cho bạn bè và thầy cô. Còn một buổi thì tụi nó đi rửa chén mướn, ở những quán xá ở gần đó.

Nhờ câu nói "chỉ có cái học, mới thoát được cái nghèo", của cô Lan ngày đó mà tụi nó có ngày hôm nay. Khi bây giờ, nó đã làm giáo viên, cho chính ngôi trường Tiểu Học mà nó đã theo học, còn đám em nó thì đều đã có công việc ổn định. Má nó bây giờ thì ngồi ở nhà trông bầy cháu, khi nào rảnh thì cô lại may quần áo mỗi khi nhớ đến nghề. Lời nói đôi lúc nó rất nhiệm mầu, chẳng qua là người ta không biết làm sao, để cho nó trở nên mầu nhiệm./.

https://tieulun.hopto.org

SỐNG LẠI

Nguyễn Thị Hồng

Nếnh khật khưỡng về nhà khi đã ngà ngà say, bóng chiều vằn vện đổ lên lớp đá tai mèo y như con thú dữ. Sinh trong nhà trông thấy Nếnh liền biết chồng say, lật đật vén góc váy hoa chạy ra định đỡ. Nếnh gạt phắt, còn dơ chân đạp vào bụng Sinh một cái, Sinh ngã chỏng vó ra nền nhà ôm bụng nằm xụi lơ một chỗ, Nếnh hằm hè:

Con Mai đâu? Mày bảo con Mai nó không về lấy thằng Vừ thì tao giết, tao giết hết chúng mày.

Nghe thấy chồng đòi giết con, chả biết Sinh lấy sức từ đâu chồm dậy quật ngã Nếnh, Nếnh say rượu ngã chỏng chơ xuống nền nhà. Không đợi chồng kịp nhúc nhích, Sinh đã chồm lên lấy đoạn dây thừng trong xó trói gô chồng lại. Nếnh gào thét, sức lực đàn ông bị con ma men quật ngã, tay chân quơ loạn xạ một lát rồi lại nằm im lẩm bẩm:

Mày dám trói tao, để xem mai tao tỉnh tao có chém chết mày không?

Sinh cứ đứng im như tượng, trơ mắt nhìn chồng lè nhè vài tiếng rồi gục đầu xuống cột nhà ngủ mất.

https://tieulun.hopto.org

Tờ mờ sáng, hơi lạnh từ tấm liếp thưa luồn vào làm Nếnh tỉnh. Nó thấy con Sinh ngồi chồm hỗm bên bếp than, chắc là cả đêm qua con Sinh cũng không ngủ, quầng mắt đen thâm sì như hạt đười ươi cuối tháng 8. Nếnh cựa quậy thân hình nhức mỏi rồi lên giọng quát Sinh.

Sao mày trói tao, mày thả tao ra ngay.

Sinh mếu máo

Con Mai nó bảo mình bắt nó lấy thằng Vừ là phạm pháp đấy, nó mới 16 tuổi, bắt nó lấy chồng pháp luật người ta gọi là tảo hôn, bắt nó lấy thằng Vừ, nó bảo như thế là cận huyết thống, sau này đẻ con ra sẽ bị dính vào nhau.

Nếnh trợn trừng mắt:

Nó thì biết cái gì. Cho nó lấy con của em gái tao, đất đai mới không bị mất, chúng nó cũng không mất tình anh em, mày hiểu chưa?

Sinh nhảy cẫng lên.

Không, tôi không cho nó lấy thằng Vừ đâu, lấy sớm khổ như tôi đây này. Con Mai đi làm tháng nào cũng có tiền gửi về cho ông uống rượu, ông bắt nó lấy chồng sớm, nó khổ đấy.

Nếnh ngạc nhiên vô cùng, Con Sinh từ ngày lấy Nếnh chưa bao giờ dám cãi chồng lấy nửa câu, lấy nhau từ hồi Nếnh 17, Sinh 15, năm Sinh 16 đã đẻ con Mai, từ đó đến nay đẻ liền tù tì 6 đứa. Ông cha Nếnh bảo người Mông đẻ càng nhiều con càng tốt, để chúng nó còn bảo vệ nhau mới không bị người khác bắt nạt.

Thuở ấy, cán bộ phụ nữ xã vào bản Nếnh như đi chợ. Lúc nào cũng nhai đi nhai lại câu nói mỗi gia đình chỉ sinh từ 1 đến 2 con nuôi dạy mới tốt, nhà mới có nhiều gạo nhiều lúa. Nếnh gạt phắt đi, họ đưa cho con Sinh mấy cái túi gọi là bao cao su, Nếnh đem quẳng hết cho chị em con Mai thổi bong bóng.

Con Sinh đẻ đến đứa thứ 6 thì bị băng huyết gần chết, phải nằm trên thị xã cả tháng mới được

https://tieulun.hopto.org

về. Từ đó tháng nào Nếnh cũng thấy nó đi bộ ra trạm y tế, ngày nào cũng uống cái viên thuốc màu vàng vàng đen đen. Từ đó Nếnh không thấy nó chửa đẻ đứa nào nữa.

Nhìn con Sinh, nó thua Nếnh 2 tuổi mà nhìn như mẹ con, mặt mũi đen nhẻm, tóc tai luộm thuộm, vú thì chảy sệ đến tận cạp quần.

Nếnh âm thầm nghĩ lại lời con Mai nói, lòng bàn tay nó toát hết mồ hôi. Chả có nhẽ con Mai lại nói đúng. Vợ chồng thằng Sính ngay đầu bản kia, thằng Sính lấy con em họ đẻ được 4 đứa con, 2 đứa đầu tóc tai cứ trắng toát, đứa thứ 3 thì sứt môi, đứa út lại thừa ngón chân thiếu ngón tay.

Hay như cả con chị gái thằng Vừ, nó chửa đến mấy lần rồi, Nếnh cứ thấy bụng hơi to lại bảo là đứa con chết mất. Mãi mới thấy đẻ ra được 1 đứa, nuôi đến 3 tuổi lại bảo bị cái bệnh gì mà bạch cầu ấy, cũng mới chết năm kia.

Nếnh lại nghĩ đến con Mai, con Mai bỏ nhà đi đâu được 5, 6 tháng. Nó bảo nó không thể lấy thằng Vừ nên trốn xuống tận Đồng Nai xin làm công ty may.Tháng nào con Sinh cũng bảo Nếnh chở ra thị xã lấy tiền con Mai gửi. Từ thuở con Mai bỏ đi, đám em nó không phải ăn cơm chan nước lã nữa. Con Sinh ốm cũng có tiền đưa Nếnh đi mua thuốc men.

Nếnh lại nghĩ " Chả nhẽ bọn thằng Pao, thằng Páo, con Thanh, con Pàng, con Diu cứ lớn bằng con Mai lại cho đi làm hết nhỉ. Hôm qua gặp con Xua, con Xua bảo với Nếnh con Mai dạo này đẹp gái lại còn mập lên. Đâu như hồi ở nhà gầy gò đen như con cuốc lủi.

Nếnh thở dài thườn thượt đoạn bảo Sinh

Thôi mày thả tao ra, tao không bắt con Mai lấy thằng Vừ nữa./.

https://tieulun.hopto.org

BÀI VĂN TẢ MẸ

Lữ Mai

"Ai nấy đều khen mẹ em là người phụ nữ xinh đẹp và nổi tiếng. Mỗi ngày, mẹ diện một bộ cánh mới toanh và trang điểm thật cầu kỳ. Ngày nào bố cũng đưa đón mẹ, trước lúc về trường đón em. Thế mà mẹ chẳng mấy khi cười. Em rất yêu mẹ và ước sau này có bạn gái xinh đẹp, kiêu kỳ như mẹ".

Bài tập làm văn của bé Tin khiến các bạn trong lớp cười nghiêng ngả. Cô giáo Nhã thì chập chờn, băn khoăn, gờn gợn. Tin là cậu bé hiếu động, lễ phép. Bố em là giám đốc công nghệ thành đạt, trẻ hơn mẹ hai tuổi. Mẹ Tin tên Nhật Hạ, nhà văn có tiếng. Mỗi sáng, đón học sinh vào lớp, Nhã luôn thấy Tin tíu tít bước xuống từ chiếc ô tô sang trọng, bố đeo ba lô lên lưng cậu bé và trìu mến vỗ vai. Như lập trình, khi Tin chạy tới bên cô giáo, kính xe từ từ hạ. Đôi mắt rất đẹp của mẹ dõi theo Tin.

***

https://tieulun.hopto.org

"Tháng này, quê có ba đám giỗ, một đám cưới, con chú Định đi xuất khẩu lao động... cô tính toán mà về". Nhã đang cặm cụi bên trang giáo án, ngước lên, gặp ngay ánh mắt đùng đục của chồng áp chế. Lần nào cũng vậy, chỉ có mệnh lệnh, hễ vợ tranh luận gì sẽ thượng cẳng chân hạ cẳng tay trước mặt các con. Nhã nhịn. Nhịn và nhục đã từ lâu lắm. Để con cái bớt tổn thương, vẩn vơ trong mớ bòng bong của cuộc hôn nhân không "môn đăng hộ đối", như lời mẹ chồng phán xét. Nhã là đứa trẻ không cha, cảnh nhà mẹ góa con côi. Nhà chồng mạn cuối làng, chẳng giàu sang gì cũng đủ đầy, khấm khá. Nhã không hiểu nổi điều gì biến anh từ chàng trai lành hiền, mê mẩn mình từ hồi ở quê, giờ biến thành kẻ vũ phu, gia trưởng.

Thẫn thờ mãi, bài văn tả mẹ của Tin lại hiện ra. Nhã lướt mạng, gõ tên nhà văn Nhật Hạ. Trong vòng 0,43 giây, google cho ra 8.130.000 kết quả, hầu hết thông tin ca ngợi tác phẩm ấn tượng, bán chạy, tràn đầy tinh thần tươi mới, lạc quan. Nghề viết vốn lặng lẽ, nhưng rời trang sách, Nhật Hạ được chào đón, hâm mộ như một ngôi sao. Không phải ai cũng truyền được cảm hứng yêu đời, tự tin, bản lĩnh tới bạn đọc như thế. "Ngột ngạt niềm tin, hoai mục tình yêu/ Nghìn mũi tên hướng vào căn phòng nhỏ". Hai câu đề từ cuốn sách. "Sao giống cảnh mình thế", Nhã nhủ thầm. Cô bị cuốn vào nhiều tác phẩm khác. Văn chương Nhật Hạ cứu rỗi sự bế tắc trong Nhã, nhưng thẳm sâu lòng cô vẫn nhen nhóm niềm ước ao, so bì, ghen tỵ.

***

8/3, bố vẫn đưa Tin đến trường. Biết vậy, Nhã vẫn hồi hộp. Đồng nghiệp cũng có ý để mắt, dò xét xem bố Tin tặng Nhã quà gì. Mọi dịp lễ Tết, người đàn ông ấy luôn chu đáo, tinh tế. Ai mà không chờ đợi và cảm thấy rung rinh.

Chiếc xe không đỗ sát cổng trường như mọi khi. Bố Tin đi bộ, tay dắt Tin, tay kia ôm bó hoa rực rỡ. Anh hơi nhún người, cúi đầu lịch thiệp, giọng ấm trầm: "Chúc mừng cô giáo, gia đình tôi thật may mắn khi Tin được cô dạy dỗ và yêu thương". Người đàn ông trao hoa kèm món quà được bọc trong chiếc hộp sang trọng. Mắt Nhã long lanh xúc động, Tin nhoẻn cười, nắm chặt tay cô giáo. Khoảnh khắc ấy, Nhã chợt hướng mắt về phía chiếc xe. Kính hôm nay không hạ.

***

https://tieulun.hopto.org

Nhã giấu thân phận, lên mạng tìm mọi cách làm quen, bắt thân với Hạ trong vai trò độc giả. Hằng đêm, sau giờ Nhã soạn bài và Hạ sáng tác, hai người thường nhắn tin. Nhã xin tư vấn cho cuộc hôn nhân ngột ngạt của mình. Hạ nhiệt thành an ủi, khuyên nhủ. Đôi khi, để Nhã vơi mệt mỏi, Hạ kể Nhã nghe ý tưởng cuốn sách mới và cả những giấc mơ trùng lặp. Cô mơ mình rơi xuống vùng hun hút. Ở đó có khu vườn mướt xanh mà cây trái cũng mở tròn mắt ra nhìn Hạ, khen: "Cô đẹp quá! Sao lạc đến tận nơi này?", "Nếu không về trước khi trời sáng, sẽ chẳng còn cơ hội nào đâu". Rồi Hạ gặp bà ngoại đã qua đời nhiều chục năm trước. Bà móm mém, trìu mến, miệng phả ra mùi trầu thơm nồng: "Chơi với bà một lát rồi về nhé cháu!" Hạ lại muốn ở mãi khu vườn bình yên ấy. Muốn gục vào lòng bà mà khóc. Bà cúi đầu như thể đã biết tất cả và đẩy Hạ đi. Hạ kịp đặt chân lên con đường le lói sáng thì chuông báo thức reo vang.

***

Nhã nhận tin nhắn từ Nhật Hạ. Cuộc hẹn đường đột. Sợ lộ, Nhã lấy lý do công việc để từ chối. Hạ tiếp tục xin địa chỉ, muốn gửi gấp cho Nhã món đồ. Nhã đành nhắn địa chỉ hàng xóm thân thiết.

Chiếc usb nhỏ xíu chứa bí mật khổng lồ. File ghi âm Hạ lén thu thập suốt thời gian đằng đẵng. Chồng Hạ, hình mẫu đàn ông lý tưởng của Nhã và bao phụ nữ, đêm đêm hiện nguyên hình con thú bạo tàn. Mọi dụng cụ, phụ kiện mua sắm sau mỗi chuyến đi nước ngoài được đem ra thử nghiệm. Cơ thể Hạ, trừ những chỗ lộ ra trước mắt người đời, còn lại chằng chịt vết thương cũ mới. Vỏ bọc hạnh phúc, hình ảnh cô vợ xinh đẹp giỏi giang cũng là vũ khí để chồng Hạ tiến thân trong công việc. Mắt Nhã bỗng nhòe đi. Lòng bàn tay cô, chiếc usb ánh kim, sắc nhọn như chìa khóa. /.

https://tieulun.hopto.org

ĐỒI SƯƠNG MUỐI

Lữ Mai

"Con covid" sục sạo đến từng góc phố, hộ dân... khắp thành phố nhà Nấm ở trọ. Nấm học online. Nghe quan trọng hóa vậy thôi, chứ mẫu giáo học hành gì nhiều. Mỗi tuần, mẹ gửi cô clip con múa hát, vẽ tranh, làm thủ công... ưu tiên chủ đề chống dịch.

"Tốt nhất gửi con bé về ông bà ngoại! Nhà bao việc". Nấm mơ màng nghe bố mẹ nói chuyện. Câu ấy, lần thì bố nói, lần mẹ nói, nội dung và ngữ điệu hệt nhau, nhưng lần lữa mãi Nấm vẫn phải quanh quẩn mãi trong căn phòng chật hẹp, bếp ăn, khu vệ sinh kế ngay bên phòng ngủ.

- Mẹ cho Nấm về quê đi!

- Ừ, để mẹ tính thêm...

- Tính thêm là gì, sao phải tính thêm hở mẹ?

- À... ừm... để mẹ xem ông bà có bận gì không, có thể trông Nấm cả ngày không ấy mà!

- Tưởng gì, lần nào gọi điện ông bà chẳng nói yêu con, nhớ con lắm!

https://tieulun.hopto.org

Nấm được về quê thật. Trên xe, bác tài còn dặn, ai về lại thành phố thì chiều phải đi ngay. Từ ngày mai sẽ chẳng còn chuyến xe nào nữa. Thế nghĩa là chốc lát nữa thôi, Nấm đành xa mẹ.

Nhà ông bà nhỏ bé, nằm lọt thỏm giữa vùng đồi. Những quả đồi lúp xúp xanh, lùm lùm như đĩa xôi mẹ nhuộm bằng lá nếp. Mẹ kể, người trong vùng gọi quả đồi bé tẹo có nhà ông bà ở là Đồi Sương Muối. Mùa giá rét, sương muối rắc trắng một vùng, chẳng hiểu sao mỗi vùng đồi nhà mình có tên như thế.

***

Ông đi ăn cỗ trong làng. Bà không đi theo mà ở nhà với Nấm. Hai bà cháu gọi facetime cho bố mẹ. Nhà máy mẹ làm việc cho công nhân nội trú, bảo đảm kế hoạch sản xuất hàng Tết và phòng chống dịch, có nhanh cũng mất cả tháng mới ra ngoài được. Giọng bà "ừ ừ" đều đều nhưng mắt mũi sụt sịt. Bố nhận việc làm thêm, "dọa" nếu Nấm không ngoan, bố về đón ngay, cho ở nhà một mình. Nấm chả sợ, Nấm vẫn nhớ lời bác tài hôm nọ.

"A, cô ngây thơ lại đến nhà mình!". Nấm gọi người phụ nữ tóc tai bù xù, mặt mũi nhem nhuốc ấy là cô ngây thơ. Ở Đồi Sương Muối, già trẻ lớn bé gì đều gọi "con điên". Nấm mơ hồ nghĩ, điên thì phải xấu xí lắm. Mà Nấm lại thấy cô ấy giống Lọ Lem. Nếu được ăn mặc gọn gàng sạch sẽ như mình, chắc cũng xinh đẹp lắm. Chưa kể, mấy lần cô ấy còn tốt bụng, cho Nấm con cào cào áo đỏ áo xanh đẹp tuyệt.

"Mách cả làng", Nấm nghe được mỗi câu ấy là trọn vẹn từ khuôn miệng nhoẻn cười của cô ngây thơ. Cô ấy nhăn nhở cười, hềnh hệch cười, vừa nhảy chân sáo vừa reo "mách cả làng", sao bà lại khóc. Bà ngoại vùi gương mặt xương xương, nám sạm vào đôi tay nổi gân, cáu bện nhựa khoai nhựa ráy. Nấm chạy đến bên bà, áp mặt sát đôi tay ấy. Những giọt nước mắt rỉ qua kẽ tay bà mằn mặn. Nấm tự nhủ, không biết sương muối xóm đồi trong chuyện mẹ kể có mặn thế không? Mẹ buồn, mẹ hay nói chuyện cùng bố và bà ngoại. Bà ngoại buồn thì nói chuyện với ai. Ông đi ăn cỗ sao lâu về thế không biết?

***

https://tieulun.hopto.org

Vẫn chưa chuyến xe nào chạy từ thành phố về quê. Nhà máy của mẹ Nấm vẫn yêu cầu nội trú. Bố nhờ được bác lái xe cơ quan, gấp gáp về thẳng Đồi Sương Muối. Bà ngoại ngồi như tượng. Tóc bà chưa bạc nhưng lưng đã còng. Nấm cảm giác lưng bà còng bởi bà chưa bao giờ tự ngồi thẳng. Nhà đông người. Cụ trưởng họ, ông chú bà thím, những ai ai nữa...

"Anh ấy là rể, tuyệt đối không ai hé răng, việc nhà mình, mình liệu", giọng cụ trưởng họ quả quyết, thị uy. "Nhục lắm các ông các bà ơi! Đã bao lần rồi, đời tôi sao quá khổ", bà ngoại tức tưởi, nấc nghẹn. Bố bước vào sân, không khí nhà như chuyển sang một màn kịch mới, chỉ thiếu rèm nhung. "A! bố cái Nấm đã về, oách quá, có cả xe cơ quan đưa", "Phải thế chứ, dịch giã mà không giấy tờ, xe cộ riêng thì đi sao được"... Mỗi người một câu xôm trò. Bố gọi: "Nấm ơi!", Nấm không lí lắc như trước nữa. Nấm ngồi bên bà, ngước ánh mắt trong veo đọng nước, chớp chớp.

Tiễn Nấm, bà lén lau nước mắt, dặn với theo: "Chắc sương muối năm nay về sớm, Nấm ra phố cho bà đỡ lo". Nấm định hỏi: "Sao bà biết được?", nhưng ông đã kịp bước ra, bóp mạnh vào vai Nấm bằng bàn tay chắc nịch mà lạnh buốt.

***

Mẹ từ nhà máy về, phải mất một thời gian khá dài, Nấm mới thỏ thẻ kể mẹ nghe. Chuyện thực ra đêm đến Nấm không hề ngủ sớm. Chuyện ông không hề đi ăn cỗ. Chuyện cô ngây thơ "mách cả làng". Trong bụng cô ấy có em bé rồi. Cụ trưởng họ nói với ông bà ngoại: "Đã là giọt máu nhà mình thì không thể chối bỏ". Đêm đêm, Nấm nghe tiếng rên xiết, van vỉ của bà xin được ông tha. Bà đập cả đầu vào bức tường tối om, loang lổ. Ông không chịu ngủ. Khi bà thôi rên xiết, ông khoái trá bắt vào màn kể chuyện, ép bà mở mắt nghe.

- Con Nấm đáo để, gọi cô ngây thơ cấm có sai. Người điên đâu mà đẹp. Da thịt cứ mát lèm lẹm như miếng thịt mỡ đông. Những bữa ấy, đúng là bữa cỗ, cỗ to.

- Ông súc vật đến thế là cùng, đứa dở người cũng không tha!

- Bốp! Bốp! Này thì tha!

Nấm ngủ thiếp trên tay mẹ. Sáng hôm sau, mở mắt đã thấy chị Mun bên hàng xóm thủ thỉ bảo bố mẹ nhờ trông Nấm. Chị còn hỏi: "Nấm thích bà ngoại lên chơi không nào?".

https://tieulun.hopto.org

ĐỨA TRẺ RẮC RỐI

Vũ Thị Thanh Tâm

Trường làng xôn xao bởi sự xuất hiện của Lam- một đứa trẻ mới chuyển từ thành phố về. Mẹ nó là cô Vy con bà Lệ, xưa là đứa con gái học giỏi nhất trường, sau lên thành phố theo ngành Y rồi trở thành bác sĩ. Tưởng như thế, mọi người sẽ rất vui khi cô về quê hẳn để chăm mẹ tuổi già, mở một phòng mạch. Ấy vậy nhưng không, cả làng ngay lập tức đã thấy phiền vì đứa trẻ mới.

Chuyện đáng phàn nàn đã bắt đầu ngay từ ngày khai giảng. Ai trong làng dẫu nghèo nhất cũng ráng lo cho con bộ đồng phục đúng kiểu khi bọn trẻ đến trường: con trai áo trắng quần tây xanh, con gái áo trắng tay bồng mặc với váy xanh. Ấy vậy mà con bé Lam đi học với một chiếc áo tay không bồng và quần tây kiểu con trai. Tưởng con bé mới đi học chưa biết, cô dặn đi dặn lại, ấy thế mà hôm sau vẫn thế. Cho dù cô giáo có mời phụ huynh lên, thì con bé vẫn cứ mặc quần, vì mẹ nó tỏ ra ương bướng đến lạ kỳ: "Tôi không thấy có vấn đề gì về hạnh kiểm khi con tôi không thích mặc váy đi học. Nó sẽ vẫn mặc váy khi nó thích. Nhưng ở trường, nó thích trèo cây và đá bóng cùng các bạn, như thế mặc váy sẽ thật vướng, chưa kể còn phản cảm!"

https://tieulun.hopto.org

Gì cơ chứ? Con gái trèo cây và đá bóng? Chuyện ngổ ngáo như thế ở cái làng này sẽ tự động chấm dứt khi những đứa bé gái bắt đầu có ý thức. Khi bọn trẻ về nhà kể chuyện con Lam cho cha mẹ nghe, họ đã bảo: "Cấm chơi! Cha mẹ cấm tiệt! Nó là một đứa chẳng ra gì bởi vì cha mẹ nó cũng nào có ra gì!"

Nói như thế là bởi vì mọi người đã lờ mờ nhận ra sự khác thường của cha mẹ con Lam. Khi mẹ nó mới mở phòng mạch và khám bệnh miễn phí, bà con trong làng cũng đến rất đông. Họ thấy cùng làm việc với bác sĩ Vy còn có một bác sĩ khác, trông chẳng rõ là nữ hay nam? Dáng người nhỏ nhắn, giọng nói con gái, nhưng tóc tém, ăn vận và hành xử như đàn ông. Chiều chiều, khi hết giờ làm việc, bác sĩ Vy khoác tay đồng nghiệp đi đón con, đi chợ, đi đâu cũng cặp kè thành đôi, và con Lam gọi người ấy là "bố", thì cả làng từ ngờ ngợ đã ra khẳng định: Thôi rồi, một cặp "ô môi!". Thế là cả làng xui con tránh con Lam, và chẳng ai dám công khai đến phòng khám ấy bao giờ!

Không dám công khai, nhưng len lén, thì nhiều lắm lắm! Nhất là các cô, các dì vừa lấy chồng cho đến trung niên. Đêm đêm, họ canh không ai thấy rồi lén đến phòng khám cho bác sĩ Vy đặt vòng tránh thai. Đôi khi họ phô ra những vết thương chằng chịt trên người, cô Vy sẽ ân cần sát trùng và khâu vá, tiện thể tỉ tê để lau thấm dần những vết thương lòng cũng chằng chịt chẳng kém. Ở làng này, chuyện đàn ông đánh đàn bà cũng bình thường như chuyện người đánh trâu bò cho nó chịu kéo xe. Con bò không đánh nó đứng im, con vợ không đánh nó vênh lên nó láo toét chửi chồng mỗi khi chồng vừa khui chai rượu chưa kịp lai rai cùng ông hàng xóm. Mà tối nào cũng cần có những cuộc rượu chén chú chén anh, nên phải thường đánh vợ, kẻo nó quên cửa nhà, cơm nước, gà heo....

Đến phòng mạch cô Vy, các cô các dì không giấu nổi cảm giác thèm thuồng cảnh gia đình ấm cúng: chồng cô Vy chăm con bé Lam học lúc cô khám bệnh, hai vợ chồng đôi lúc hỏi han bệnh nhân: gần làng này có chỗ nào chơi vui, để cuối tuần dắt mẹ đi đổi gió. Nhưng thường nhất là họ hỏi chuyện: bé Lam bảo con bác nó tâm sự chuyện buồn này, liệu bác có biết không?

Thì ra cái con bé Lam ấy rất lạ lùng: nó nhanh thoăn thoắt trèo từ cành này sang cành nọ ra sao thì cũng nhanh như thế khi kết thân cùng bọn trẻ. Từ chỗ e dè người bạn mới không biết là gái hay trai, các bạn đâm ra dễ thân với con bé có tính tình cởi mở phóng khoáng như con trai, mà cũng

https://tieulun.hopto.org

ngọt ngào, tình cảm như con gái. Lam lắng nghe hết các bạn cả trai lẫn gái. Ở cái làng này, hình như "lắng nghe" là từ đã bị bỏ quên mất từ lâu. Cha bọn trẻ tối nào cũng nhậu túy lúy, đánh vợ chán thì đánh con. Mẹ bọn trẻ lo cho mình không nổi, nói gì chuyện lắng nghe con. Thế nên khi con Lam lắng nghe thì cả bọn kể hết. Và con Lam lãnh xướng một "chuyện lớn" cho cả trường.

Đợt họp phụ huynh năm nay, tất cả trẻ con đều nói rõ là cô mời bố họp. Chuyện đàn ông đi họp phụ huynh cho con xưa nay nào có bao giờ! Nhưng hỏi hàng xóm, thì con họ cũng nói vậy. Cực chẳng đã, đàn ông phải tới trường. Họ thấy bọn trẻ con mời nhìn lên sân khấu xem chúng diễn kịch. Bốp! Bốp! một đứa đóng cha, giáng vào mẹ những cái tát. Hu hu hu! Đứa trẻ bám chân cha khóc òa. Người cha xoay người chuẩn bị đánh thì bài hát vang lên: "Bao giờ cho đến yêu thương?"

Họ lặng người, nghĩ những điều gì chẳng biết, rất lung...

***

https://tieulun.hopto.org

HÓA VÀNG

Phong Điệp

Mẹ không bao giờ nhìn bức chân dung ấy. Ngay cả lúc tay đang di nhẹ chiếc khăn bông lau lớp bụi phủ mờ mặt kính bên ngoài, mặt kề sát tấm hình, tưởng như từng hơi thở nóng hổi đang neo lại trên khung ảnh viền đen. Khi đó mắt mẹ sẽ lập tức nhìn chếch sang bên cạnh, chỗ tàn hương rụng lả tả xuống cốc nước đã cạn trơ đáy và đĩa cáu héo quắt quên chưa dọn.

Người đàn ông ngồi trong khung ảnh nhìn mẹ bằng đôi mắt mông lung, khó hiểu. Tấm ảnh ấy vốn được cắt từ hình chụp chung cả gia đình trong đám cưới chị Trinh, con bác cả.

Hôm được mẹ sai mang ảnh đi cha đi in để đặt lên bàn thờ, con Thục băn khoăn nhất là vết sẹo dài hất ngược ở gò má bên trái chếch lên phía thái dương, nhìn hao hao như nét bút thằng Tiến mỗi lần bực bội chuyện gì đó, miết mạnh đến mức trượt khỏi mép giấy, trôi ra ngoài. Nó tính bảo hiệu ảnh xóa đi. Nhưng nghĩ tới nghĩ lui nó lại thôi.

https://tieulun.hopto.org

Đó cũng là thương tích duy nhất mẹ gây ra cho cha. Tận mắt con Thục chứng kiến. Lúc ấy cha nó vừa tạm nghỉ lấy sức sau trận đòn phũ, những tưởng người đàn bà chết nẫu dưới đất kia giống như mọi lần, sẽ lịm đi vài giờ đồng hồ. Rồi ngoi ngóp tự bò dậy, vấn gọn lại đầu tóc, dọn đống bát đũa, thức ăn nhầy nhụa, ruồi bu sập sè dưới đất. Rồi nhấn mặt xuống gầu nước giếng cho hồi tâm. Rồi hít hơi dài, dẹo hông, bê rổ rau khoai tú hụ mang cho lũ lợn háu đói đang hồng hộc gặm cửa chuồng. Rồi hối hả quét khoảng sân be bét phân gà. Rồi giũ nốt chậu quần áo đầy dịch nôn của cha nó. Chỉ đến khi mỗi người quăng vào một góc nhà, náu mình vào bóng tối thì mẹ nó mới được hạ tấm lưng mỏi mệt xuống chiếc giường khắc đôi chim công tàn tạ bởi vô số những vết rạn xước để dưỡng thương.

Cha nó sẽ bỏ đi tới trưa hôm sau. Sẽ trở về nhà trong hình dáng vẹo vọ, đôi mắt đỏ quạch và toàn thân ứa đầy mùi rượu. Rồi cha sẽ lại giằng tóc mẹ nó ra giữa nhà, dúi đầu vào mâm cơm đã bày soạn sẵn. Ai bảo mẹ nó là vận đen đeo bám lấy cha.

Lịch trình thường là như vậy.

Nhưng lần này, người phụ nữ đang chết nẫu dưới đất bỗng nhiên vùng dậy. Một mảnh bát vung lên, chém ngọt qua mặt cha nó, đầy uất hận. Trong lúc cha nó sững sờ bưng khuôn mặt giàn giụa máu, mắt không tài nào mở ra được thì mẹ nó đã lết được ra đầu ngõ. Con Thục đứng chết sững, hoang mang tột độ. Một lúc thì sực nhớ đến việc cần phải gọi hàng xóm sang giúp đỡ. Nhưng mãi mới có người sang. Con Thục biết, chẳng ai muốn dây vào "đống phân" này. Bữa trước chú Cường cũng vì chạy sang sau tiếng gào khóc của hai mẹ con đã lập tức bị cha nó quăng đòn gánh vào trúng hông, rạn xương, nằm viện gần tháng trời.

Sau khi đóng dấu vết sẹo trên mặt cha, nhà nó giống như tầu lá chuối bị chém làm đôi. Con Thục theo mẹ về bà ngoại. Thằng Tiến ở lại với cha. Mang tiếng ở với cha, mọi sinh hoạt, học hành của nó đều nhờ bên bác cả. Cha nó vẫn chôn chân ở sới bạc tới sáng. Cơm có thể không ăn nhưng bạc không thể một ngày không đánh.

Thực ra cha nó không đánh bạc, mà chính là bạc đánh cha nó. Đánh đến mọt da thủng não. Trong một cơn kích động để phân định thắng thua, đám con bạc khát máu vùi cha nó trong một

https://tieulun.hopto.org

trận tử chiến đúng theo nghĩa đen.

Bác cả là người nhận xác cha nó.

Nhận được tin, mẹ dắt con Thục về làm tang cha.

Đôi lúc nhớ cha, con Thục và thằng Tiến len lén nhìn tấm ảnh trên bàn thờ. Đáp lại chúng là một ánh nhìn mông lung.

Nhưng mẹ nó không bao giờ nhìn vào tấm ảnh. Con Thục nhận ra điều ấy sau chuỗi ngày dài để tâm quan sát.

Có thể bởi mẹ sợ nếu nhìn vào đó sẽ khiến những vết thương chi chít trên người mẹ bị đánh thức dậy, rùng rùng rớm máu?

Hay mẹ sợ bị cha oán trách?

Đêm đêm nó vẫn nghe thấy tiếng mẹ thở dài não nề lẫn trong tiếng thạch sùng tắc lưỡi.

Giá như đừng bao giờ có những vết thương.

Con Thục sai thằng Tiến vẽ những vết thương lên giấy.

Bảo vẽ thì vẽ đi, đừng có hỏi nhiều.

Nó đợi nguyên một ngày để thằng em ngồi vẽ những vết thương. Chỗ này ở tay, chỗ này ngang bụng, chỗ này trên vai,... Hai chị em ngồi bần thần trước tập giấy nham nhở những vết ngang dọc thâm tím, rớm máu.

Con Thục ngước lên bàn thờ, nhìn đôi mắt mông lung của cha. Đoạn quyết định xòe diêm, châm vào mớ giấy. Lửa nhen vào giấy, một chốc đã bốc lên ngùn ngụt. Mắt cha nó dường như cũng nhòa đi trong làn khói u uất.

Đến lúc mẹ về, hai chị em đã hóa vàng xong những vết thương, hóa vàng hết những buồn đau. Chỉ còn sót lại tàn tro như những cánh bướm xám lạnh lặng lẽ bay lên trong cơn gió chuyển mùa.../.

https://tieulun.hopto.org

TRĂNG SÁNG TRÊN CAO

Quyên GAVOYE

Đêm qua mẹ vẫn ở lại phòng của My. Đã gần mười ngày mẹ không về phòng ngủ cùng bố. My không hiểu! Trước kia bố mẹ luôn ngủ cùng nhau.

Mẹ không khóc, nhưng mẹ cũng không còn cười. Đôi mắt của mẹ chỉ loang loáng như có một lớp vải trong suốt phủ qua. Tiếng thở trong đêm của mẹ mạnh hơn. Hình như là tiếng khóc thầm. Tưởng My đã ngủ, mẹ nằm co quắp, hai tay kéo chặt chiếc chăn vào lòng. My cảm nhận được chiếc đệm đang rung lên nhè nhẹ.

Mẹ! My bất ngờ ngồi dậy, ngơ ngác nhìn mẹ. Tại sao mẹ...

Bất ngờ trước câu hỏi của My, mẹ ngồi bật dậy ôm My vào lòng.

Không sao cả. Ngủ tiếp đi con!

Đêm. Trong giấc mơ, My nghe thấy tiếng bố quát mẹ. Tiếng quát to lắm, lại có cả tiếng vỡ của chai lọ rồi tiếng mẹ cầu cứu. My tìm cách thoát ra khỏi giấc mơ ấy. Nhưng lạ lắm, đôi mắt vẫn khép chặt không thể mở ra, bàn tay bé xíu của My kéo chiếc chăn lên ngực, My cảm nhận được vị mặn

https://tieulun.hopto.org

chát trong miệng. Sáng nay tỉnh giấc, My thấy mẹ ngồi quay lưng về phía cửa sổ, che khuất nguồn ánh sáng của phòng bếp. Trời không nắng, nhưng mẹ lại đeo kính đen. My không thắc mắc vì thỉnh thoảng mẹ vẫn đeo kính đen như thế.

Sáng. Thời tiết hôm nay thật nóng. Mấy hôm rồi My biết rằng ngoài phố đang có con vi rút Corona len lỏi, mọi người đều phải ở nhà. My không được đi chơi, bố không phải đi làm. Lẽ ra My sẽ rất vui. Thật hiếm khi My được ở nhà cả ngày cùng bố mẹ. Bố của My bận việc lắm, suốt ngày bố phải đi làm. Sáng My ngủ dậy thì bố đã ra khỏi nhà. Buổi tối, mâm cơm thường xuyên chỉ có mẹ và My. Bố về thì My đã đi ngủ. My chỉ được gặp bố vào cuối tuần hoặc những ngày bố bị ốm. Bây giờ thì khác rồi. Bố không ốm và cũng không phải ngày cuối tuần, nhưng bố vẫn ở nhà cả ngày. Chỉ mẹ là có vẻ như không vui trước. Ngày trước, mâm cơm chỉ có hai mẹ con, nhưng mẹ rất hay cười. Mẹ đẹp nhất khi cười. My rất thích nhìn mẹ cười rồi ngả đầu vào ngực mẹ, hít hà mùi thơm mái tóc để xõa của mẹ. Vậy mà hôm nay, khi thấy mẹ ngồi ở phía cửa sổ, My chạy sà vào lòng mẹ. Một tiếng rên khe khẽ, My biết mẹ đau.

Mẹ đau ở đâu?

Mẹ lắc đầu.

Mẹ không đau ở đâu cả.

My biết mẹ đang nói dối, rõ ràng là mẹ phải rất đau, cánh tay của mẹ có đầy những vết tím bầm. Thấy My nhìn chăm chú vào những vết tím ấy, mẹ kéo vội cánh tay áo che đi.

Trưa. Mãi khi My lay bố dậy lần thứ ba, bố mới chịu mở mắt. Bố nhìn My uể oải.

My biến đi chỗ khác để bố ngủ!

My muốn chơi với bố...

My còn chưa kịp nói hết câu, bố đã ngồi bật dậy giơ cao tay. May quá, đúng lúc đó mẹ vào kịp để kéo My ra. My hiểu là bố đang rất bực mình. Mẹ đưa My ra phòng khách, khẽ ôm My vào lòng rồi thủ thỉ.

https://tieulun.hopto.org

Dịch bệnh nên bố hơi căng thẳng. My chịu khó chơi với mẹ, đừng làm phiền đến bố nữa.

My gật đầu, không phải vì My sợ bị bố mắng mà vì My sợ mẹ cũng bị mắng. Giá mà bố chỉ mắng một mình My thì My còn đỡ sợ, đằng này bố quát luôn cả mẹ. Mỗi lần bố quát mẹ, bố đều giơ tay rất cao. My khép chặt đôi mắt, nhưng My vẫn nghe được tiếng bàn tay của bố.

Chiều. My lên phòng thấy mẹ đang gói gém đồ, chỉ là một chiếc va li với vài ba bộ quần áo của My và của mẹ. Mẹ vừa làm vừa nói chuyện với bà ngoại. m lượng của chiếc loa điện thoại khá to nên My nghe rất rõ giọng nói của bà.

Về đi con! Về ở với mẹ!

Con xin lỗi mẹ, con là đứa con bất hiếu. Con chưa giúp gì được bố mẹ còn khiến bố mẹ thêm lo lắng.

Ai sinh con ra trên đời cũng mong con mình được hạnh phúc. Nếu con không hạnh phúc thì mẹ cũng sẽ không hạnh phúc. Con rồi sẽ cũng như mẹ, sẽ chỉ mong cho cái My có được cuộc sống hạnh phúc. Sống cùng với người cha bạo lực, cái My sẽ khó có được hạnh phúc. Về ở với mẹ đi! Các con sẽ chỉ phải đi cách ly hai tuần rồi mọi chuyện sẽ ổn. Thỉnh thoảng đưa cái My về gặp bố, nó sẽ không thiếu tình thương của cha, cũng không phải sống trong nỗi ám ảnh của bạo lực.

Tối. Khi bố còn đang ngồi bên bàn ăn cùng chai rượu, mẹ nắm chặt tay My đến trước mặt bố. Mẹ nói với bố.

Em không chạy trốn khỏi anh, nhưng em không muốn con của chúng ta phải chứng kiến cảnh bố đánh mẹ, sớm muộn gì con bé cũng sẽ bị tổn thương. Đơn ly hôn em đã viết, anh cứ suy nghĩ cho kỹ.

Mẹ nói xong thì dắt tay My ra cổng.

Mấy ngày không ra khỏi nhà, My chợt thấy không khí yên bình của phố phường thật dễ chịu. Ở phía trên cao, ông trăng tỏa sáng lung linh như cười cùng My. My hiểu từ nay mẹ sẽ không còn phải khóc thầm./.

https://tieulun.hopto.org

QUA SÔNG

Dường như có ai hát ngoài phía bến Trầm, âm thanh dịu dàng như gió trôi qua chiều vắng. Hạnh đứng tựa cửa trông ra. Bây giờ đã là cuối đông, bầu trời xám xịt tựa tấm màn lâu ngày chưa giặt giũ, xám tái như gương mặt Thi mỗi bận bước vào nhà.

Hạnh biết đó là lúc Thi đã uống rượu rồi. Người ta uống rượu thì say, Thi uống rượu vào lại tỉnh. Người ta uống vào mặt chín đỏ đi, đằng này mặt Thi càng uống càng tái sạm. Giá mà Thi say, mọi thứ sẽ nhẹ nhàng hơn biết bao nhiêu. Hạnh sẽ làm như mẹ ngày xưa mỗi bận cha uống rượu về, thu dọn sạch sẽ bãi nôn, giặt khăn ấm lau mặt cho chồng rồi xuống bếp bỏ nắm gạo với đậu xanh vào nồi hầm sẵn. Mẹ bảo mùa đông rét như thế này ngồi bên bếp lửa cũng ấm, với lại lúc buồn ngủ có thể tựa vào vách chợp mắt một chút, chỉ cần để ý đừng để cháo sôi trào bọt ra ngoài.

https://tieulun.hopto.org

Thế nhưng Thi không say nên Hạnh phải thức chong chong cả đêm. Mớ quần áo lột ra vứt dưới chân giường. Mái tóc dài xõa xuống bị cột túm lên. Hạnh phơi mình cho Thi trút cơn giận dữ. Cô đã quen rồi nên chẳng còn thấy đau, chỉ nghĩ lỡ mai ra bến Trầm, xắn ống quần lên thì người ta nhìn thấy vết cấu véo tím bầm, mà để vậy lội xuống thế nào cũng ướt.

Hạnh rất sợ mỗi lần nghe nhắc đến bến Trầm. Mẹ kể hồi trước có người đàn bà hờn giận chuyện chồng con, nửa đêm ra dầm mình giữa dòng tự vẫn, ba ngày sau xác nổi lềnh bềnh nơi đám rễ sung choài sát mép nước, tóc tai xanh rợt màu rong rêu. Người làng bảo nhau đừng qua bến lúc chạng vạng chiều hôm, lỡ có ngang qua nghe tiếng gọi chớ có quay đầu lại. Sau khi lấy chồng rồi, mỗi lần nghĩ đến cái chết đó Hạnh vừa sợ vừa thương. Chắc người ta buồn khổ cỡ nào mới tìm cách kết thúc cuộc đời mình như thế.

Nếu một ngày nào đó Hạnh buông mình xuống sông, liệu Thi có đi tìm Hạnh không? Nhiều lúc sẽ sàng mặc lại chiếc áo bị giật đứt hết cúc, Hạnh bần thần nghĩ vậy mà không tìm được câu trả lời. Lần đầu tiên Thi uống say là sau đêm tân hôn, ngỡ ngàng biết cô gái hiền lành mình yêu hóa ra chẳng còn trong trắng. Chuyện ấy rồi cũng qua đi nhưng vài năm sau Hạnh mãi chẳng có thai, trong một lần Thi đi uống với đám bạn, ai đó rỉ tai anh rằng hồi làm công nhân trong nam từng thấy vợ anh vào cơ sở phá thai chui mấy bận. Hôm ấy Thi uống đến say mèm về lôi Hạnh ra tra hỏi, cô òa lên khóc:

- Em đã từng vào đó nhưng là để đưa cô bạn đi giải quyết hậu quả sau lần dại dột. Người ta trông thấy rồi hiểu lầm, xin anh hãy tin em.

- Tôi có ngu đâu. Thử hỏi sao đến giờ cô vẫn chưa có thai?

Sao đến giờ vẫn chưa có thai, chuyện đó Hạnh chỉ có thể hỏi trời hỏi đất. Cô đã cắn răng uống bao nhiêu bát thuốc đắng ngắt từ bà lang vườn xóm Duối, đã nhịn ăn nhịn mặc cầu cúng hết phủ nọ đền kia, thế mà cái bụng cứ xẹp lép mãi dưới tà áo bợt. Thi xâu chuỗi những câu chuyện đồn thổi đâu đó để nuôi nỗi nghi ngờ, giữa những cơn say triền miên, chồng cô biến thành con thú dữ.

Một đêm mưa lạnh, Hạnh lần ra bến Trầm. Nước mắt đã cạn khô mặc cho vết thương cũ vừa mới lên da non lại ri rỉ máu. Hạnh dầm chân xuống nước chầm chậm bước ra xa, nghe cơn đau cứ thế dịu

https://tieulun.hopto.org

dần đi trong bóng tối êm đềm bao phủ. Khi tỉnh dậy Hạnh thấy mình đang nằm trên sạp thuyền, người đàn ông đánh cá vừa vớt cô lên đang loay hoay nhóm lửa.

- May quá, cô đã tỉnh lại rồi.

- Anh cứu tôi làm gì, cứ để mặc tôi chết đi.

Người đàn ông lặng yên không nói, ngọn lửa ấm áp bùng lên, Hạnh co người lại trong tấm chăn thô ráp. Con thuyền quay mũi hướng vào bờ. Người đàn ông bất chợt cất tiếng hát khe khẽ. Hạnh nhận ra đó chính là bài hát quen thuộc cô vẫn thường nghe vọng lại từ phía bến Trầm, âm thanh dịu dàng như tiếng gió trôi trong chiều vắng. Đêm đã xuống rất sâu, vòm trời mùa đông rải rác những vì sao xa xăm lấp lánh. Một giọt nước mắt chầm chậm lăn xuống má cô nóng hổi.

Hạnh trở về nhà khi trời đã tang tảng sáng, chồng cô vẫn còn say ngủ giữa đám chăn chiếu vò nhàu. Một lát sau anh trở dậy xì xục pha mì tôm ăn rồi đi làm, thản nhiên như chưa từng có việc gì xảy ra. Hạnh rùng mình khi nghĩ nếu đêm qua mình chết dưới sông rồi, có lẽ Thi cũng chẳng tìm đâu. Phải mấy ngày sau thân thể rữa nát của cô nổi lên bên đám rễ sung thì mọi người mới biết.

Hạnh ngồi xuống rất lâu trước gương, đối diện với cô bây giờ là một gương mặt bình tĩnh đến lạ lùng. Hạnh chải tóc gọn gàng, xếp tất cả đồ đạc của mình vào túi xách rồi khép cửa trước khi ra đi. Cô chưa biết mình sẽ đi đâu, nhưng lúc ngang qua bến Trầm, Hạnh không còn thấy trong lòng sợ hãi như ngày trước nữa./.

https://tieulun.hopto.org

BẢN TƯỜNG TRÌNH ĐẶC BIỆT

Nguyễn Minh Hằng

Nam hài lòng đứng ngắm tấm pano đỏ chói: Chào mừng các đại biểu tham dự triển lãm của họa sĩ Phương Nam. Anh kiểm tra chỗ đặt hoa, bục phát biểu, bàn bày tiệc ngọt... Mọi thứ ổn cả. Anh nhẹ nhõm bước vào khu vực trưng bày. Bốn mươi ba bức tranh chuyển từ nước ngoài về lần đầu lộ diện. Chất liệu sơn mài hắt lên mặt Nam thứ ánh sáng uy lực. Nam dừng bước trước bức họa nhỏ nhất, bằng bút bi trên giấy trắng, lồng trong khung mạ vàng, đặt trên giá gỗ chĩnh chệ giữa phòng tranh.

Bóng đèn chuyên dụng chiếu mặt tranh rờ rỡ. Tròn trõn giữa khuôn hình một vòng xoắn đen nhẻm vằn vèo móc chằng run rẩy. Cái dây xích.

https://tieulun.hopto.org

Buổi tối định mệnh cách đây ba mươi năm, bố khật khưỡng về: "Chúng mày xéo, tao gá nhà trả nợ rồi". Mẹ dúm dó im lặng. Nam dúi vội quyển tập đọc vào đống rạ cạnh bếp. "Cái gì thế ? Học hả? Ai cho mày học"? Bốp. Hự. Bốp. Hự. "Tôi lạy ông, tha cho mẹ con tôi". Mẹ giơ hai cẳng tay nhằng nhịt vết sẹo xòa đến chỗ Nam. "Muốn chết thì cho chết". Bố giật sợi xích chó còng queo chân cột bếp. Vút. Xoảng. Mẹ đổ gục, máu phun đầy mặt Nam. "Mẹ ơi"!!! Nam giật sợi xích từ tay bố, lừ lừ tiến đến. "Mày dám đánh bố mày hả, thằng nhãi"? Bố nó lè nhè thách thức. Đôi chân khẳng khiu rắn đanh không dừng lại. Cánh tay gân guốc ba năm đào quặng vung vòng dây thép. Ánh mắt lạnh câm hệt những lần Nam chạy khỏi vòng vây của bảo vệ mỏ với bao tải quặng trên lưng.

Chú công an có đôi mắt hiền thế. Nam muốn gục vào chú mà khóc. "Cháu viết tường trình vào tập giấy này, thành thực kể hết mọi chuyện dẫn đến cái chết của bố và mẹ cháu". Nam cắn môi nhìn giấy, nhìn bút. Nam quen vẽ lên đất hơn. Nhóm trẻ con ăn cắp quặng xóm Nam thường xúm xít xem nó biến hình bằng mẩu đá nhọn, tấm tắc: "Đại ca Nam vẽ đẹp như họa sĩ".

Chú công an làm thủ tục cho Nam vào trường giáo dưỡng. Năm năm sau, đôi mắt hiền đón Nam ở cổng trường. Nam có bố mẹ, có ông nội, có gia đình mới.

"Nghĩ gì mà thẫn thờ thế, con trai"? Một vòng tay ấm choàng vai Nam. Anh giật mình ngoảnh lại. Bố và ông nội đã đứng cạnh anh từ bao giờ.

"Công việc chuẩn bị cho triển lãm xong rồi ạ. Con cảm ơn bố đã giữ cho con "bản tường trình" đặc biệt này và cho con ngày hôm nay...".

Ôm anh chặt hơn, đôi mắt hiền nhìn ông nội Nam, nói nhỏ: "Con ạ, những gì con làm được là lời cảm ơn tốt nhất rồi. Bố đã làm như thế để cảm ơn ông nội con. Bố cũng là đứa trẻ mồ côi như con đấy!!!"./.

https://tieulun.hopto.org

SON PHẤN NGÀY THƯỜNG

Nguyễn Minh Hằng

Nó không thích mẹ trang điểm đậm và để tóc xù như thế. Nhìn bố kìa, da căng bóng, đầu ngẩng cao, dáng dấp thanh lịch. Sáng nào nhìn thấy mẹ từ phòng riêng bước ra, nó cũng làu nhàu: "Mẹ ở nhà nội trợ mà cứ như sắp lên sân khấu". Bố âu yếm vuốt tóc mẹ: "Bố thích mẹ con rực rỡ như thế, đàn bà là phải đẹp". "Sau này con thích làm công chức như bố, con đẹp trai phong độ giống bố, nhưng con không chiều vợ như bố đâu". "Cái thằng này, phụ nữ như bông hoa, phải nâng niu chứ". Bố vỗ vai nó theo kiểu hai người đàn ông hiểu nhau.

Nó đỗ đại học, lên Hà Nội đúng đợt dịch covid, nằm nhà trọ học online suốt. Video call về nhà, lần nào mẹ cũng để màn hình tối om om, nó bảo mãi mẹ vẫn không biết cách bật chức năng video. Giọng mẹ vui lắm, khoe bố mới được thăng chức. "Con ra trường bố xin việc cho, cố mà đạt bằng giỏi. À mà nếu về được nhà thì báo trước mẹ đi chợ mua đồ nấu món con thích ăn nhé".

https://tieulun.hopto.org

Hôm bảo vệ luận án, nó muốn bố xuất hiện cho bọn bạn lác mắt, nhưng bố đi công tác xa. Mẹ sụt sùi: "Hay mẹ lên với con!". Nó gạt đi ngay.

Kết thúc Lễ tốt nghiệp, nó ôm tấm bằng giỏi bắt xe về nhà. Nó muốn mẹ nó, nhất là bố nó sáng mai vỡ òa vui sướng khi bất ngờ nhìn thấy nó.

Ngôi biệt thự chìm trong bóng tối. Nó mở khóa, nhẹ bước lên cầu thang. Phòng bố mẹ cửa đóng, đèn sáng. Nó nghe tiếng "ịch" như vật nặng va vào tường. "Ối trời ơi". Sao thế nhỉ? Nó lao đến trước cánh cửa rồi sựng lại.

"Mày có dám bỏ lớp son phấn che đậy mà nói với thằng con mày là bị tao đánh mấy chục năm không? Ha ha. Nhìn lại mình đi trước khi mở miệng".

"Tôi làm trâu làm chó ở cái nhà này để đổi lấy cuộc sống bình yên cho con tôi. Anh đã hứa rồi cơ mà". Tiếng mẹ trong tiếng nấc.

"Phải, hứa, với điều kiện câm mồm. Nếu mày hé răng chuyện tao dùng bằng giả ảnh hưởng đến lần bổ nhiệm tới, tao sẽ cho mẹ con mày ra đường. Thằng con quý hóa nhà mày sẽ biết nó - là - con - hoang". Bố gằn từng chữ hả hê.

"Anh im đi, không được động đến con tôi".

Tiếng đấm đá át tiếng khóc. Nó giật tung cửa phòng. Mẹ chết sững nhìn nó. Hai má đầy sẹo, cần cổ trắng nõn chi chít vết móng tay, môi mẹ máu nhòe nhoẹt.

Mẹ cầm tay nó vụt chạy ra cổng. Một chiếc tắc-xi trờ tới. Luồng sáng chiếu vào gương mặt không son phấn. Nó chưa bao giờ thấy mẹ dữ dội và đẹp đến thế./.

https://tieulun.hopto.org

CHUYỆN BUỒN GIẤU KÍN

Nguyễn Minh Hằng

"Thầy Thuận mất rồi, mày đi viếng không"?

Tôi nhận tin nhắn của cái Hoa từ đêm qua, cấn cá chưa muốn trả lời.

Thầy Thuận là giáo viên chủ nhiệm năm tôi học lớp 6 trường Minh An.

Lần đầu làm quen lớp, thầy sững người nhìn tôi. Từ đấy, tôi thấy thầy khác lạ trong cử chỉ, lời nói với riêng tôi. Ánh mắt âu yếm, giọng nói nhỏ, ngọt mỗi khi thầy gọi tôi phát biểu hoặc lên bảng kiểm tra bài.

Một lần, thầy tổ chức cho lớp lao động vệ sinh quanh trường. Tôi mải mê rẫy cỏ ở góc xa xa. Linh tính thế nào tôi quay lại thì thấy thầy Thuận đã đứng sát cạnh, chăm chú nhìn tôi, miệng mấp máy như muốn nói điều gì. Tôi sợ quá buông rơi cái cuốc, thầy vội vàng lảng đi ra chỗ khác.

Trái tim chớm lớn ngột ngạt cảnh giác. Nhiều đêm tôi ác mộng thấy đôi cánh tay quỷ quái ôm chặt lấy, khuôn mặt giống thầy Thuận. Tôi học sút hẳn. Ngơ ngác, sợ hãi khiến bố mẹ rất lo lắng.

https://tieulun.hopto.org

Tôi không bao giờ quên ngày hôm ấy, thầy mời cả lớp vào nhà chơi. Thầy bảo, vợ thầy muốn gặp cả lớp, cô một mình quanh quẩn, các em đừng làm cô buồn nhé. Vườn nhà thầy rộng lắm, có cây khế trĩu quả mọc cạnh chiếc ao hình tròn. Vợ thầy cười rạng rỡ, cô bày bánh kẹo, bim bim, sữa chua đãi chúng tôi. Trong lúc cả bọn líu ríu trò chuyện ăn uống trong nhà, tôi lẻn ra trèo lên cây khế. Chao ôi, quả chín mọng và ngọt lịm. Tôi ăn chán rồi hái đùm vào vạt áo định mang vào nhà cho lũ bạn cùng ăn. Tay giữ bọc khế, tôi loạng quạng tụt xuống, suýt lăn tòm xuống ao. Một cánh tay rắn chắc ghì lấy người tôi, hơi thở nóng hổi phả vào má tôi. Thầy Thuận.

Tôi hoảng hốt giằng tay thầy, chạy thục mạng về nhà. Tối hôm ấy, tôi nằng nặc đòi bố mẹ cho chuyển trường. Từ đó tôi không gặp thầy Thuận.

Bạn học cùng lớp 6 trường Minh An gặp tôi vẫn kể chuyện thầy Thuận. Có lần thầy ốm nặng, chúng nó rủ tôi đến thăm, nhưng tôi từ chối.

"Mày có đi không thì trả lời nhé. Đúng chín giờ cả lớp có mặt ở nhà thầy. Mười giờ họ đưa thầy đi rồi". Lại tin nhắn của cái Hoa.

"Ừ thì đi. Nghĩa tử là nghĩa tận. Coi như mình tha thứ cho thầy". Tôi nghĩ nhanh rồi nhấn nút like trả lời Hoa.

Nhà thầy khác quá. Cái ao với cây khế không còn dấu tích. Vợ thầy lưng gù, tóc lơ thơ vài sợi.

Cô ra đón chúng tôi, mắt đỏ mọng. Nhìn thấy tôi, cô sững người, lắp bắp: "Hiền phải không"? "Dạ phải ạ". Cô ôm chặt lấy tôi. Khóc nức lên.

Sau đám ma thầy năm mươi ngày, cô tìm đến nhà tôi.

"Thầy cô hiếm hoi chỉ có một mụn con gái. Thầy về khoe ở lớp chủ nhiệm có đứa giống hệt con mình. Cả dáng người, khuôn mặt, cả cái tên. Năm mười tuổi cái Hiền con cô trèo cây khế, cành gẫy, ngã xuống ao... Đêm nào cô cũng thấy nó về, đứng ở gốc khế. Trước lúc mất thầy gọi tên nó".

Tôi lặng người nhìn ra ngoài cổng. Hồi lâu tôi đứng dậy, họng nghẹn đắng: "Cô cho con theo về nhà, con muốn được tâm sự cùng Thầy ạ". /.

https://tieulun.hopto.org

CÁNH CHIM TỰ DO

Nguyễn Thị Như Hiền

1. Bà Tâm bê thau thân chuối bằm nhỏ đi vào chuồng vịt. Mấy con vịt háu ăn đập cánh quàng quạc, có con còn rướn mỏ cố đớp lấy miếng thức ăn trong thau. Vừa rải từng vốc chuối trộn cám xuống cái máng trong chuồng bà vừa nói:

Thôi con ạ. Số mình đã thế thì ráng nhịn để nuôi con. Đàn bà trong nhờ đục chịu...

Nhiên không nói gì. Cô ngồi bó gối, đưa tay sờ lên vết thương đã chuyển sang bầm tím trên cánh tay mình. Cô kéo tay áo xuống cài cúc lại như sợ lát nữa đi trên đường làng lại có người nhìn thấy. Cô nhìn mẹ với đàn vịt loi nhoi trong chuồng mà lòng buồn vô hạn. Mẹ mới hơn 50 tuổi mà trông già quá. Chiếc áo mẹ mặc dính đầy nhựa chuối, lâu ngày chẳng còn biết nó nguyên thủy màu gì. Nhiên biết khi mình về đây, kiểu gì bà cũng tỉ tê khuyên những câu mà Nhiên đã thuộc lòng. Nhưng mà được ngồi yên thế này cũng khiến lòng Nhiên dịu lại. Đứa bé lên năm chạy chơi ngoài sân thấm mệt, sà vào lòng Nhiên nũng nịu.

https://tieulun.hopto.org

Chiều tà. Tiếng nghé ọ vang lên lưng chừng núi. Tiếng bước chân của đàn trâu khua trên đường làng. Nhiên giật mình, đã đến giờ phải về nhà nấu cơm tối cho chồng. Nhiên tất tả chào mẹ rồi dắt con men theo đường làng đang nở đầy những bông hoa ngũ sắc.

2. Nhiên nghe tiếng lao xao của những người đi rẫy về. Xứ này, người ta mưu sinh trên những nương rẫy đầy đá. Tháng ba tra ngô, tháng sáu cuốc đất trồng mì. Trên rẫy, chỗ nào cũng gợi cho Nhiên những kí ức đau lòng. Nương mì xanh um cao quá đầu người. Nhiên lom khom cuốc cỏ bị chồng trở cán cuốc bổ vào người. Hình như lúc đó Nhiên có nói câu gì trái ý chồng. Mỗi khi lên rẫy, Nhiên đều cố ý đi vòng không ngược lên con dốc đầu làng. Chỗ đó, Nhiên đã mất đứa con đầu trong một lần chồng say xỉn.

Chồng Nhiên tên Vũ, sống bằng nghề bẫy thú rừng. Phía sau nhà có những lồng sắt nhốt trăn, ba ba, rắn...Mỗi lần quét dọn, mùi xú uế của chúng khiến Nhiên buồn nôn. Tiếng kêu của những con vật bị nhốt khiến Nhiên vừa kinh hãi vừa buồn da diết. Bên hiên nhà, Vũ treo một chiếc lồng sơn son thếp vàng. Con chim có bộ lông tuyệt đẹp, nhưng tuyệt nhiên chẳng bao giờ thấy hót.

Vũ thích uống máu động vật hòa với rượu. Nhiên từng chứng kiến chồng hành quyết một con trăn. Lưỡi dao lia qua cổ bén ngót, con vật lìa đời, Vũ cầm bát rượu còn vương vãi máu đưa lên miệng nốc cạn với vẻ mặt rất hả hê. Những lúc như thế, Nhiên vội vã dắt con ra khỏi nhà như tránh một con thú trong cơn say mồi.

Nhiên muốn bỏ chồng, muốn dắt con rời khỏi xứ núi mịt mù này. Nhưng mỗi lần nói với mẹ, bà đều lắc đầu. Mẹ bảo, đàn bà xứ này bao đời nay không có chuyện bỏ chồng. Mẹ không muốn Nhiên bị dòng họ gạch tên, không muốn mỗi lần ra đường đều có người chỉ trỏ nhà đó có kẻ bỏ chồng.

Thỉnh thoảng, Vũ lên rừng bẫy thú qua đêm, Nhiên dắt con về ngủ với mẹ. Nằm ôm mẹ, Nhiên có thể đếm được từng chiếc xương sườn nhô ra trên lưng bà. Nhiên từng giở áo mẹ lên để xem những vết sẹo chằng chịt trên lưng. Hồi còn nhỏ, Nhiên từng thấy ba cầm một que củi đang cháy để dí vào lưng mẹ. Mẹ hét lên hãi hùng, nhưng rồi hôm sau mẹ lại vác cuốc lên rẫy trồng mì. Nhiên lấy chồng, mẹ dạy rằng "trong nhờ đục chịu".

https://tieulun.hopto.org

3. Nhiên đi rẫy về thì trời đã sẩm tối. Vừa vào tới cổng đã nghe tiếng con rấm rứt khóc. Nhiên buông giỏ mì nặng trĩu trên vai xuống, chạy vào nhà. Cánh cửa mở, con bé co rúm người hoảng hốt. Nhìn mâm bát vỡ toang trên nhà Nhiên hiểu mọi chuyện. Nhiều lần, con bé thấy ba đánh mẹ, đập phá đồ đạc, lồng lộn như con thú hoang. Có lần Vũ còn xé áo, ép Nhiên làm chuyện vợ chồng trước mặt con. Con từng ngây thơ hỏi: "Có phải ông bố nào cũng hung dữ như thế?"

Hồi còn bé, mỗi lần ba đánh mẹ, Nhiên cũng rúc vào ngực mẹ sợ hãi. Những hồi ức đã thành sẹo trong lòng Nhiên. Nhiên từng nghĩ, sau này có con, nhất định sẽ không để cho con phải trải qua những cảnh giống như mình. Vậy mà, rốt cuộc điều đó lại lặp lại như một định mệnh.

Nhiên nghĩ về cuộc đời của mẹ, của Nhiên và của con gái Nhiên. Mẹ bảo, đàn bà xứ này không được phép bỏ chồng. Lời nguyền đó như sợi dây trói buộc mẹ cả đời. Nhiên thoảng thốt nghĩ đến con gái. Mai này có chồng, lỡ con bị đánh như mẹ, như bà ngoại thì sao?

4. Nhiên mở cửa lồng, con chim có bộ lông tuyệt đẹp e dè một lúc rồi bay vút lên bầu trời. Chim vừa bay vừa cất tiếng kêu lảnh lót. Hôm đó, Nhiên quyết định dắt con bước ra khỏi ngôi nhà này. Trên đường đi, những bông hoa ngũ sắc đẹp như tranh vẽ. Sau lưng Nhiên còn nghe tiếng Vũ dọa đánh, dọa giết nhưng Nhiên phớt lờ.

Nếu muốn con gái có một cuộc đời khác thì Nhiên phải sống khác đi. Ngày mai, trong kí ức của con sẽ chỉ có tiếng cười, có nắng ngập tràn trên những tán hoa ngũ sắc.../.

https://tieulun.hopto.org

CÁNH CỬA

Bùi Việt Phương

Chồng Hạnh là người khoẻ mạnh, có công việc ổn định. Phú ra đường nói năng, cư xử với ai cũng biết điều nhưng lại nhỏ nhặt, cố chấp. Ngày bé, hai đứa học cùng lớp, có lần Hạnh thấy Phú tự lấy bút bi tự đâm vào tay mình khi bài kiểm tra bị thày cho điểm kém. Cô nhớ đã từng đọc một câu nói trong cuốn sách nào đó, đại ý là: Người không biết tha thứ, rộng lượng với bản thân thì sẽ tàn nhẫn với người khác. Thế nhưng, cha mẹ Hạnh thì lại nhất mực: "Thằng đàn ông biết căn cơ thì sẽ biết chăm lo gia đình. Vợ con số hưởng".

Sau hai năm lấy chồng, thứ mà Hạnh đếm được là tám mươi mốt lần chịu đòn. Một con số đã sắp vượt qua những nạn của thày trò Đường Tăng đi thỉnh kinh. Chỉ khác là mỗi khi cái cửa sập lại, cái thắt lưng của chồng được tháo ra, duy nhất một con yêu quái hiện hình. Còn Hạnh thì đã đắc đạo: hoặc là chọn một trận đòn như mưa táp, hoặc mấy bữa nữa phải uống thuốc chữa tổn thương vùng kín...

https://tieulun.hopto.org

Cô luôn làm mọi cách để được "hưởng" cái "ân huệ" thứ nhất. Lương bổng, công việc chưa đâu vào đâu, hơn nữa phụ nữ sinh còn bằng cảm xúc chứ không phải bằng sự cục súc. Gã chồng ranh ma chỉ đánh vào những chỗ có quần áo che trên người Hạnh để ra đường không ai thấy dấu tích. Hạnh cũng từng bằng lòng với sự dối trá đó.

Bỗng một chiều, cô nghe được tin chồng có bồ. Cô bồ chính là con bé trong ngõ mà cô hay gặp mỗi khi đi đổ rác. Quả có lần, Hạnh đã thấy cả cái quần sịt cũ giống của chồng cô trong túi rác nhà ấy.

Sáng nay. Phú nói với Hạnh:

Không biết đẻ thì phải biết chăm trẻ con cho người khác.

Hạnh hiểu ý Phú muốn nói gì. Khi chẳng cần phải giữ gìn, bao che cho ai cả. Bỗng trong đầu cô loé lên một ý nghĩ: Sao hắn lại sợ vết bầm tím trên mặt mình...

Trưa về, chắc gặp cô bồ không vui, lại thấy nồi cá Hạnh kho bị cháy vì cô mải nghĩ ngợi, thế là cái thắt lưng của Phú lại trườn ra khỏi quần hắn như con rắn độc rời hang. Bao giờ cũng vậy, Hạnh luôn bị chất nọc độc của "con rắn" đó phát tác khiến cổ họng cứng đờ không thể hét lên được, toàn thân tê dại. Khi ấy, câu nói của mẹ với theo trước lúc cánh cửa xe hoa đóng sập lại hôm nào lại vang lên: "Phụ nữ muốn hạnh phúc thì phải chịu thiệt con ạ" . Câu nói ấy như một thứ bùa mê. Nhưng rồi, còn một cái chân vẫn cử động, lấy hết sức can đảm cô đạp mạnh, cánh cửa ban đầu còn cố nán lại bằng sự vướng víu của bản lề, sau dần đổ đánh "rầm". Cánh cửa không đổ vào ai, nó nhào ra sân như muốn bỏ đi...

Phú kinh hãi trước sức mạnh bất thường của vợ. Phú sợ thứ ánh sáng loá mắt khi vừa vung cái thắt lưng lên, Phú sợ hàng xóm biết chuyện... Và từ hôm ấy, hắn chỉ còn dám ra đường kể xấu vợ mỗi khi có ai đả động đến chuyện hai năm lấy nhau mà chưa con cái. Thế cũng là một cách giải thoát cho cả hai.

Hạnh thì chỉ nghĩ: Khi cánh cửa không thể chở che cho sự bình an thì sự tồn tại của nó thật vô nghĩa. Còn do gã thợ hàn lắp cái bản lề đểu hay tại lời dặn của mẹ thì lúc này Hạnh cũng không cần phải nghĩ đến./.

https://tieulun.hopto.org

BẮT VỢ

Nguyên Tánh

Hôm nay, ở bản Ria - một cái bản nhỏ của người dân tộc Mông ở vùng Tây Bắc. Người dân rủ nhau đi xem đám cưới của Mị Sanh - một người con gái tai tiếng nhất làng, đã từng bị đám con trai trong làng khinh miệt là trắc nết, lăng loàng, vì chửa hoang mà trốn khỏi xứ. Vậy mà giờ nó không những lấy được chồng ở cái tuổi 29. Nó còn trở thành cán bộ mới của bản. Khiến cho đàn bà, con gái trong bản ai cũng nhìn nó với ánh mắt vừa ganh tỵ vừa ngưỡng mộ. Có người hiện lên suy nghĩa táo bạo cũng muốn một lần trắc nết như Mị Sanh. Riêng đám đàn ông thì vẫn cứ nghĩ Mị Sanh đang cố làm màu để lấp liếp cái quá khứ xấu tệ của nó.

Nhưng dù ai nghĩ gì đi chăng nữa thì vẫn không phủ nhận được niềm hạnh phúc trong ánh mắt của Mị Sanh lúc này thật khác với ánh mắt đầy đau khổ, sợ hãi của cái đêm nó trốn khỏi nhà Pà Leo cách đây mười ba năm về trước.

https://tieulun.hopto.org

Năm ấy, Mị Sanh mười sáu tuổi. Nó vừa xinh đẹp, lại học giỏi, lễ phép, lại tháo việc rẫy nên mấy đứa con trai ở trong bản để ý lắm. Thằng A Sửu con trai của tù Pà Leo cũng thế. Nó hay qua nhà phụ Mị Sanh làm rẫy khiến Mị Sanh cũng có chút thích. Có lần nó ngỏ lời muốn lấy Mị Sanh làm vợ. Nhưng Mị Sanh nói:

- Ngày xưa, me Chò và cha Lía lấy nhau lúc chỉ mới mười lăm tuổi. Vừa có bầu Sanh cha Lía không may bị chết do té xích đu. Me Chò đã rất vất vả để nuôi Sanh lớn như ngày hôm nay. Nên từ đó giờ Sanh luôn tự dặn mình là học thật giỏi để được thầy cô cho về xuôi học ở trường nội trú. Sau này lớn sẽ tự kiếm tiền đến khi nuôi được mình với me rồi mới lấy chồng. Với lại giờ Sửu và Sanh cũng còn nhỏ có biết chi là vợ chồng đâu. Cũng chưa biết tự kiếm tiền lấy nhau về rồi khổ như những người trong bản mình vậy.

Nghe Mị Sanh nói vậy. Sửu vội nói:

- Sanh lấy Sửu không sợ đói nhà Sửu có đầy rẫy. Mà xưa nay Sanh thấy ở bản mình con gái có ai học nhiều 13,14 tuổi đã lấy chồng, với nữa dễ gì Sanh được người ta cho về xuôi học. Họ lừa Sanh đấy.

-Tại Sửu không biết chứ Sanh đã được chọn về trường dưới xuôi học rồi, hết hè này Sanh sẽ xuống đó. Mà Sửu cũng như mấy người khác trọng trai khinh gái. Sanh không lấy mấy người bảo thủ như thế.

A Sửu nghe vậy liền tức giận bỏ về một mạch. Những ngày sau đó, nó không ghé lại nhà Mị Sanh nữa. Vào ngày Mị Sanh cùng với bạn thân M'Dong đang đi về xuôi học nội trú thì bất ngờ bị bọn A Sửu chặn đường bắt Sanh về làm vợ. Mặc Mị Sanh kêu la thảm thiết, giãy giụa van xin, A Sửu và đám thanh niên gần mười người vẫn xúm lại kéo lê Mị Sanh về nhà A Sửu. M'Dong thấy vậy cũng lao vào giúp bạn nhưng cũng bị đánh tới tấp. Chúng bảo với M'Dong về báo với Me Chò rằng Mị Sanh đã bị A Sửu bắt làm vợ.

Kéo Mị Sanh về được tới nhà Thằng A Sửu liền nhốt Sanh vào buồng rồi khóa cửa lại. Cả chiều hôm đó nó dụ Mị Sanh cưới nó nhưng không được. Nên nó dọa:

- Nếu Sanh không lấy tôi thì tôi sẽ chết cùng Sanh.

https://tieulun.hopto.org

Mị Sanh nghe thấy thế biết mình làm rắn không được nên đành xuống nước mà đồng ý. A Sửu nghe vậy nó vui lắm. Liền thả Sanh ra rồi dắt đi khoe ruộng vườn nhà nó các kiểu. Nó bảo chờ hết ba ngày ở thử sẽ dắt Mị Sanh về me Chò hỏi cưới.

Nhưng vào giữa đêm hôm ấy, Mị Sanh canh lúc cả nhà Pà Leo ngủ say liền trốn về nhà mẹ Chò. Thấy Mị Sanh xuất hiện trong nhà Me Chò bất ngờ lắm:

- Sao mầy lại về đây giờ này?

- Con không muốn lấy thằng Sửu.

- Thì mày nói với nó mày không ưng.

- Con nói rồi nhưng nó không chịu. Nó dọa giết.

- Nhưng giờ mầy bỏ nó thì cả đời này không ai thèm lấy mầy nữa. Mầy sẽ bị tiếng xấu cả đời.

- Đời con con chịu, con thà chết chứ chẳng lấy cái thằng bạo ấy!

Vừa nói Mị Sanh vừa khóc. Me Chò cũng chẳng biết làm khác được đành theo ý con. Bởi me cũng hiểu cái khổ của việc lấy chồng khi tuổi còn nhỏ, dù me không chắc giờ theo ý con thì tương lai của nó có tốt hơn giờ không. Nhưng đời nó nó chịu, cũng là do nó lựa chọn. Thế là ngay khi gà gáy me Chò lén đưa Mị Sanh về xuôi.

Những ngày sau đó, người ta không còn thấy Mị Sanh ở bản Ria nữa. Người trong bản đồn rằng Mị Sanh bỏ xứ đi vì nó chửa hoang thằng Sửu chê không cưới. Nó nhục quá đành bỏ xứ đi. Me Chò nghe thế cũng chẳng giải thích gì càng khiến người ta tin lời đồn là thật.

Nên khi người ta nghe tin Mị Sanh lấy chồng, lại còn trở thành cán bộ mới của bản đã khiến cho đàn bà, con gái trong bản nghi ngờ những cái lệ xưa nay về người phụ nữ ở bản Ria không biết có còn đúng hay không?/.

https://tieulun.hopto.org

PHÉP THỬ CỦA CẢM XÚC

Kim Nhung

Hậu ngồi trước gương soi, khuôn mặt thẫn thờ nhưng ánh mắt như ánh lửa. Những vết xước trên cơ thể mảnh mai, ngà ngọc mà Khang để lại không đau đớn, nhục nhã bằng niềm kiêu hãnh bị tổn thương. Đâu phải mỗi Khang khao khát được thể hiện sức mạnh của một người đàn ông. Đó cũng là ước vọng thầm kín của Hậu bao lâu nay phải đè nén. Cả Khang và Hậu đều biết rõ điều đó nhưng họ không thể đánh đổi danh tiếng để thay đổi thực tại. Gần mười năm đã trôi qua, họ dằn vặt nhau, ám ảnh nhau mỗi khi màn đêm buông xuống.

***

https://tieulun.hopto.org

Tôi là sinh viên được cô quý nhất trong cái lớp chỉ toàn con nhà gia thế ham chơi. Lúc đầu tôi nghĩ chắc do mình là đứa tỉnh lẻ duy nhất lạc vào chốn toàn các cậu ấm cô chiêu. Nhưng về sau tôi nhận ra, giữa cô và tôi còn một điều gì khác. Ánh mắt kín đáo và tin cậy, những câu hỏi bài mà ẩn chứa trong đó chút cảm xúc riêng tư của cô là điều quý giá với tôi.

Một ngày của năm cuối đại học cô yêu cầu tôi đến nhà cô nhận tài liệu về cho lớp, vì cô sắp sửa đi công tác ít ngày. Sau hai chặng xe buýt tôi hồi hộp bấm chuông cửa. Một người đàn ông chững chạc xuất hiện. Tôi bối rối, có lẽ vì nghĩ sẽ là cô chứ không phải ông. Tôi đã thấy ông nhiều lần qua màn hình ti vi, trên mặt báo, một giáo sư tên tuổi trong ngành tâm lí học. Đó là chồng cô. Giữa sự quen biết và xa lạ tôi không biết phải ứng xử thế nào cho phải phép. Đôi mắt ấy không chớp, nhìn tôi thăm thẳm rồi cất giọng trầm ấm: "Đây là tài liệu cô gửi tôi trao lại cho em". Tôi nhận tập tài liệu rồi xin phép ra về. Ông vội nói: "Cô Hậu vẫn thường nói về em, những vấn đề em đặt ra để nghiên cứu khiến tôi rất quan tâm. Tôi tin em sẽ đi được dài hơn nữa". Tôi ngỡ ngàng vì điều mình vừa được nghe từ ông, con người khả kính, bậc thầy lớn lao với mỗi đứa sinh viên nhiều hoài vọng. Giữa cánh cửa nửa đóng nửa mở, dáng ông đứng như một sự đảm bảo âm thầm. "Gặp lại tôi nhé, chúng ta sẽ có nhiều điều để nói".

Tôi như đứa học trò nhỏ bé, run rẩy trước thế giới tri thức và cảm xúc mà ông mang lại. Còn ông, điều gì khiến ông say mê nói mãi? Sau những chân trời tri thức kia ông còn muốn nói điều gì mà ánh mắt cháy lên?

Cô vẫn nhìn tôi trong những phút giây thăng hoa nhất của bài giảng, nhưng tôi đã tránh nhìn cô. Tôi và ông không thể thôi gặp nhau. Dù tôi luôn rơi vào sự mâu thuẫn giữa ông và cô, giữa tội lỗi và hàm ơn. Cô đã nhen lên trong tôi tình yêu với nghề nhưng ông mới là người khiến tôi cháy bỏng với niềm đam mê ấy. Ông như sống lại với tuổi trẻ đầy khát khao, còn tôi thấy mình chạm đến chân trời xa thẳm.

***

https://tieulun.hopto.org

Tôi bàng hoàng đứng như chôn chân ở quán cà phê ấy khi nhận ra cô đang ngả vào một người bạn gái ngoại quốc, họ siết chặt lấy nhau trong từng nhịp thở, từng môi hôn. Bên ngoài trời mưa như trút, cuộc trú mưa của tôi đã vô tình mang đến câu trả lời mà tôi vốn không có ý định đi tìm.

"Cô xin lỗi". Cô nhẹ nhàng cầm tay tôi: "Cô và ông ấy chưa bao giờ thuộc về nhau. Nhưng cô biết ông ấy cần gì. Khi tiếp xúc với em cô đã mơ hồ nhận ra ở em có những điều mà bao nhiêu năm qua ông ấy kiếm tìm. Và cô đã thử... Xin lỗi em, nhưng cô và ông ấy đã có mười năm dằn vặt, thù hận nhau bên trong vỏ bọc của danh tiếng. Chúng tôi như hai con sư tử đực trong một khu rừng, con nào cũng muốn mình là kẻ thống trị nhưng cũng muốn con kia phải thấu hiểu được mình. Mỗi sớm mai chúng tôi đều để lại trong nhau những vết xước sâu thẳm không cách nào dịu đi...".

Tôi lặng lẽ rời xa ông và cô. Họ không thuộc về thế giới của nhau, nhưng tôi cũng không còn thuộc về thế giới của họ. Tôi là sự sửa sai cho mối tình gá ghép, gượng ép của họ. Họ đến với nhau khi cả hai đều ở đỉnh cao của địa vị và sự kết hợp ấy làm cho họ trở nên khả kính hơn trong mắt mọi người. Sai lầm của tôi đã làm dịu mờ sai lầm của họ. Còn tôi bị mắc kẹt trong ý nghĩ lầm lỗi với cô và vọng tưởng về ông lau nay.

Tôi trở lại thành phố vì buổi tọa đàm mà tôi là diễn giả. Qua bạn bè tôi biết cô đã ra nước ngoài sống cùng người bạn gái. Còn ông, tôi đã cố gắng để không hỏi điều gì gợi nhắc đến ông.

Khi tôi vừa bước lên sân khấu, vị giáo sư tâm lí học khả kính năm xưa ngồi ở ngay hàng ghế khách mời đầu tiên đã kín đáo bước ra ngoài. Tôi chưa kịp nhận ra ông có bất ngờ không khi thấy tôi, nhưng tôi thầm cảm ơn ông đã ý nhị giúp tôi không bối rối trước đông người. Trong bài nói chuyện của mình tôi đã không quên nhắc đến ông và cô, như một sự hàm ơn, để tôi hôm nay được đứng ở đây, và dốc lòng vì điều mình đam mê. Những tràng pháo tay dài chưa hẳn là điều tôi mong muốn, nhưng tôi thấy nhẹ lòng hơn. Nếu năm xưa ông và cô có chút nào thành ý mong tôi đi được đường dài với nghề thì có lẽ những tràng pháo tay tán thưởng hôm nay là sự trả ơn đảm bảo nhất của tôi cho họ./.

https://tieulun.hopto.org

VẾT ỨA

Kim Nhung

Nó thấy mình đang bay cùng với những áng mây trắng bồng bềnh, nhẹ bẫng. Vẳng bên tai có tiếng mẹ gọi nhưng nó không quay lại bởi nơi chân trời mà nó đang bay tới thấp thoáng dáng bố đang đợi nó với nụ cười trầm ấm toả ra những vầng sáng cuốn nó bay nhanh hơn. Nó càng bay nhanh lại phía đó thì bố lại càng nhỏ dần nhỏ dần cho đến khi bố tan biến vào những vệt sáng còn sót lại của buổi chiều tà thì nó chỉ còn nghe được tiếng bố thầm thì rất khẽ nhưng cũng rất rõ ràng: "Con về đi!"

https://tieulun.hopto.org

Nó từng có một gia đình hạnh phúc bên bố mẹ. Một tuổi thơ êm đềm trôi đi. Bố làm thợ mộc, mẹ chạy chợ, nhà nó không dư dả gì nhưng cũng đủ ăn đủ mặc, điều quan trọng là nó luôn có bố mẹ ở bên yêu thương, dạy bảo. Nhưng rồi bố đột ngột ra đi vì một cơn đột quỵ khi nó bước vào tuổi mười lăm. Mất mát quá lớn ấy làm nó mất thăng bằng, nhiều ngày dài nó ẩn mình vào những ký ức về bố. Ngoài giờ lên lớp nó tha thẩn ngồi trong xưởng gỗ, nơi những công việc bố còn đang làm dang dở. Chiếc bàn học cho nó bố còn đang đóng, bố bảo con gái dạo này cao nhanh quá, bố phải đóng bộ bàn ghế phù hợp hơn thôi, lời nói của bố như vẫn còn đâu đây, gần gũi mà mơ hồ quá.

Mẹ vẫn chạy chợ sau đám tang của bố, có lẽ gánh nặng kinh tế đè nặng lên vai nên mẹ đi nhiều hơn, ít có thời gian bên cạnh nó hơn trước đây. Mẹ vẫn chăm lo cho nó đầy đủ như khi còn bố, thậm chí là nhiều hơn, mẹ bảo sợ người ta nói bố mất rồi mẹ không nuôi nó được đến nơi đến chốn. Chỉ có điều mẹ không biết thứ nó cần không phải là những bộ quần áo mới, những món ăn đắt tiền. Mỗi khi mẹ trở về nhà nó lại thấy mẹ khác đi một chút. Đầu tiên là ánh mắt, mẹ không còn hay nhìn nó để hiểu điều nó muốn, rồi những bộ quần áo mẹ từng mặc nhiều năm đã không còn. Trước đây nó thường nhận ra mẹ bắt đầu từ sắc áo xanh da trời dìu dịu hay sắc áo màu trứng sáo nền nã khi mẹ về từ phía bên kia con dốc trước nhà. Nó có thói quen nhìn rất lâu vào màu áo ấy cho đến khi mẹ rõ dần rõ dần và hiện ra quen thuộc trước cổng nhà. Bây giờ nó không còn đợi mẹ được nữa, bởi mẹ không còn trở về vào những buổi trưa, mà thường phải khi nó tan học ca chiều trở về mới gặp được mẹ ở nhà. Trên dây phơi, những chiếc áo sắc màu xa lạ cứ rực lên gay gắt.

Một buổi chiều cô giáo có việc đột suất nên cho lớp nó nghỉ. Nó đi bộ từ trường về, thói quen dẫn nó bước vào xưởng gỗ của bố. Mọi khi nó để cửa cánh đóng cánh mở để cảm giác như bố còn đang làm việc trong đó, nhưng hôm nay hai cánh cửa khép chặt. Xưởng nằm trong khu vườn rộng của ông bà ngoại để lại nên thường không có ai đến đây. Tim nó bỗng đập nhanh hơn, nó nín thở khẽ khàng đẩy cửa. Chiếc giường một bố thường ngả lưng tạm đang rung lên dưới sức nặng của hai thân xác. Người mẹ nó yêu thương lúc này không còn một chút nào quen thuộc nữa. Tuổi mười lăm của nó như bị rạch một nỗi đau mà vết ứa ấy mãi mãi để ngỏ không cách gì xoa dịu. Nỗi đau ấy đột ngột cứa sâu vào nó đến mức nó không thể cử động hay ý thức được một điều gì khác, nó đứng như trời trồng, chân tay đông cứng lại. Nó không nhớ mẹ đã hốt hoảng hay bình thản khi nhận ra sự

https://tieulun.hopto.org

có mặt của nó nữa, mọi thứ đều mờ nhoà. Nó thấy mình như một mầm non vừa nhú lên khỏi mặt đất thì bị một vết chém sắc lẹm phạt ngang. Vết chém sắc và nhanh đến nỗi đã chia thân nó làm đôi nhưng hai phần thân thể vẫn gắn vào nhau, nơi vết chém ứa ra ròng ròng nhựa sống...

Mẹ đã giải thích rất nhiều, còn nó im lặng. Mẹ bảo nó rồi sẽ lớn lên, sẽ phải hiểu cho mẹ nhiều hơn. Mẹ không biết là từ giây phút ấy cái cây mang đầy sức sống trong nó đã mất dòng nhựa sống tiềm tàng, cái cây ấy vẫn hiện diện trước mắt mẹ nhưng nó đang bị rút cạn từng ngày.

Những người đàn ông của mẹ đến thường xuyên hơn, công khai hơn. Họ đến thẳng nhà nó bởi vì xưởng gỗ của bố đã bị nó khoá lại và luôn mang chìa khoá bên mình. Mẹ không còn bận lòng vì sự có mặt của nó, phải chăng phần cảm xúc dành cho nó đã chai lì, giống như nó cũng đã chai lì trước những âm thanh phát ra từ căn phòng của mẹ.

Buổi chiều ấy mẹ nói có việc lên thị trấn. Người đàn ông quen mặt nhưng nó không biết tên đưa mẹ đi. Nó quyết định mở cửa xưởng gỗ của bố sau hồi lâu đắn đo, đã mấy tháng không đặt chân vào, mùi gỗ ẩm khiến nó lành lạnh. Người đàn ông của mẹ quay lại bất ngờ mà không có mẹ. Nó đã cất tiếng gọi "Mẹ ơi!" sau nhiều ngày không gọi, nhưng tiếng gọi ấy mắc nghẹn trong cổ họng. Trong lúc vật lộn để thoát khỏi người đàn ông to lớn, tay nó chạm vào thanh gỗ bố đang đóng dở bàn học cho nó. Sức lực còn lại giúp nó chạy đến được bờ sông. Nó không dừng lại bên mép nước bởi trong nhoè nhoẹt nước mắt, ánh mặt trời chiếu xuống mặt sông những vệt sáng, nó thấy bố đang ở đó mỉm cười. Vết ứa chính thức tách thân thể nó làm hai./.

https://tieulun.hopto.org

CHIẾC VA LI KHÔNG TIỀN

Đỗ Thanh Tuân

- Mẹ con bây làm hại đời tau. Không có mẹ con bây thì tau không phải là thằng nông dân quèn thế này...

Con bé ám ảnh giọng lè nhè và ánh mắt ngầu đục của cha nó mỗi lần ông say rượu. Mỗi lần say, cha nó lại lôi mẹ con nó ra trút giận. Ba mẹ con ôm nhau nín thin thít một góc giường.

Mười bảy năm trước, vì lỡ làm cô nữ sinh trường sư phạm mang bầu nên cha nó cũng phải bỏ dở việc học ở trường cảnh sát. Cô cậu sau khi cưới xin dắt díu nhau lên vùng đất Tây Nguyên này "lánh đời". Đứa bé đầu lấy họ của cả ba và mẹ, tên được đặt là Bình An. Hai vợ chồng những mong có ngày tháng an yên sau quyết định của mình. Có với nhau thêm hai mặt con, gia cảnh khó hơn, nhìn bạn bè công danh rỡ ràng, sự ẩn ức làm cho cha nó bắt đầu lao vào rượu.

Rượu vào lời ra. Lúc đầu còn tự than, tự trách. Lâu dần là mắng nhiếc; rồi sừng sộ; rồi đến đập bàn ghế, bát đũa; rồi đỉnh điểm là thượng cẳng tay hạ cẳng chân với vợ.

https://tieulun.hopto.org

Mẹ con con bé sống trong những ngày của nơm nớp lo sợ. Dần dà, sự lo sợ thành nỗi uất hận khi con bé dần lớn và dần hiểu chuyện. Mẹ nó không có lỗi. Chị em nó càng không có lỗi. Mỗi lần ba hắn lao vào mẹ là con bé lại trừng mắt lên sừng sộ. Con bé đấu tranh, con bé phản kháng, những cũng chỉ dừng lại mở mức độ kéo cho mẹ nó chạy nhanh hơn. Còn mẹ nó, mẹ nó vẫn vậy, vẫn lầm lũi cam chịu những đay nghiến mỗi khi chồng lên cơn rượu, hoặc giả là những thụi bịch của chồng khi có sự bực bội, bí bách nào đó ở đẩu đâu trong cuộc sống. Tay chân mang đầy vết bầm.

Con bé vào đại học. Nửa năm trời lên phố, nó không thèm về nhà một lần. Thương mẹ, vẫn gọi điện về mẹ thường xuyên. Còn với cha nó, nó không mảy may một dòng tin.

Anh lên thăm con gái. Anh biết nó hận anh, hận những lần anh rượu vào lại đánh đập, mắng chửi mẹ nó. Xuống xe, anh điện thoại, con bé không bắt máy. Anh ôm chiếc cặp lang thang tìm địa chỉ trường.

Két.... két.... tiếng xe phanh gấp:

- Cướp... cướp.... bớ người ta ăn cướp...

Có tiếng la thất thanh. Cuộc giằng co giữa hai tên cướp với một người đàn ông trung niên. Bốp... bốp... tên cướp sả hai gậy vào đầu người đàn ông. Ông vẫn quyết không buông chiếc vali. Soạt... rầm... Tên cướp đạp mạnh làm ông lão ngã sõng xoài vào cái biển hiệu bện đường, chiếc vali sứt đai cầm, tên cướp được chiếc đia, người đàn ông vẫn còn ôm được chiếc vali. Chúng lên xe phóng biệt. Mọi người xúm xít xung quanh một người đàn ông trung niên gầy đen, nằm giữa vũng máu mà trên tay vẫn còn ôm chặt chiếc vali.

Trên mạng lan thông tin tìm người thân. Một người đàn ông bị cướp đánh nằm bất tỉnh, tuổi trạc ngoài bốn mươi, da ngăm đen, gầy ốm, không có giấy tờ tùy thân. Bên cạnh đó là hình ảnh chiếc vali mở toang, bên trong va li không quần áo, tư trang, cũng không có tiền, chỉ toàn là những tờ giấy khen học sinh giỏi, học sinh xuất sắc từ lớp một đến lớp 12 của một người tên: Nguyễn Võ Bình An.

- Ba... Ba...

Con bé lao ra khỏi ký túc xá./.

https://tieulun.hopto.org

NGƯỜI DÌ ĐÁNG THƯƠNG

Nguyễn Thị Thu Ba

Tôi ghé nhà thăm dì Miên theo lời dặn của mẹ chồng. Dì Miên là bà con họ hàng xa xôi bên chồng của mẹ, mẹ và dì ở cùng xã. Mặc dù, tôi đã nghe mẹ chồng kể nhiều về dì Miên, nào là dì chăm chỉ, giỏi giang, xinh đẹp nhưng...bạc phước, không được chồng yêu thương. Lấy phải ông chồng gia trưởng, hay ghen lại nóng tính như Trương Phi nên dù dì Miên làm việc quần quật cả ngày mà cũng phải "Ăn đòn" vô cớ từ "Đôi bàn tay hung ác" của dượng. Lúc thì dượng bạc tay, lúc thì nắm đầu, túm tóc, mà lúc nóng thì cầm gì trên tay là dượng ném ngay về phí dì. Mẹ nói, có lần dượng đang cầm dao cắt cổ gà, dượng quên lấy cái dĩa đựng huyết nên kêu dì lấy, dì ở tuốt đằng trước quét nhà nên không nghe được dượng kêu phía sau bếp, chỉ có vậy thôi mà dượng tức giận cầm con dao đi xông xông lên nhà trên túm tóc dì đòi cắt cổ dì, dượng kề dao dí sát cổ dì, dì la hét dữ dội, vùng vẫy, cổ cọ vào dao rướm máu, hàng xóm nghe la hét ùm sùm chạy qua can, lúc đó dượng mới chịu buông ra.... còn rất nhiều, rất nhiều điều uất ức mà dì phải chịu đựng khi sống bên người chồng nóng tính, lạnh lùng, cọc cằn như dượng...

https://tieulun.hopto.org

Nghe mẹ kể mà tôi như nghẹt ở cổ họng, chịu không nổi sự nhu nhược của dì, nhưng lại càng thấy xót thương dì hơn. Tôi hỏi mẹ:

-Sao dì không li dị phức đi cho rồi, dì cũng còn trẻ, mới hơn bốn mươi, dì cũng đẹp sợ gì hổng ai thương?

Mẹ lắc đầu:

-Dì ấy không muốn mang tiếng hai ba đời chồng, sợ người ta chê cười, sợ mấy đứa con gái của dì sau này hổng ái dám cưới...dì ấy sợ đủ thứ, mẹ cũng không biết khuyên làm sao nữa...

Những gì tôi biết về dì cũng là do mẹ chồng kể lại vì tôi cũng mới về làm dâu nên cũng chưa biết nhiều về bà con, họ hàng bên chồng nhiều lắm. Kể cả em chồng tôi cũng nói, thương dì lắm, tội dì lắm, lúc dì còn khỏe, còn làm ra tiền "nuôi" dượng mà dượng còn "Thượng cẳng chân, hạ cẳng tay" huống chi bây giờ dì bị tai biến, nằm một chỗ không làm ra tiền "nuôi" được dượng như trước nữa, dượng đâm ra cáu gắt, chửi mắng dì, còn bỏ đói dì thương xuyên, mấy đứa con gởi tiền về lo cho mẹ thuốc thang, kêu dượng đưa dì đi bệnh viện tập vật lý trị liệu mà dượng không đưa đi vì sợ tốn tiền. Người ta đồn rằng, dượng tức vì cho rằng dì bệnh không làm gì ra tiền lại còn "đày" dượng dưng cơm hầu nước nên dượng nguyền rủa dì "chết đi cho rãnh nợ", rồi người hàng xóm sát bên nhà bắt gặp mấy lần dượng bóp cổ dì gần nghẹt thở xong thấy dì chịu hông nổi mới buông ra. Mỗi đêm người hàng xóm đó nghe tiếng khóc và rên của dì não ruột...

Tôi càng nghe càng nghẹt thở, tim như bi như bị ai bóp chặt lại, nghe chua xót, ngậm ngùi cho số phận của một kiếp người...

Thấy tôi ghé, dì mừng lắm. Dì muốn ngồi dậy, muốn nói chuyện, nhưng dì bị tai biến nên chỉ có thể nằm trên giường nhìn tôi, mỉm cười. Tôi đưa tay, nắm lấy tay dì. Tôi nói cho dì biết tôi là dâu của mẹ, dì rưng rưng. Mỗi lời tôi thăm hỏi là dì xúc động, nước mắt trào ra...dượng bước đến nhẹ nhàng lau nước mắt cho dì, tay xoa xoa, bóp bóp tỏ vẻ như rất yêu thương...tự dưng sóng lưng tôi nghe lành lạnh, tôi nổi da gà...nghe lời mẹ chồng dặn, có đưa tiền cho dì thì lén nhét vào túi dì, chứ đưa dượng là dượng lấy đi nhậu hết nên tôi len lén lúc dượng không chú ý, tôi nhét tiền vào túi dì

https://tieulun.hopto.org

sau đó chào dì ra về. Tôi định đứng dậy ra về, dì nắm chặt tay tôi lại, lắc đầu lịa lịa, nước rơi ra từ hai khóe mắt. Có vẻ như dì muốn nói gì đó. Tôi thấy xót xa, nhói lòng nhưng phải cố gắng nhè nhẹ vuốt ve đôi bàn tay đầy gân xanh của dì, rồi đặt bàn tay dì xuống, tôi bước ra về trong lòng bao nỗi buồn không gọi thành tên...

Tôi ngồi trên xe, vừa mang bao tay, đeo khẩu trang vừa nhìn qua kính chiếu hậu vào bên trong để nhìn dì lần nữa, bất chợt gặp dượng xấn tới giường dì nằm, tay lục lọi túi áo, túi quần dì....

Tôi chạy xe ra về mà lòng chua xót...

Hình ảnh dì nắm chặt tay tôi, đầu lắc lia lịa và những giọt nước mắt cứ thay phiên chảy dài trên khóe mắt không thôi, cứ làm day dứt trái tim tôi cho mãi đến tận sau này và bây giờ.../.

https://tieulun.hopto.org

MỘT ĐỜI LÀ QUÁ DÀI

Nguyễn Thị Ngọc Bích

Tôi là Mực. Tôi được cậu chủ tặng cho cô chủ nhân dịp họ kỉ niệm 1 năm hẹn hò kèm với lời hứa ngọt ngào "anh sẽ yêu thương em suốt đời". Năm nay, tôi 4 tuổi, còn họ kết hôn đã 3 năm.

Khi tôi còn nhỏ, lúc được tặng cho cô chủ, cô đã rất vui. Cô chủ là giáo viên dạy Công dân cấp 3, rất hiền, cũng rất đáng yêu. Những ngày còn hẹn hò, cậu chủ hay qua nhà cùng cô chủ chăm sóc tôi. Khi họ cùng sống dưới một mái nhà, có vẻ tôi quấn người quá, cậu chủ không còn thích tôi nữa, nên về sau chỉ còn cô chủ chăm tôi là chủ yếu. Dù đôi lúc cậu chủ có hơi to tiếng với cô chủ, nhưng họ vẫn không có cãi nhau nhiều như vợ chồng chủ con Vàng hàng xóm.

https://tieulun.hopto.org

Dạo này, Sài Gòn ốm rồi. Tôi không còn được cô chủ dẫn ra công viên nữa. Cô chủ ở trong nhà hoài, cậu chủ cũng vậy. Cả hai nhìn vào máy tính suốt thôi, hình như họ làm việc online thì phải. Càng ngày cậu chủ càng nóng tính. Có hôm, cô chủ đang dạy online, cậu chủ muốn cô nấu bữa sáng, hai người họ cãi nhau. Lần khác, vì khó chịu với khách hàng, cậu chủ lại quay sang cằn nhằn vợ trong lúc cô chủ đang giảng bài. Một lần, cô chủ đang dạy thì bị chồng đánh vào đầu: "Ai cho cô lấy tiền lương đưa ba mẹ vợ?". Cô chủ gấp vội laptop vì không muốn để học sinh nhìn thấy cảnh này, rơm rớm nước mắt. "Đàn bà vô dụng, thứ không biết đẻ, đến tiền lương cũng dám gửi về nhà mẹ đẻ.". Cô chủ uất ức khóc thành tiếng: "Đâu phải em không muốn có con. Em đã chạy chữa khắp nơi rồi. Anh đừng làm tổn thương em nữa được không?". "Dư nước mắt à? Tôi nói sai gì sao mà khóc? Có quyền được khóc sao? Muốn khóc thì tôi cho khóc này." – vừa nói "hắn" vừa đánh không ngừng.

Cả ngày, cô chủ dạy học, đến tối còn phải làm việc nhà. Cô rửa chén, nấu cơm, cho tôi ăn, còn phải lặng lẽ giặt đồ bằng tay, vì chồng bảo giặt bằng máy giặt tốn điện, tốn nước lắm. Nhưng cô chủ vẫn bị cằn nhằn suốt. "Lương giáo viên có vài đồng thì làm được gì. Cái nhà này toàn dựa vào tiền của tôi cả.", "Đã kiếm được ít thì làm gì có tư cách lên tiếng.",... Cô chủ buồn lắm, chẳng nói gì. Hôm nay, như mọi ngày, "hắn" quăng tất và quần áo lung tung, cô chủ không chịu nổi, nhắc nhở: "Anh đã không giúp gì em rồi thì cũng đừng bày bừa như vậy chứ". Bốp! Cô chủ bị người mà mình gọi là "chồng" tát, năm dấu tay hằn trên má. "Việc nhà không phải của đàn bà, chả lẽ đàn ông phải làm à? Làm cả ngày đã mệt lắm rồi, tối còn phải nghe lải nhải". Tôi không thể nhịn được nữa. Tôi nhảy ra, chặn ngay giữa, phải bảo vệ cô chủ. Không ai được bắt nạt cô. "Hắn" đá tôi sang một bên rồi giáng một cái tát nữa lên má bên kia. Sau đó, "hắn" đi ngủ.

Tôi đau quá, nhưng không dám ngủ, mở mắt thao láo nhìn cô chủ, sợ "hắn" lại đánh cô. Tối khuya, cô chủ lẳng lặng rút một tờ giấy, kí tên vào và để lên bàn trong phòng khách, lẳng lặng sắp xếp tủ quần áo cho chồng, lại lẳng lặng dọn đồ vào chiếc vali đỏ, rồi bế tôi rời khỏi nhà ngay trong đêm. Ngoan ngoãn ngồi sau yên xe, tôi nghe cô chủ thở dài: "Mực ơi, con biết không. Mẹ luôn dạy học sinh xây dựng một xã hội công bằng, nhưng mẹ lại hèn nhát và lựa chọn im lặng khi bất công xảy ra. Mẹ cũng dạy học sinh phải biết bảo vệ quyền lợi của mình, nhưng bản thân lại không làm được điều đó. Thật nực cười". Tôi im lặng nghe cô chủ nói, chỉ biết cọ nhẹ đầu vào lưng an ủi cô chủ. Lúc lâu

https://tieulun.hopto.org

sau, không biết cô chủ lại nghĩ gì, giọng nhẹ nhõm: "Một lần là quá nhiều. Một đời là quá dài. Nếu đã không hợp, chi bằng li hôn sớm, giải thoát cho chính mình, đúng không Mực?".

Tôi không hiểu, cũng không biết có đúng không. Tôi chỉ nhớ, lâu rồi chưa thấy vẻ mặt tươi cười của cô chủ. Tôi chỉ nhớ, lâu rồi chưa thấy cô chủ tâm sự nhiều như vậy, trừ lúc giảng bài ra, cô chủ chỉ im lặng như một chiếc bóng trong nhà. Tôi chỉ nhớ, lâu rồi cô chủ chưa được nghe một tiếng "em" hay "vợ ơi" mà ông chủ của con Vàng hàng xóm hay gọi bà chủ nó như vậy. Có khi, như Vàng nói, dù ông bà chủ nó có cãi nhau nhiều, nhưng họ không có đánh nhau, họ sẽ sớm làm lành thôi. Chỉ cần ông chủ hối lỗi và dỗ dành, bà chủ sẽ tha thứ thôi. Có phải cô chủ hiền quá, không cãi nhau, không nói ra hết nỗi lòng mình, nên bao ấm ức cô chủ ôm hết vào lòng không?

"Thật may, mẹ vẫn còn nhà để trở về". Cô chủ về lại căn nhà cũ với ông bà ngoại, nơi chúng tôi cùng vui vẻ sống trước kia. Nhà ông bà ngoại là an toàn và ấm áp nhất. Họ vẫn luôn dang rộng vòng tay đón cô chủ về. Thật may, cô chủ không bỏ rơi tôi lại với "hắn". Thật may, tôi vẫn được ở bên cô chủ./.

https://tieulun.hopto.org

CÔ HUỆ

Khương An

Mấy ngày nay, cái làng Cẩm Sơn xôn xao hẳn lên vì một chuyện. Thằng Chí bôn ba ở đâu suốt mấy năm, nay trở về dẫn theo một người phụ nữ. Gặp Huân ở đầu hẻm vừa tan giờ dạy, hắn bảo: "Ô! Bạn tôi giờ là ông giáo rồi à?".

Huân gật đầu cười chào, lướt nhìn người phụ nữ đứng sau Chí. Cô ấy người thấp bé, tóc dài, da nhạt, đôi mắt to tròn và đen láy, miệng hô vì hàm răng chìa ra ngoài quá mức. Chí bắt kịp ánh nhìn của Huân, liền đá cằm hướng về người phụ nữ: "Nó tên Huệ, tôi nhặt nó lúc đi giang hồ về làm vợ đấy!".

https://tieulun.hopto.org

Nghe tới đây, Huân chợt liên tưởng tới tác phẩm văn học "Vợ nhặt" của nhà văn Kim Lân thời trước – trong giáo trình môn học mà anh đang đảm nhận. Thời thơ ấu, Huân và Chí là một trong những đứa trẻ trong làng hay cùng chơi với nhau. Đến năm 10 tuổi, cha Chí mất vì bạo bệnh, mẹ Chí lấy chồng mới. Ở chung với cha dượng, Chí thường bị đánh đập và bỏ học. Khi Huân và những đứa trẻ khác trong làng vẫn cắp sách đến trường lấy chữ mỗi ngày, thì Chí đã đi bụi đời ở đâu mất hút. Không lâu sau, mẹ hắn mất vì bạo bệnh. Rồi cha dượng hắn cũng chết vì trúng gió ngoài đường. Khi trở về, Chí ra nghĩa địa đốt nhang, ở lại quê được ít ngày rồi lại đi.

Có lần này, hắn về mang theo người phụ nữ theo kiểu hắn gọi là " vợ nhặt" và bảo sẽ không đi nữa. Lành, vợ Huân, tặc lưỡi:

"Chẳng biết "nhặt" ở đâu. Nhưng em đoán, chỉ có cổ mới chịu lấy hắn!"

***

Từ ngày Chí về làng, cũng là lúc dịch covid-19 chạy tới địa phương, chính quyền ra chỉ thị nhà ai nấy ở. Nhà Chí cũng kín cửa. Nhưng thỉnh thoảng có tiếng la hét, tiếng đồ vật va nhau, cả tiếng đòn roi buốt lên da. Không ai biết bên trong nhà xảy ra chuyện gì.

Lành mang một ít rau củ sang nhà Chí gõ cửa. Cô Huệ mở cửa, da nhợt nhạt, mặt cô nhiều vết bầm trên trán và hốc miệng. Lành bất giác tưởng tượng Huệ đã bị ai đó nắm tóc, giật trán vào tường, hay lấy tay đấm vào miệng như trong phim ảnh. Lành hơi bối rối:

"À,... tôi có ít rau củ mang qua chia sẻ vợ chồng nhà chị."

Huệ gật đầu tỏ vẻ cảm ơn, miệng ê a mấy tiếng không thành lời, tay huơ vài động tác khó hiểu. Bây giờ, Lành mới nhận ra cô ấy bị... câm. Huệ lấy bịch rau rồi khẽ khàng đóng cửa lại.

Kể cho Huân nghe về những vết bầm, Lành đoán già đoán non:

"Em không ngờ cô Huệ bị câm đó mình. Không biết Chí và Huệ quen nhau kiểu nào mình nhỉ? Mà nhiều vết thương trên mặt Huệ lắm, không biết có phải bị Chí đánh không? Cô ấy bị câm thì sao la khóc thành tiếng được."

https://tieulun.hopto.org

Huân suy nghĩ những lời Lành nói. Từ đó, để ý và lắng nghe những âm thanh dội ra từ nhà Chí. Hắn từ nhỏ bị ảnh hưởng những đòn roi của cha dượng rồi đi giang hồ nhiều năm, máu du côn cũng có thể đã ngấm sâu vào máu. Không biết Chí quen với cô Huệ thế nào nhưng để một người phụ nữ yếu thế bị bạo hành trong ngôi nhà đó thì quá tội nghiệp. Ngay lúc những âm thanh lộn xộn diễn ra trong nhà Chí, Huân qua gõ cửa:

"Nhà chú có chuyện gì thế?" . Huân ngó vào, thấy Huệ đang ngồi thu mình vào một góc, ôm hai đầu gối, tóc rối bù che gần hết nửa mặt, đôi mắt ngân ngấn nước, sợ hãi và cam chịu. Hơi thở của Chí phà vào Huân, nồng nặc mùi bia rượu:

"Chuyện nhà của tôi? Có việc gì không anh giáo?".

"À, tôi qua hỏi thăm. Có mang chút rau cho chị nhà nấu ăn cho chú!"

***

Vài bữa sau, người ta thấy Chí chạy xe đi đâu mất hút. Đến cả tuần không thấy trở về. Cô Huệ ở nhà, thỉnh thoảng mở cửa ra ngóng ngóng rồi đi vào. Có người hỏi thăm, cô chỉ biết lắc đầu. Người trong làng bảo Chí quen tật đi giang hồ tiếp, có người bảo hắn lang thang đâu đó bị covid-19 nên người ta đưa đi cách ly rồi.

Đến ngày thứ tám thì có đoàn người từ Ủy ban huyện xuống nhà Chí. Sau một hồi trao đổi, cô Huệ theo đoàn người đó đi ra khỏi làng. Lành hỏi Huân:

"Không biết họ dẫn cô Huệ đi đâu mình nhỉ?"

" Đó là Hội bảo trợ người khuyết tật và tổ chức can thiệp vấn đề bạo hành gia đình. Tôi thấy tình cảnh cô Huệ như vậy, thấy cổ yếu thế, bị Chí bạo hành, nên có gửi đơn gọi điện nhờ chính quyền, tổ chức can thiệp. Nay họ mới xuống ngay lúc thằng Chí biến mất tiêu. Mong họ có thể giúp đỡ được cô Huệ. Mọi việc sẽ ổn."

Nghe Huân nói, Lành mỉm cười và biết ơn vì may mắn được là vợ của anh./.

https://tieulun.hopto.org

THẤM THÍA

Bùi Thanh Hà

Hắn nhìn con ngủ. Đêm đã khuya mà hắn cứ trằn trọc. Sự cô độc mênh mông của những đêm phong tỏa dịch bệnh như thấm vào hắn. Tiếng rú còi cấp cứu rền rĩ trong đêm khiến hắn chợt rùng mình.

Hắn khều chân lấy tấm mền nhỏ đắp ngang ngực con như một vòng ôm. Ánh đèn đường hắt vào qua khuôn cửa nhỏ soi sáng một bên mặt thằng bé, dấu nước mắt còn hoen trên má! Khổ, nó mới hơn hai tuổi, đang bập bẹ tập nói, tối nào cũng đòi mẹ. Mẹ nó đang "ba cùng" ở nhà máy, dịch không thể về. Mà có phải tối nào gọi là gặp được mẹ ngay đâu. Thằng bé gào hết nước mắt. Giá như

https://tieulun.hopto.org

trước, thế nào hắn cũng đét cho mấy phát đỏ đít, lằn má rồi đùng đùng khoác áo bỏ đi nhưng giờ không thể. Nhà chỉ còn hai cha con. Con bé lớn gần bốn tuổi may kịp gửi về quê cho ông bà trước đợt dịch. Mà tự dưng sau một tuần trong bốn bức tường, giữa xóm ngõ phong tỏa, nhận sự đùm bọc sẻ chia của mọi người, thay vợ chăm con, hắn bỗng thấy mình khác trước, nghĩ thương con, thương vợ nhiều hơn.

Tối nay, nhìn qua màn hình điện thoại, thấy vợ lén lau nhanh nước mắt, gượng chuyện vui dỗ con, lòng hắn nao nao. Lâu lắm rồi hắn mới trở lại cảm xúc ngày xưa ấy.

Hai đứa vốn cùng cảnh nghèo, tha hương vào tận vùng công nghiệp xa xôi này kiếm sống. Gặp rồi thương rồi gá nghĩa với nhau. Cuộc sống công nhân làm ngày làm đêm tối mặt, tiếp đó là hai đứa con ba năm đôi ra đời vỡ kế hoạch trong xóm trọ nghèo nàn, khiến vợ chồng hắn méo mặt và tình cảm chai cứng từ lúc nào. Hắn hay quát tháo, đánh vợ. Có hôm hất đổ cả mâm cơm, vợ hắn lại nước mắt ngắn dài, lẳng lặng nhặt thức ăn lên rửa sạch, đảo lại. Hắn hay bỏ ra quán bia ngồi lai rai, hôm một mình, hôm với bạn bè, mặc vợ xoay sở con cái, việc nhà. Đến lúc hết cữ nghỉ, vợ hắn tự lo gửi con đi làm. Nhìn vợ con nhếch nhác, hắn thấy chán đời, chán chính mình. Hắn cảm thấy mình như cái máy rỉ han, rệu rã...

Nằm ngẫm nghĩ, hắn cũng chợt nhớ lâu lắm rồi chẳng chuyện trò gì với vợ. Chỉ dăm ba câu mệnh lệnh giao tiếp đời thường. Nhớ có đêm không ca kíp, gần vợ thỏa mãn thú đàn ông, vợ hắn than nho nhỏ: "Chẳng thấy bố nó gọi anh em như ngày xưa với âu yếm gì"! - Ôi dào! Vẽ chuyện! Hắn đáp rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Ừ, tự nhiên hắn thấy nhớ gương mặt luôn có mồ hôi rịn ướt những sợi tóc mai ấy. Nhớ những giọt nước mắt rơi trên đất, trên người con những lúc hắn hằn gắt, hất mâm. Hắn nhớ những bữa cơm giản dị vợ nấu...

Hắn với tay lấy cái điện thoại và nhắn mấy chữ: "Vợ ơi... Anh nhớ em!".

Ngoài kia, tiếng còi cấp cứu vẫn từng hồi thống thiết khía vào đêm.../.

https://tieulun.hopto.org

PHÍA SAU CÁNH CỬA

Trương Thị Chung

Lan trở về nhà mang theo nhiều niềm vui, quý rồi, Lan bán vượt chỉ tiêu công ty giao những hai căn hộ, phần thưởng không nhỏ, buổi chiều cô được giám đốc tặng bằng khen, tuyên dương trước toàn thể công ty. Lan vui lắm. Phần thưởng ấy, cô sẽ dành một phần để mua quà cho các con, mua thêm cho chồng cặp áo sơ mi mới sau khi đã gửi thêm vào cuốn sổ tiết kiệm của gia đình.

Lan hé cửa, các con đã đi ngủ, chắc là Tùng đang ở phòng riêng đợi cô, tay ôm hoa và bằng khen, đẩy của vào, Lan định bụng sẽ khoe với chồng về thành tích mà cô vừa đạt được, nhưng khi cô vừa đẩy cửa, nói chưa hết câu thì Tùng quay ra, giáng cho cô một cú tát ong tai.

https://tieulun.hopto.org

Cô đi với thằng nào đến giờ này. Còn hoa với hòe nữa?

Mặt Tùng đỏ tía, anh hầm hầm túm lấy tay Lan. Cô cố giật tay mình ra khỏi tay Tùng.

Anh lại say sao? Anh đã hứa với mẹ con em thế nào rồi?

Hứa à? Hứa à? Hứa. Hứa...

Tùng sấn tới, vừa kéo mạnh Lan về phía sau vừa đóng cửa phòng, bấm chốt. Lan bị cú đẩy mạnh ngã chúi xuống giường. Chưa kịp ngồi dậy phản kháng, anh đã lao tới ghì lấy cô. Lúc này dường như hơi men đã choán hết lí trí của Tùng, anh chẳng còn đủ tỉnh táo để nghe những lời van xin, khóc lóc yếu ớt của vợ. Đã rất nhiều lần Tùng say không làm chủ được bản thân và đánh Lan, sau khi hết rượu anh lại xin xỏ, hứa hẹn, bố mẹ hai bên cũng ra mặt khi Lan viết đơn đòi li dị. Lần ấy, Tùng đã quỳ gối trước mặt Lan, anh thề là sẽ không rượu chè, không đánh đập Lan nữa. Buổi chiều hôm đó, sau khi bố mẹ Tùng đã về, Tùng xuống bếp lo bữa tối để thể hiện thành ý rằng mình đã thay đổi, mẹ Lan đã nắm lấy tay cô, xoa vết bầm trên tay con gái " thôi thì, thằng Tùng nó đã nói thế, ông bà thông gia cũng có lời, con thử suy nghĩ lại xem. Còn hai đứa nhỏ nữa, chúng không có lỗi gì để phải sống cảnh gần mẹ xa bố, gần bố thì xa mẹ!". Các con Lan không hề hay biết những cuộc cãi vã giữa Tùng và Lan, càng không hề biết những trận đòn mà mẹ chúng phải hứng chịu mỗi lúc bố chúng say và lên cơn ghen. Chúng vẫn vô tư hồn nhiên, cười nói và nghĩ bố mẹ chúng rất hạnh phúc. Lúc nào chúng cũng tự hào với bạn bè trong xóm rằng gia đình chúng là gia đình mẫu mực như lời các ông bà hàng xóm vẫn nói. Bác Tư đối diện nhà vợ chồng Lan mỗi lần dạy dỗ con cái đều lấy gia đình cô ra để làm gương. Rằng vợ chồng nhà cái Lan được cả vợ lẫn chồng, giỏi giang, chồng làm trưởng phòng của một ngân hàng, vợ đẹp, đảm đang, con cái ngoan ngoãn, vợ chồng chẳng bao giờ thấy có lời qua tiếng lại.

Nghĩ đến con, Lan rút đơn li hôn và đồng ý tha thứ cho Tùng nốt lần nữa. Cũng mấy tháng rồi Tùng không rượu chè, hết giờ làm lại về nhà giúp vợ việc con cái nhà cửa, cuối tuần cả nhà đưa nhau đi chơi. Thấy Tùng thay đổi, Lan vui lắm, Lan lại quên hết mọi lỗi lầm Tùng gây ra, cô hăng say làm việc, vun vén lo cho gia đình, chu toàn hai bên nội ngoại. Nhưng dường như bản tính con người chẳng dễ gì thay đổi, hôm cơ quan Tùng tổ chức tiệc chia tay giám đốc cũ về hưu và đón giám

https://tieulun.hopto.org

đốc mới, Tùng lại quá chén và quên mất lời hứa hẹn với vợ con, quên cả lời thề bỏ rượu chè trước mặt bố mẹ hai bên. Tối ấy anh về nhà trong cơn say khướt, Lan chạy ra đỡ anh vào phòng. Cô tháo giày và lấy nước ấm lau mặt mũi, chân tay cho chồng. Lúc cô cúi xuống lau chân cho anh, thuận chân anh đạp thẳng vào ngực Lan, cô ngã chúi xuống sàn nhà, chậu nước đổ lênh láng, nghe thấy tiếng động, bọn trẻ chưa ngủ chạy vào đỡ mẹ.

Mẹ ơi! Mẹ bị làm sao vậy?

Con bé nhỏ vừa khóc vừa hỏi.

Mẹ không sao, mẹ không cẩn thận trượt ngã thôi!

Con biết hết cả rồi. Mẹ đừng giấu tụi con nữa, cũng đừng vì tụi con mà cố chịu đựng nữa!

Con bé ôm lấy mẹ, tiếng khóc của nó lẫn trong tiếng chửi mắng của Tùng.

Trước đây mỗi lần lời qua tiếng lại, Tùng đều đóng kín cửa để bọn trẻ và hàng xóm không nghe thấy chuyện vợ chồng anh. Nhưng những lần sau, anh dường như quên mất nhà vẫn còn hai đứa trẻ, mỗi lần say, anh lại bổ thẳng vào Lan, có lần con bé lớn chạy đến ôm mẹ, cũng bị đòn của bố.

Đêm hôm ấy, Lan suy nghĩ rất nhiều, bao lâu nay vì danh dự gia đình, vì con nên cô đã tha thứ cho Tùng hết lần này đến lần khác, nhưng giờ đây khi cả con cô cũng bị bạo hành, cô chẳng thể nào mềm lòng nữa.

Lan quyết định ra đi cùng các con.

Bước ra khỏi căn nhà luôn đóng cửa. Phố xa sớm mai trong lành. Phía xa, những chồi non cây lá đang búng mình vươn lên, hứa hẹn một ngày mai tươi xanh và tràn đầy sức sống.../.

https://tieulun.hopto.org

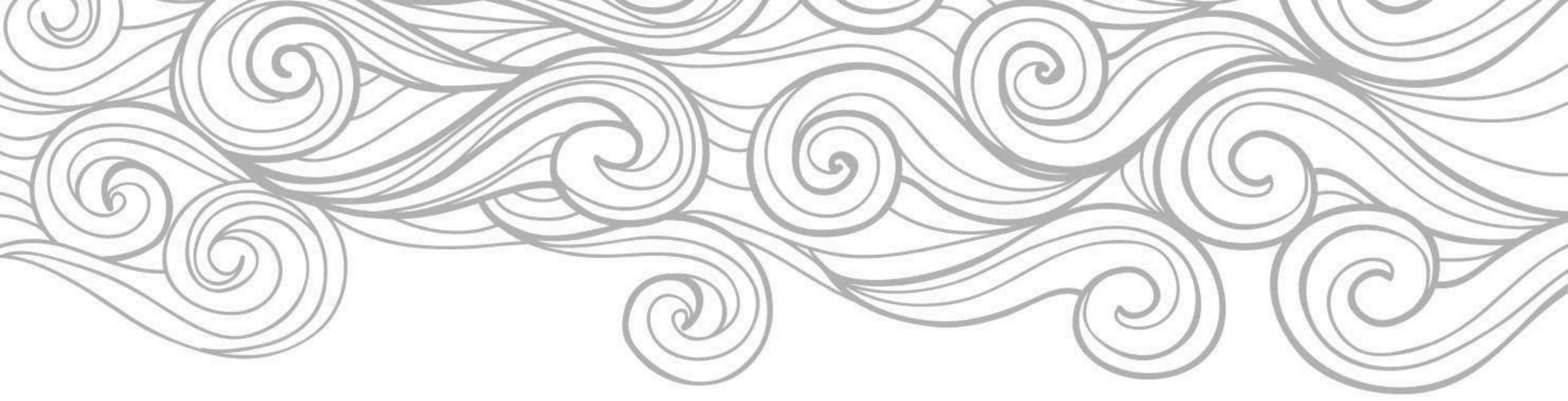

TIN Ở NGÀY MAI

Lê Thị Niên

Ông Sĩ hớt hải đi về nhà, nói lớn:

"Thằng Cường bỏ đi rồi"

"Sao lại đi?"

"Ngựa quen đường cũ".

Xóm nhỏ trở nên lao xao, bà Nữ lại càng chộn rộn. Hôm qua, Cường vừa đến nói ngon nói ngọt để mua mấy con vịt thịt. Bà đã bán tín bán nghi trong người nhưng không hiểu sao vẫn mềm lòng bán tới bảy con.

https://tieulun.hopto.org

Sau vụ hè thu, người dân ở đây thường nuôi vịt. Nhà bà Nữ có lợi thế vì cánh đồng ngay trước mặt nhà. Khi lúa vàng ươm, bà mua vịt con. Bà nhai gạo phun lên lớp lông vàng làm thức ăn, vài ngày sau đó thì chuyển ra cái chuồng dưới gốc ổi. Khi lúa vừa cắt xong, đàn vịt vừa cứng cáp thì thả ra cánh đồng. Vịt ăn lúa sót lại sau vụ gặt, thêm vào đó có châu chấu và ốc. Bởi thế, thịt vịt mùa này là ngon nhất. Bà Nữ già rồi nên chỉ nuôi độ vài chục con mỗi lứa. Bà luôn nuôi số lẻ, khi thì hai mốt, khi thì hai ba. Chẳng là bà quan niệm, số lẻ dễ nuôi hơn.

Bà thấy nóng ran khi nghe tin Cường bỏ đi, lật đật cầm lấy cái gậy. Bà nhớ lại cảm giác nghi ngại vào ngày hôm qua. Ông Sĩ nói:

"Cẩn thận kẻo ngã đó".

Nhà Cường xây cách đây tầm vài năm, là ngôi nhà hai tầng duy nhất trong xóm. Nhìn ngôi nhà bóng bẩy, bà đâu ngờ rằng nó lại có thể cuỗm mất vịt của mình.

Giọng bà vờ như chưa biết chuyện:

"Thúy ơi, Cường nó hẹn bà sẽ mang tiền sang trả bảy con vịt mua chiều hôm qua. Chờ mãi mà không thấy, nên bà tới hỏi".

"Nó bỏ đi rồi bà ơi". Giọng Thúy dấy lên vẻ ngao ngán, có lẽ, cô đã lặp lại câu này nhiều lần.

Cùng lúc đó, vài người phụ nữ luống tuổi khác cũng đến nhà của Thúy, họ đi trên những chiếc xe đạp của ngày xưa. Mùa mưa đến, chiếc xe rộc cà rộc cộc cộng thêm vài âm thanh của bùn đất mắc kẹt.

"Bà mất bao nhiêu con?"

"Bảy con"

"Nhà bà ở đâu?"

"Trong xóm này luôn"

"Trời ơi, tôi ở xa đã đành, bà ở gần vậy mà không biết"

https://tieulun.hopto.org

Nhà Thúy bỗng nhiên rộn ràng. Cái rộn ràng mà Thúy không hề muốn. Một người, hai người, rồi đến tám người cùng đứng ngoài sân. Họ nói về vịt, nỗi khổ chăm vịt, đến miếng ăn tận miệng mà vẫn bị lừa.

"Chị Thúy! Giờ tính sao cho chúng tôi?" Một chất giọng đanh thép vang lên.

Tay Thúy cầm bình nước vừa pha vừa sụt sùi. Nước mắt chảy ứa ra. Cô đã nghĩ, chắc mình sẽ không như vậy. Không cần xấu hổ, không cần buồn tủi, không cần trách nhiệm trước những việc mà người chồng trên giấy tờ của cô gây ra. Nhưng thật khó để thoát được những điều này. Bao nhiêu lần cô đã tha thứ, đã sửa lỗi giùm anh, nhưng vẫn chứng nào tật đó, ngấm vào máu rồi không dứt được.

Cường bỏ nhà đi lần thứ ba.

Mấy lần trước, Thúy vẫn gắng trả nợ và khuyên nhủ. Đến giờ, mọi thứ đã cạn. Cạn tiền bạc, cạn niềm tin và cạn hy vọng. Nhưng điều không ngờ nhất là Cường lại có thể lừa lọc bằng mọi giá.

"Chị Thúy! Bây giờ chị tính sao?" Vẫn cái giọng đanh thép cũ

Thúy bỗng dưng khóc lớn. Khóc như một đứa trẻ bị ăn đòn oan uổng. Khóc cho những ngày vui cũ. Khóc cho những đứa con. Khóc cho cả lòng tự trọng bị mất đi của Cường. Thúy không nói được câu nào. Bao năm qua, Cường tra tấn Thúy bằng những trận bài, con lô, nợ nần. Thúy muốn kể mà rồi chỉ im.

Thúy lọt thỏm trong không gian của chính mình. Cái thân hình mong manh chỉ chực chờ tan biến.

Cái giọng đanh thép lúc nãy bỗng dịu đi "Thôi, bây giờ chị lấy giấy ra đây, tôi ghi vài chữ. "Nhà bà Miên mười con, nhà bà Hợi mười lăm con, nhà o Thôi hai mốt con...". Đó, nào có trả chúng tôi".

Thúy gấp tờ giấy lại trong khi mọi người dần tản ra về. Bà Nữ vẫn cảm giác chút may mắn sót lại, bởi suýt nữa bà bán hết cả bầy vịt đó cho Cường. Bà ngồi thêm với Thúy một lúc. Cùng cảnh ngộ nhiều khi dễ nói, Cường bây giờ như hình ảnh ngày xưa của ông Sĩ.

"Thôi! Coi như của đi thay người. Người cũng đi thay cho của rồi đó".

https://tieulun.hopto.org

"Con tin nó. Bà tin nó. Nó tin vào bài bạc, đề đóm để làm giàu. Mười ngàn, hai mươi ngàn rồi lên trăm, lên triệu khi nào không hay. Rồi nợ, rồi vỡ, rồi lừa đảo".

"Thôi thì cũng có lấy thứ mà để tin. Như tao tin ông Sĩ tốt đẹp. Tao cũng tin ngày nào đó thằng Cường về trả nợ. Mày cũng hãy sắm một niềm tin như thế".

Bà Nữ về. Thúy ngắm căn nhà hai tầng mà chồng đã xây nên. Chị không thể hiểu vì sao mọi chuyện có thể đi xa đến đó. Xa như thể một giấc mơ qua.

Chị đi ra phía sân, trộn đống chuối đã bằm vụn với mẻ lúa vừa nấu cho bầy vịt. Thúy sẽ tiếp tục hành trình cuộc sống của mình, cho mình, cho những đứa con. Còn cuộc đời của Cường, Cường tự chịu lấy.

Trên bếp lò, than đã rực hồng. Những vòng mô-tơ chuyển động, quay tròn thân vịt nướng. Có khách tới hỏi mua. Dòng nước mắt cũng vừa khô trên gương mặt Thúy./.

https://tieulun.hopto.org

TỔ CHIM SẺ ĐÁ

Ngô Bá Hoà

Từ ngày con ma men nhập vào người Pử, ngôi nhà sàn dựng bằng gỗ nghiến vững chãi, trải qua hàng trăm năm hứng gió, đội mưa bỗng chênh vênh như cành cây khô chìa ra vách núi. Pử như cái xác di động, chỉ còn trơ bộ khung xương. Người bản Hin ai nhìn thấy Pử cũng lắc đầu ngao ngán.

Pử không còn tha thiết chơi với ai, bạn bè cũng dần xa lánh. Không ai chịu được hơi men tích tụ lâu ngày trong người Pử bốc ra thứ mùi kinh tởm. Pử luôn về nhà tìm mọi cớ chửi vợ, đánh con trong cơn say. Ngôi nhà sàn cổ không ngày nào yên ắng. Dân bản đã quen với điệp khúc mắng chửi vang lên mỗi ngày. Biết bao lần, Nhình khóc cạn nước mắt. Cô tiều tụy, héo hon theo những cơn chửi của chồng.

https://tieulun.hopto.org

Nhình không biết Pử nghiện rượu khi nào. Cô chỉ thấy anh hay uống rượu suông sau khi đi làm phu vàng ở lũng Nọi về. Nhiều lần cô muốn khuyên Pử nhưng anh chẳng bao giờ tỉnh để nghe. Không những thế, cô còn bị Pử chửi mắng như tát nước với muôn ngàn lời cay hơn ớt hiểm, độc hơn lá ngón.

Ngày nào Pử cũng ôm khư khư chai rượu như báu vật cuộc đời. Gã chỉ uống mà không ăn gì cả. Lúc nào đầu óc Pử cũng lơ mơ như dạt trên chín tầng mây. Số tiền Pử dành dụm được khi làm phu vàng cứ dần vơi theo từng cút rượu.

Ngay cạnh ngôi nhà sàn cổ có một cây mơ cổ thụ. Cây mơ được trồng từ đời bố Pử. Mỗi mùa xuân, từng chùm hoa trắng như tuyết nở bung trước hiên nhà tựa bức tranh thủy mặc. Một đôi chim sẻ từ đâu bay về xây tổ giữa những cành mơ. Chúng ríu ran suốt ngày khiến Pử điếc tai. Gã muốn lấy cây sào chọc chúng xuống nhưng hai tay run run vì rượu của Pử làm sao nhấc nổi chiếc sào để chọc.

Một sáng tháng 7, Pử vừa thức dậy thì trời đổ mưa tầm tã. Nhình đã đi làm từ lúc mặt trời chưa mọc. Hai đứa con đang được nghỉ hè cũng theo mẹ lên nương. Pử cầm cái chai quen thuộc tu được một ngụm thì hết sạch. Gã dốc ngược đít chai lên để liếm từng giọt cuối cùng đang rỉ xuống. Trời mưa như trút nước khiến Pử không thể ra quán mua rượu. Ô và áo mưa mẹ con Nhình đã mang theo lên nương. Pử cố vớt vát mùi men bằng cách rót nửa cốc nước lọc vào chai rồi xóc lên để tráng lấy chút hơi rượu còn bám lại. Gã vội vàng ngửa cổ tu trong cơn thèm khát. Trời không mưa thì lúc này gã đã được đắm trong hơi men bềnh bồng say ngất. Vừa nuốt đến ngụm thứ hai thì Pử nhổ toẹt thứ nước lờ lợ trong mồm ra rồi chửi: "Mẹ nó, nhạt phèo!" Chợt Pử thấy đói, lần đầu tiên gã thấy đói sau những ngày say khướt.

Pử run rẩy dò từng bước xuống gian bếp lục lọi, chẳng còn gì ăn ngoài mấy gói mì. Gã nhóm lửa đun siêu nước sôi rồi pha chế. Trong vài phút chờ đợi, Pử lơ mơ nhìn ra phía hiên nhà, mưa vẫn âm ầm ào trắng xoá cả không gian. Tô mì nóng hổi đang bốc hơi nghi ngút, gã ăn một cách ngon lành. Đây là bữa ăn ngon nhất của Pử sau nhiều ngày tháng chìm trong men say. Gã chợt thấy người tỉnh táo đến lạ thường. Đưa đôi mắt nhìn xung quanh căn nhà từ đời ông để lại, gã thấy trống trải vô cùng. Tự dưng Pử buồn.

https://tieulun.hopto.org

Pử bước ra trước cửa định châm thuốc hút, mưa vẫn xối ràn rạt xuống mái ngói âm dương. Người xưa vẫn nói, mưa ngâu tháng 7 là nước mắt của Ngưu lang, Chức nữ rơi xuống nhân gian mừng đoàn tụ. Gã chợt nhìn về phía cây mơ, nơi có tổ chim sẻ đá, con chim bố đang xoè cánh để che chở cho chim mẹ những đứa con đỏ hỏn không bị ướt mưa. Nhìn gia đình chim gồng mình trong mưa, gã bật khóc. Gã cũng là một người đàn ông, một người chồng, một người cha mà không bằng con chim sẻ đá kia sao? Gã hận. Hận bản thân mình, hận thứ nước cất đã mê hoặc gã. Nước mắt gã trào ra ầm ào như những cơn mưa ngoài kia.

Gần đến trưa thì mưa tạnh. Pử lấy chiếc mũ cối đội lên đầu, gã ôm cái chai thủy tinh đựng rượu, khoá cửa nhà, rời đi. Lần này gã không ôm chai đến quán rượu, mà đi thẳng ra con đường dẫn lên nương. Cái lều nương lâu không có bàn tay đàn ông sửa sang chắc đã xơ xác lắm, Pử sợ vợ con bị ướt sau trận mưa lớn.

Thấy Pử xuất hiện. Ba mẹ con Nhình như không tin vào mắt mình. Pử chạy lại ôm lấy họ như muốn nói muôn vàn lời xin lỗi, dù môi gã vẫn ngậm chặt, chỉ nước mắt nhẹ rơi.

Chôn cái chai thủy tinh đựng rượu xuống góc vườn, Pử đã chôn vùi chính những lỗi lầm do con ma men đã gây ra. Bữa cơm trưa trên nương chỉ có cá khô và rau rừng, nhưng nó là bữa cơm ngon lành, bình yên nhất của gia đình Pử./.

https://tieulun.hopto.org

ANH EM SẦN MÓ CHU

Trần Thị Minh

Chu lại thèm rượu rồi! Gã bắt vợ đi mua, nhưng trong nhà chỉ còn hơn trăm bạc để dành mua cho con gái bộ sách mới... "Sách gì! Con gái học nhiều làm gì! Bỏ! Bỏ!". Cô vợ không chịu. Vậy là nhà lại có chuyện. Hôm sau cô vợ đi nương phải quấn khăn kín mặt... Lúy thương chị dâu lắm. Anh trai cô cục tính coi việc đánh vợ là "dậy dỗ". Được tập huấn ở xã, Lúy mới biết tình trạng ấy gọi là bạo hành gia đình xuất phát từ bất bình đẳng giới. Nhiều lần, vợ chồng Lúy khuyên bảo anh mà lời nói cứ trơn trượt ngoài tai anh ấy thôi! Bực lắm á! Nghĩ lại gia đình nhỏ của mình hạnh phúc, Lúy thấy may mắn như đi rừng gặp bãi nấm mối ấy.

https://tieulun.hopto.org

Mà cũng lạ thay, chị dâu thật giỏi chịu đựng. Chồng đánh cứ huỳnh huỵch mà chị không một tiếng kêu ca. Nhẫn nhịn và chịu đựng là tính cách của những người phụ nữ dân tộc vùng cao rồi! Làm sao cho chị ấy biết "vùng lên"? Làm sao cho anh ấy hiểu rằng đánh vợ là sai, phải ngừng ngay? Nói với anh bao lần mà vẫn chứng nào tật ấy. Phải nghĩ cách gì mạnh hơn để anh ấy thay đổi bản thân?

***

Tối ấy, Chu nằm trong chăn ấm, chợt đứa cháu ruột chạy ầm ầm đến mếu máo: "Bác Chu ơi bố cháu đánh chết mẹ cháu rồi!".

Chu nhảy choàng xuống đất chạy xuống nhà nó. Vợ Chu lếch thếch chạy sau. Cô em gái như hoa như ngọc của Chu đang nằm úp mặt dưới nền nhà, tóc tai rũ rượi. Thằng chồng hằm hằm ngồi ghế, trong tay cầm cây gậy gỗ. Chu thương em gái, lao vào mắng em rể.

- Này! Chú giỏi giang thì đi đánh giặc ấy. Chứ đánh vợ là hèn lắm nhé.

- Em gái anh hỗn láo thì em có quyền dạy nó. Anh không được xen vào chuyện nhà em!

Chu vằn mắt lên quát:

- Em tao làm gì mà mày bảo hỗn láo? Chỉ cần mày đánh nó một lần nữa thì tao cho mày ăn gậy ngay. Mày đánh đập áp bức vợ thế à! Mày không thương vợ à?

Tự nhiên Chu thấy lời nói đó không phải của Chu vì nó cứ ngường ngượng đầu môi, như âm âm từ đâu đến. Cái vết tím bầm trên mặt vợ Chu vẫn lồ lộ ra là do ai? Nhưng kệ đi! Chu thương em gái nên cứ trách thằng em rể ác "Tội mày to lắm Xâu ơi! Mày có cái cục ác từ trong máu rồi! Mày coi vợ mày là con trâu con chó cho mày hành hạ nó. Vậy thì mày lấy vợ làm gì?".

Bất ngờ, cô em gái ngồi phắt dậy, cười rinh rích "Anh Chu ơi! Nghe anh nói mà em cảm động muốn khóc thật đấy! Anh nhớ những lời anh mắng chồng em vừa rồi nhé!". Chu ngơ ngác nhìn em rể. Cậu ta nhe răng cười rồi vừa pha ấm chè, cậu vừa thủng thẳng kể cho Chu biết lâu nay Chu đánh vợ rất nhiều. Nhưng chị ấy giấu kín lắm. Nhiều lần khuyên anh trai không được, cô em gái đáo để mới bàn với chồng tạo ra màn kịch này để ông anh mở mắt ra...

https://tieulun.hopto.org

Chu nghe đến đâu, tỉnh ra đến đấy. Chu nghĩ lại những lần vô cớ đánh vợ, vớ được cái gì là đập vợ bằng cái ấy... Nhiều lần, vợ dậy sớm nấu cơm cho người, nấu cám cho lợn, dưới ánh lửa bập bùng, Chu hé mắt nhìn thấy gò má vợ thâm tím, Chu lại nhắm mắt ngủ tiếp. "Ô, mình ác quá! Cái chân cái tay mình cứng rắn thế này sao không đi làm nương, lấy củi mà lại dùng để đánh vợ!". Chu hốt hoảng véo vào bắp tay, rồi xòe hai bàn tay to tướng so với nhau. Chu nhìn trộm vợ mà thấy thương quá. Thân hình vợ gầy gò chỉ cần nắm tay này vung lên thì nó đau đớn biết chừng nào...Sao mình ác hơn con thú trên rừng, ác hơn con thuồng luồng dưới sông thế. Em gái mình thịt da nó cũng như vợ mình thôi! Tưởng nó bị chồng đánh, mình đã bỏng gan sôi máu thế này, vậy mà bao lâu nay mình đánh vợ không gớm tay... Càng nghĩ càng thấy mình ác, càng thấy mình sai lè lè, càng thấy thương vợ. Sao mình lại coi thường vợ, coi thường đàn bà? Không có họ, mình có được như thế này không? Giờ thì Chu chẳng biết nói sao với vợ, với hai đứa em.

Tai Chu ù ù... Sống mũi, khóe mắt Chu cay cay... Hình ảnh vợ thời thiếu nữ hiện lên dịu dàng, xinh xắn vậy mà giờ tan tác như kia. Tại ai?

Lời cậu em rể vẫn rủ rỉ đều đều "Ban ngày anh đánh vợ, tối anh lại ngủ với vợ, anh không xấu hổ sao?"...

"Ối! Xâu ơi, chú đừng nói nữa. Anh biết lỗi của anh rồi" – Một tiếng kêu vang lên từ trong đầu Chu như vậy. Chu biết mình phải làm gì bây giờ, đêm nay, ngày mai và hết cuộc đời này? Chậm còn hơn không! "Hãy xin lỗi vợ đi Chu" – Vẫn tiếng nói ấy thôi thúc trong đầu.

Nhưng Chu ngượng. Vợ chồng mà! Ai lại nói những lời khách sáo thế! Anh chỉ biết đến bên, cầm tay vợ, kéo xuống ngồi uống nước. Mãi rồi, Chu mới dặng hắng "Từ mai mẹ mày không phải dậy sớm, để tôi dậy giúp cho. Rồi vợ chồng mình lên nương! Chiều về nhớ mua cho con bộ sách và cái áo khoác nhé!".

https://tieulun.hopto.org

CÁI RÂY BỘT THỦNG

Trần Thị Minh

Ai đến nhà gã cũng đều chung thắc mắc: Nhà đẹp sao phải treo đồ rác là chiếc rây bột đã bị thủng, mà lại treo ngay phía trên cửa buồng ngủ, nom thật chướng mắt. Gã thanh minh, gã thèm có con ngay nên mới treo cái rây bột ở đấy! Có người gợi ý nên treo ở đó cái đồng hồ là phù hợp nhất, gã lại cười nhăn nhở "Đồng hồ cứ hay quay ngược thời gian...". Chẳng ai để ý lúc ấy, cô vợ xinh đẹp của gã lùi lũi ra vườn chúi mặt xuống luống rau, nước mắt rơi vào những ngọn non xanh biếc...

Hàng xóm lấy cảnh hạnh phúc và chí thú làm ăn của vợ chồng gã ra làm gương. Chỉ có điều, khách đến chơi, ai tinh ý sẽ nhận ra tiếng cười giữa hai vợ chồng gã với nhau rất gượng gạo và bầu không khí trong nhà luôn u uẩn. Có lần, cơm tối xong, gã bế con cho vợ rửa bát. Thằng cu như tạc

https://tieulun.hopto.org

ra từ bố. Gã vừa thơm con chùn chụt vừa nựng yêu "Con sau này đừng để người khác dùng lại cái rây thủng nhé!". Cô vợ mắt nhòe nhoẹt nước, khoắng tay vào chậu bát trúng phải lưỡi dao sắc lẻm bị cứa một vết sâu. Vừa khóc, cô vừa ôm tay lên nhà lấy thuốc lào rịt vào. Liếc nhìn dòng máu đang ứa ra trên tay vợ, gã lạnh lẽo "Giống cái đó ra lần đầu tiên không em?". Cô vợ hét lên "Khốn nạn! Chuyện bao năm rồi sao anh cứ đay đả mãi thế". Rồi lao vào buồng nức nở. Máu rỏ xuống loang đỏ cả nền gạch hoa. Con dao bài quả thật là sắc!

Cuộc sống cứ lặng lẽ trôi qua...

Lần ấy, gã chồng đi vắng cả tuần. Cô vợ gỡ cái rây bột giấu vào hòm gỗ, vậy mà đi qua, đi lại trên nhà vẫn giật mình thon thót. Chị đem cái đồng hồ treo vào đấy, nhưng lời người chồng rin rít bên tai "Đồng hồ dễ bị quay ngược lắm". Ảo giác cho chị thấy cái kim đồng hồ quay ngược thật. Nó vun vút quay ngược mãi về đêm tân hôn năm năm trước... Gã chồng hụt hẫng... Cô vợ chỉ biết nghẹn ngào van xin... Hôm sau, gã ra chợ mua cái rây bột, tự tay đâm thủng rồi vừa treo lên ngay cửa phòng tân hôn vừa nghiến răng kèn kẹt...

Thời gian quay ngược nghiệt ngã khiến cho cô vợ dù chưa bao giờ bị chồng đánh đập dù chỉ một cái huých nhẹ, nhưng lại thấm thía những phù du đời người với nỗi đắng cay như xát ớt vào lòng.

***

Đó cũng là lúc gã chồng cùng đồng đội về thăm chiến trường xưa trên cao điểm H718. Cây tống quá sủ cô đơn chắn ngang trước mặt hào thời đó bị pháo bắn cho gần như trụi lủi vậy mà giờ vạm vỡ, xanh um lá giúp gã và đồng đội dễ dàng nhận dạng đúng chỗ cần đến. Chiến hào xưa gần như bị san phẳng. Gã bồi hồi... Đêm ấy, trung đội gã nằm ở chiến hào này để bảo vệ cao điểm. Bọn lính trẻ hết nói chuyện loanh quanh lại trở về chuyện yêu đương. Nhiều đứa ao ước hết chiến tranh về lấy vợ ngay. Có đứa thầm thì không biết bộ ngực con gái đẹp thế nào. Trung đội trưởng đã có gia đình bị chúng gạ gẫm kể về những đêm ân ái với sự tưởng tượng thích thú... Thế rồi chỉ sau vài đợt pháo công kích điên cuồng vào rạng sáng, tất cả chỉ còn sự im lặng và những tiếng nấc nghẹn ngào của gã và vài đồng đội...

https://tieulun.hopto.org

... Đứng trên chiến hào xưa, nhớ lại từng khuôn mặt đồng đội, gã thấy đau nhói. Tự dưng trong gã có một điều gì lạ lắm. Nó đến nhanh như ánh sáng. Rằng sự sống và cái chết thật mỏng manh, đang phơi phới sức xuân đấy thoắt đã hóa về miền xa. Bao người khao khát được sống một cuộc sống đơn giản như quy luật của chính nó mà không thể? Ngay dưới chân gã đây, bao ước mơ thanh tân bị chôn vùi, trong đó có cả sự tiếc nuối chưa nhìn thấy bộ ngực con gái! Gã thấy phừng phừng trong người hơi nóng của sự hổ thẹn và ân hận. Đã từng đối mặt với hiểm nguy sao lại nhỏ nhen cố chấp trong đời thường? Hình ảnh cô vợ đảm đang, xinh đẹp, nhẫn nhục của gã ngộp lên khiến gã tức thở. Gã luôn nói với vợ những câu ngọt ngào mà thâm hiểm đến rỉa da dứt thịt. Giờ phủ kín trong gã chỉ còn nỗi ân hận và ngập tràn niềm yêu thương... Gã ngước nhìn cây tống quá sủ vâm váp. Đất trời bao dung trả cho cây sự sống tưởng như đã mất. Cớ sao ta chỉ muốn chôn vùi hạnh phúc đang nắm trong tay?

Ở nhà, cô vợ nhẩm tính ngày mai chồng về, vội treo cái rây vào chỗ cũ... Đang lúi húi đun nấu, chị giật nảy mình khi thấy chồng đứng lù lù ngay bên cạnh. Người vợ len lén ngước lên "Em đun nước cho anh tắm nhé". Gã chẳng nói chẳng rằng, vuốt má vợ một cái, kê cái ghế giữa cửa buồng, đứng lên giật phăng cái rây thủng rồi đi xuống ném thẳng vào bếp. Chiếc rây bột bén lửa bùng lên. Loáng cái, than vụn của nó đã lẫn vào lớp tro than dày.

Ngày hôm sau, phần tường trên cửa buồng đã được quét lại màu sơn mới và bức tranh thằng cu ngày đầy tháng được thay vào đấy. Nụ cười thiên thần của bé tỏa sáng cả ngôi nhà./.

https://tieulun.hopto.org

THẰNG CÒ

- Cò ơi! Thằng Cò đâu rồi? Mày về ngay đây cho tao, nhanh lên!

Tiếng ba Báu quát to vang vọng cả thôn xóm nhỏ ấy làm thằng Cò đang chơi bên nhà phải tức tốc chạy về ngay. Nó biết khi ba nó gọi nó về thì kiểu gì cũng có chuyện chẳng lành. Y như rằng khi về đến nhà, hiện ra trước mắt nó là khung cảnh cực kỳ hỗn độn, bát đĩa bị đập nát hết cả, có mỗi cái bàn gỗ nhỏ cũng bị ba nó đập cho gãy đôi, lúc này mẹ nó còn thảm thương hơn, mặt mũi mẹ nó bê bết máu, chân tay thì bầm tím hết cả. Đã một năm nay, từ khi ba nó làm ăn thua lỗ ở trên thành phố, gia đình nó phải chuyển về quê sống vì không đáp ứng được điều kiện sống ở trên thành phố nữa. Trước kia, ba nó không có thói quen uống rượu mà là một người cha, một người chồng rất tốt.

https://tieulun.hopto.org

Nhưng một năm trở lại đây, từ khi nhà nó phải chuyển về vùng thôn quê này sống thì ba nó bắt đầu sa vào rượu chè. Khi đã uống say sưa xong, nó và mẹ nó lại trở thành công cụ trút giận cho ba nó, lần này cũng không ngoại lệ.

Ba nó thấy nó thì bắt đầu quát tháo:

- Thằng kia, mày vào lấy tiền của mẹ mày rồi đi mua rượu cho tao!

Nó không trả lời mà chỉ chạy lại đỡ mẹ nó đang ngã sõng soài dưới đất đứng dậy rồi trợn mắt lên như thể phản đối lời nói của ba nó. Ba nó thấy thế thì điên tiết hơn, ba nó bắt đầu túm tóc nó rồi lôi nó đứng dậy, cho nó một cái bạt thật mạnh vào mặt, khoé miệng nó lúc này bắt đầu rớm máu:

- Tao nói mày không nghe à, đi vào nhà lấy tiền!

Nó bị đánh đau là thế nhưng lần này nó không hề rơi một giọt nước mắt nào, nó đã quá quen với tình cảnh cứ mỗi lần uống say sẽ bị hành hạ, nó chẳng thèm nói gì với ba nó mà chỉ đỡ mẹ nó đi vào trong nhà nằm nghỉ. Ba nó thấy vậy thì tức tối đạp phăng cái tivi cũ xuống đất vỡ vụn rồi tức tối bỏ đi.

Thằng Cò lúc này ra sau nhà lấy một cái khăn sạch rồi đi vào phòng lau từng giọt máu còn đọng trên má và khoé miệng của mẹ nó, không biết đây là lần thứ bao nhiêu nó thấy mẹ nó khóc vì những trận đòn của ba nó. Đã có lần nó từng hỏi mẹ nó rằng: "Tại sao mẹ lại phải chịu đựng như thế, nếu thấy khổ quá thì mẹ với ba bỏ nhau đi". Mỗi lần nghe nó hỏi như thế thì mẹ nó chỉ lặng thinh, không nói gì, nhưng rồi mọi chuyện vẫn đâu vào đấy, mẹ nó vẫn âm thầm cam chịu và tha thứ cho ba nó.

Ngay trong buổi chiều ngày hôm đó, trong khi ba nó đang say khướt nằm ngủ ở ngoài nhà thì chủ nợ bỗng tìm được đến tận nhà ở quê để đòi nợ vì đã ba tháng nay không thấy ba nó trả nợ.

- Thằng Báu đâu?

Tiếng quát làm thằng Cò và mẹ nó ở trong nhà cũng phải giật mình chạy ra ngoài, thấy thế mấy ông cao to xăm trổ bắt đầu đe doạ:

- Khi nào thì bọn mày định trả tiền cho tao? Nói rồi lão xách cổ thằng Cò lên, ba nó thấy thế thì

https://tieulun.hopto.org

bừng tỉnh còn mẹ nó thì lúc này đang dập đầu lia lịa van xin chủ nợ:

- Tôi xin các anh, cho nhà tôi xin khất, vài hôm sau gia đình tôi sẽ mang tiền đến trả cho các anh ạ!

Mẹ nó dập đầu lia lịa chảy máu nhưng vẫn chưa dừng lại. Ba nó thấy khung cảnh như thế thì dường như bị thứ gì đó ép chặt vào tim, sững lại một hồi, Trước khi lấy ba nó, mẹ nó đã từng là cô gái thành phố được nhiều người theo đuổi nhưng giờ đây lại đang phải quỳ lạy người ta để van xin, rồi ba nó nhìn sang thằng Cò, thằng bé đã từng là một đứa nghịch ngợm nhưng từ khi trở về quê, nó ít nói hơn hẳn, cũng không thấy nó hoạt bát như trước. Ba nó lúc này chợt nhận ra bản thân đã sai thật rồi, sai vì phải để vợ con của mình phải chịu khổ.

Lúc này đây, ba nó phải cam đoan với chủ nợ rằng nhất định sẽ trả tiền trong tuần thì mấy ông kia mới chịu dừng lại thả thằng Cò xuống. Mẹ thằng Cò lúc này thì đang nức nở còn thằng Cò thì nhẹ nhàng chạy lại ôm mẹ nó rồi nức nở theo. Thấy khung cảnh đó, ba nó rơi giọt nước mắt hối lỗi đầu tiên trong suốt những tháng rượu chè đánh đập hai mẹ con nó, ba nó chạy lại ôm chầm lấy hai mẹ con nó rồi thì thầm lời xin lỗi muộn màng:

- Ba xin lỗi! Ba sẽ không để hai mẹ con phải chịu khổ nữa! Ba xin lỗi!

Lời xin lỗi muộn màng của ba nó đã xoa dịu phần nào nỗi đau khổ và giày vò trong suốt những tháng ngày dài đằng đẵng mà hai mẹ con thằng Cò phải chịu đựng. Từ đó trở đi ba nó tu chí làm ăn, không còn rượu chè nữa. Ba nó và mẹ nó đi vay tiền họ hàng mở một quán bán hủ tiếu nhỏ, tích cóp từng đồng để trả nợ và cùng nhau nhìn thằng Cò lớn khôn từng ngày. /.

https://tieulun.hopto.org

TRẢ HẬN

Má! Sao má đặt con tên Hận.

Ba con là ai!

Đứa con trai hỏi làm bà Hai đau như cắt. Cuộc sống đang trong đại dịch. Con cháu bà đang trầy trật thoi thóp mưu sinh. Con cháu bà lam lũ bằng những công việc như phụ hồ, giúp việc nhà, bán quán... rặt việc của lao động tự do. Lao động tự do nên có làm mới có tiền. Ngưng làm là đói. Mặc dù tổ, ấp cũng có sự hỗ trợ. Nhưng sự hỗ trợ phải theo quy định, đâu thể tắt ngang cấp thời như đói thì bới cơm trong nồi ăn liền được.

Thằng Hận và vợ nó nghỉ làm vì dịch dã. Căn nhà bốn mươi mét vuông vốn chứa ba gia đình với tổng số mười lăm nhân khẩu bỗng chật như nêm.

https://tieulun.hopto.org

Bà sinh được ba người con trong hoàn cảnh khó khổ nhưng bà để nuôi hết trọi.

Cả đời bà cực khổ vật vã với tụi nó.

Cả đời bà bị điều tiếng xầm xì cũng vì tụi nó.

Người ta đồn bà lấy chồng người bị bắt ghen đánh tới rụng răng.

Người ta đồn bà này kia kia nọ...

Thực hư thế nào. Ai biết. Chỉ biết sinh ra ba đứa con bà đặt tên lần lượt là Đau, Khổ, Hận.

Quay lại vụ dịch dã Covid- 19. Bệnh gì lạ. Hồi xưa có đứa nổ: Tao hắt hơi cả dòng họ mày chạy mất dép. Bây giờ không cần nổ. Chỉ cần F0 hắt hơi là cả xóm cả xã chạy mất dép luôn.

Bởi vậy, cái sự lây lan như chớp, đi xẹt ngang cũng lây nên con cháu bà phải ở nhà phòng dịch. Tụi nó ăn đã, ngủ đã thì... chơi. Nào xòe bài nào uống rượu. Dâu rể tuổi sàn sàn bốn mươi, dàn cháu nội ngoại thì sàn sàn mười sáu đôi mươi. Toàn cái tuổi hễ bia rượu vô là tới bến. Biết trời trăng mây gió gì nữa đâu.

Bà canh tụi nó. Chừng tụi nó say thì sắp xếp trông chừng tụi nó ngủ cho có trật tự, chùm nào theo chùm nấy.

Bà canh riết tụi nó mắc bực. Rằng má già rồi. Má ngủ nghỉ cho khỏe. Mắc gì má phải mần cảnh sát hoài vậy. Thiệt khổ. Ai hiểu cho bà đây.

Ba đứa con bà hễ chụm lại là... trách bà. Trách bà bao nhiêu cái tên đẹp đẽ sao bà không đặt mà chọn chi những cái tên Đau, Khổ, Hận. Chính bà cũng có cái tên mĩ miều là Bích Ngọc. Tên Đau với Khổ rồi Hận thù đi tới đâu bị người ta né tới đó. Con Khổ nhớ mãi vụ nó lỡ theo chân dì út qua nhà cậu Sáu bữa mùng Một Tết năm nó tám tuổi. Chân nó nhanh, nó chạy vào nhà cậu trước dì út. Dì út nó tên Giàu. Con Khổ vô trước làm mặt mợ Sáu chành ra một đống. Mợ Sáu đem nồi đất muối hột đổ thêm dầu lửa ra hàng ba đốt phong long nổ rốp rốp. Nhỏ Khổ sợ quá vạch hàng rào chui về nhà cái rẹt.

https://tieulun.hopto.org

Thằng Hận vẫn dai dẳng: Rằng má nhứt định phải nói cho con biết về ổng. Con sẽ tìm gặp ổng trả hận cho má con mình.

Đời bà khổ, bà nghèo... Mấy đứa em trai bà có phần khá hơn do em dâu khéo co khéo cóp. Ba đứa em dâu khéo tới mức không đứa nào chịu lãnh việc thờ cúng cha mẹ. Không đất hương hỏa, con cháu đông ken, hễ giỗ quảy kéo rần rần tới ăn không đóng góp gì thì ai chịu cúng. Đùn qua đẩy lại, thằng Hận rước bàn thờ ông bà ngoại về thờ. Con Đau lanh lảnh: Bà ngoại xưa ghét má với cháu ngoại, thương cháu nội, mày rảnh ăn cơm hớt quá. Thằng Hận sẵng giọng: Kệ tui! Rồi nó kêu vợ nhín nhút bỏ ống heo, tới đám giỗ cũng được vài triệu, ở quê nhiêu đó cũng đậm đà hương khói.

Dịch dã... mấy tháng giãn cách quyết liệt không hiểu sao con Cô vít nó vẫn chui vào nhà bà được. Bà lớn tuổi già yếu nên bị nhiễm, nhỏ con dâu siêng làm biếng ăn cũng bị nhiễm. Hai má con cùng nhập bệnh viện dã chiến của huyện điều trị.

Bà khó thở.... rồi bà nguy kịch. Con dâu kề bên chăm sóc. Thằng Hận lo lắng. Hận nhắn tin động viên vợ ráng ăn và chăm sóc má. Như không ổn thì gặng hỏi má vụ ông nội sắp nhỏ là ai...

Bà khó thở càng nghĩ lung hơn. Bà nói với con dâu: Cả đời má đau khổ hận thù, không giây phút nào nguôi. Con giúp má lo cho mấy đứa cháu gái ăn học chồng con tử tế. Đừng để đứa nào khổ như má.

Ngày bà mệt nặng... màn hình zalo thằng Hận rắt réo: Má ơi gắng lên. Má ơi. Ổng...

Bà gắng mở mắt nhìn ba đứa con ruột đang đầm đìa nước mắt chờ đợi. Má phải nói ư! Nếu má không nói các con sẽ hận má ư!

Chợt con dâu bà đưa tay tắt rụp điện thoại và nói: Má ơi. Má đừng nói. Làm thân trai phải thờ ba chăm má, việc đó anh Hận đã trọn đạo. Má ơi! Quá khứ đau khổ vì bạo lực gia đình má hãy chôn vùi. Đừng cho anh ấy biết. Chứ nói rành rẽ ra nỗi khổ đau còn tăng gấp ngàn lần.

Trời! Đứa con dâu đã thấu cảm lòng bà. Bà dồn sức nhìn tỏ gương mặt ngoan hiền của nó. Thằng Hận và các cháu nội của bà thật có phần. Nụ cười mãn nguyện nơi đôi môi xám xịt... rồi bà thở hướt lên nhẹ bẫng./.

https://tieulun.hopto.org

VỰC DẬY YÊU THƯƠNG

Đinh Thuỳ Hương

Ông Bồng nhấp chén trà, giọt nắng sớm xiên chênh chếch bên hiên nhà. Mùi thơm của trà, vị sánh ngọt hơi chan chát của trà khiến cơ mặt ông giãn ra, mắt lim dim tận hưởng.

Ngoài cổng, một chiếc xe đỗ xịch, một người đàn ông bước xuống.

Bố ổn chứ? Con đưa bác sĩ về khám lại cho bố...

Là Dũng, con trai ông Bồng. Theo sau anh là một người đàn ông đứng tuổi bận chiếc áo blu trắng, khuôn mặt phúc hậu. Ông Bồng vịn tay ghế đứng lên, đôi chân khá run rẩy. Vợ ông từ trong nhà chạy ra, luống cuống đỡ chồng. Anh con trai dừng lại dưới giàn hoa mướp vàng, mắt chăm chú nhìn từng cử động của cha vẻ kinh ngạc. Ông Bồng chống gậy, run run bước được vài bước về phía con.

Bố! Bố giỏi thế? Bố đi được rồi sao?

https://tieulun.hopto.org

Dũng thốt lên không giấu nổi niềm vui mừng. Anh chạy đến ôm chầm lấy bố. Dũng không thể tưởng tượng được một người trước kia nằm trên giường bệnh đầy dây dợ, máy xóc xung quanh giờ lại có thể phục hồi thần kì đến vậy.

Dì, con cám ơn dì!

Người đàn bà bên ông Bồng ngượng ngùng. Một giọt nắng vương trên khuôn mặt phúc hậu của người phụ nữ ấy.

Khi bác sĩ khám lại cho bố. Dũng thong thả đi ra sau vườn. Một bầy gà dưới giàn hoa thiên lí tíu tít. Tiếng tục tục gọi con của gà mẹ sao mà ấm áp, yên bình. Bất giác anh nghĩ đến mẹ mình, một tiếng thở dài không nén được bật ra.

Hình như từ ngày bố anh về với người phụ nữ mới, chưa một lần mẹ hỏi đến tình trạng bệnh của người đàn ông đã từng gắn bó một phần đời. Dũng đã lớn để đủ hiểu rằng hôn nhân không tình yêu nó khổ đến nhường nào. Hơn nữa, mẹ anh lại là người đàn bà có tiền và cay nghiệt. Cuộc hôn nhân theo cảm xúc nhất thời của một tiểu thư "muốn gì được đấy" hồi đó của mẹ đã sắp xếp rất rõ ràng vị trí người trên kẻ dưới. Bố anh, người - nhà - quê, theo cách gọi của mẹ cứ nhẫn nhịn vì con. Nhưng bố, mãi mãi không thể nào làm vừa lòng mẹ. Giờ nghĩ lại Dũng vẫn thấy lạnh người vì những tiếng bấc, tiếng chì của mẹ dành cho bố... Bố chăm con, săn sóc nhà cửa thì trong mắt mẹ, bố là "đồ đàn bà". Bố hiền lành, không phản kháng thì với mẹ là đồ nhu nhược. Bố chăm lo cho mẹ lúc đau yếu hay thậm chí khi mẹ say rượu trở về, cũng là hành động "ngứa mắt, lấy lòng"... Ngay cả khi họ đã sống trong hai căn nhà riêng biệt, mẹ anh đã có một người đàn ông khác, thì nói về bố, mẹ vẫn dành những dằn vặt y nguyên.

Bố anh phải lòng người giúp việc. Đó là lí do mẹ anh không thể nào cam tâm dù mẹ cũng có những mối tình bên ngoài. Mẹ luôn xếp mình ở một vị trí cao hơn người, vậy mà bố lại cả gan thích một người không bằng mẹ. Có lẽ lí do đó khiến mẹ thấy tổn thương. Sau cuộc xô xát, mẹ về với người đàn ông của mẹ, bố đột quỵ. Họ chính thức ly hôn. Ly hôn khi bố nằm trong viện giữa những dây dợ lằng nhằng. Dũng thấy, sao mà đau cho cuộc hôn nhân của đấng sinh thành.

https://tieulun.hopto.org

Cô giúp việc vẫn tận tụy chăm bố như thế. Người phụ nữ thay ba mẹ mất sớm chăm lo cho các em nên người, rồi quá lứa lỡ thì vẫn tìm công việc vui vầy để đỡ đàn cuộc sống của các em các cháu. Cô, nụ cười luôn lấp lánh từ một tính cách quá đỗi dịu dàng. Bố ra viện, cô đưa ông về với căn nhà ở quê. Không đám cưới, không danh phận. Chỉ đơn giản là họ yêu thương, trân trọng nhau. Sống cùng mà không tình nghĩa thì đúng là không bằng người dưng đồng cảm, yêu thương nhau. Mẹ biết chuyện, chuyển những dằn hắt sang cậu con trai duy nhất. Dũng bảo: "Bố mẹ ly hôn rồi, thì mẹ đừng bận tâm tới bố sống với ai nữa. Con đã đủ mệt rồi". Bà thẳng tay đuổi anh kèm theo những lời lẽ anh phải cố gắng coi như không nghe thấy. Đời người, sống được bao lâu mà mẹ tự làm khổ mình và khổ người như thế?

Trưa. Nắng chiếu trên đỉnh đầu. Sân nhà vẫn râm mát. Bố và bác sĩ rổn rảng chuyện. Mâm cơm dọn lên, khuôn mặt dì đỏ ửng vì lửa bếp. Cả nhà quây quần bên bàn nước ngoài sân. Lác đác những bông mướp vàng ươm rụng xuống. Những quả mướp lớn nhỏ trĩu trịt. Vị bác sĩ già xuýt xoa: "Thật không có gì bằng được cuộc sống như thế này". Dũng nhìn bố, gương mặt ông lấp lánh vui. Niềm vui tự tâm không gì giấu giếm được. "Ông ấy chịu khó tập lắm, nhiều khi còn phải kiềm lại đó bác sĩ". Dì góp chuyện khi đôi tay thoăn thoắt dọn bàn nước. "Tôi phải tập để khỏe lại còn được đi cùng mình chứ?". Dũng mềm lòng nghe những điều giản dị trong cuộc sống của bố ở hiện tại. Không phải là ở căn biệt thự đầy đủ tiện nghi ngày nào, chỉ là căn nhà ngói nhỏ giữa những lùm cây xanh giản dị, khiêm nhường mà sao ấm áp.

---

https://tieulun.hopto.org

GỌI TÊN

Người phụ nữ ngồi trên chiếc ghế bành, hai đầu gối co cụm. Bà hơi cúi mặt, cố gắng giấu mọi cảm xúc sau mái tóc rũ rượi. Thi thoảng, ánh mắt ấy nhìn tôi nhớn nhác, như sợ tôi bắt thóp được nỗi hổ thẹn trong bà. Và dẫu trời khá nóng, bà vẫn mặc áo khoác dày cộm, giấu da thịt của mình khỏi ánh mắt kẻ khác nhiều nhất có thể. Sau một lúc lấy lại tinh thần, bà chia sẻ:

"Tôi chưa từng nghĩ thằng bé lại làm thế." Bà cười ái ngại. "Từ nhỏ, nó đã rất quậy phá. Thằng con trai nào chẳng thế, phải không? Tôi nhớ thằng bé hay ăn cắp tiền để mua đồ chơi. Khi bị phát hiện, nó câm lặng để bố đánh bằng thắt lưng. Bố thằng bé cũng nghiện rượu nên không kiểm soát được chính mình. Đàn ông nào chẳng có tính xấu, đúng chứ?"

Người phụ nữ nhìn tôi vô hồn rồi nở nụ cười cứng đờ được lập trình sẵn. Bà luôn cư xử như thế. Sau khi kết tội ai đó, bà luôn thêm lời biện hộ cho kẻ ác. Có lẽ, đấy là cách người phụ nữ đối mặt với bi kịch đời mình.

https://tieulun.hopto.org

"Một hôm, nó trở về nhà với hậu môn chảy máu. Tôi thấy quần nó loang vết đỏ thẫm. Bắt gặp ánh nhìn của tôi, cơ mặt thằng bé nhăn nhúm. Nó gầm lên bằng chất giọng the thé rồi lao đến đấm tôi. "Tôi cấm bà kể với ai!", nó bảo vậy. Tôi nghĩ, nó đã trở thành quái vật từ hôm ấy."

Đôi mắt người phụ nữ tối dần. Cơ thể của bà co rúm thêm nữa như chuẩn bị hòa lẫn vào chiếc ghế. Như thói quen, bà khoanh tay để che phần ngực của mình. Tôi biết, mình đang chạm đến cốt lõi của bi kịch này.

"Ai đã làm thế với hắn?" Tôi hỏi, và như cam kết ban đầu, tôi hứa với bà sẽ không gọi tên.

Phải mất lâu sau, bà mới đáp lại:

"Tôi không biết. Chẳng ai biết, trừ nó."

***

Trong một lần khác, tôi đến gặp bà. Người phụ nữ đã bước sang tuổi 51 vào thời điểm đó. Bà có phần rạng rỡ hơn. "Tôi đã dám mặc áo tắm khi đi bơi. Trước nay, tôi không bao giờ làm được thế." Bà cười sảng khoái như đang thụ hưởng tháng ngày đẹp nhất.

Chúng tôi kể loạt câu chuyện không đầu không cuối, trì hoãn đề cập đến vấn đề thật sự. Nhưng rồi, khi cuộc đãi bôi đã nhạt, chúng tôi im lặng. Không gian nén chặt, ép lấy từng giọt cảm xúc của người trong cuộc. Rồi bà bật ra nói.

"Sau chuyện đó, thằng bé cũng có cách vượt qua chuyện đó theo cách riêng. Nó hút cần sa rồi nằm vật ra giường chẳng hạn. Hoặc đánh lộn. Hoặc làm bất cứ thứ gì mà nó cho rằng đó là nam tính."

"Có lần, tôi thấy nó ăn mặc rất chỉn chu. Tôi hỏi nó đi đâu, thì thằng bé bảo đi tán gái. Lúc đó, nó cười nhăn nhở. Sau này, tôi biết nó thường đem hòn giống của mình đi khoe khắp các con hẻm nhỏ. Một người quen đã chụp lại khoảnh khắc đó. Thằng bé đứng giữa con hẻm, khóa quần kéo xuống, phô ra cái vòi mềm nhũn. Tôi tưởng tượng nó sẽ lúc lắc thứ èo uột đó rồi cười khoái trá. Nhưng mắt thằng bé tối lắm, hệt như tôi sau này."

https://tieulun.hopto.org

Đó là điều khiến tôi sốc nhất trong cuộc trò chuyện với bà. Càng rùng mình hơn khi người phụ nữ kể lại với thái độ dửng dưng, như thể bà đang tóm tắt lại một bộ phim xa lạ. Tôi đã lặng im suốt mười phút dài. Cuối cùng, tôi nhìn thẳng vào mắt bà:

"Nhưng tại sao hắn lại làm thế với bà?"

"Tôi nghĩ nó muốn trở thành thằng đàn ông mạnh mẽ nhất." Bà đáp. "Khi làm thế với tôi, nó tin mình quyền lực hơn cả thánh thần."

***

Sau hôm ấy, bà từ chối tiếp chuyện với tôi.

Thi thoảng, tựa như choàng tỉnh từ cơn mê sảng, bà gọi điện cho tôi, liên tục bảo rằng hắn rất tàn ác. Nhưng chỉ năm phút sau, bà khẳng định mọi thứ đều là lỗi của bà. "Đáng lẽ tôi nên quan tâm nó hơn. Đáng lẽ tôi phải bảo bố thằng bé ngưng bạo hành con mình." Nhưng khi tôi bảo bà hãy đối diện với nó đi, bà lại câm lặng. Rồi đầu dây bên kia mất tín hiệu.

Trong những tháng sau, bà lại tiếp tục gọi điện cho tôi. Mọi tâm trạng của bà đều bộc lộ qua chất giọng. Sự tức giận khi bà kết tội hắn, và ngay lập tức, thanh âm từ cuống họng vỡ vụn khi bà bảo yêu hắn. Quẫn trí, bà bảo bản thân tự nguyện để hắn làm thế.

"Bà chắc chứ?" Tôi hỏi lại. Và sự im lặng tiếp tục kéo dài.

Cuối cùng, sau gần hai năm, bà xuất hiện lần cuối. Bà bảo, đã tìm được người yêu thương mình sau khi chồng cũ của bà mất vì sốc thuốc. Ông đã chăm sóc bà, cả quá khứ nhơ nhớp đó. Rồi bà nói tiếp:

"Ông ấy cũng bảo tôi hãy đối diện với nó."

Tôi im lặng, để lại cho bà chút riêng tư. Cuối cùng, bà trả lời.

"Vâng. Tôi đã bị chính con trai mình cưỡng hiếp."

Khi câu nói đó được bật ra, bà bật khóc. Tôi biết, đây sẽ là cuộc đối thoại cuối cùng của hai người. Bà sẽ bước đi với nỗi đau sẽ ám ảnh bà suốt đời. Nhưng giờ đây, cơn thống khổ đã nhẹ đi.

Phải, tôi tin vậy./.

https://tieulun.hopto.org

ĐÔI MẮT CỦA BO

Lê Vi Thuỷ

Mấy nay Bo chẳng muốn chơi với con mèo Bông, cứ mặc nó tìm đủ cách để gây sự chú ý của Bo. Bo ngồi trong nhà nhìn mông lung ra ngoài. Những giọt nắng buổi sáng đang nhảy nhót bên thềm, con mèo Bông nằm đùa với nắng như muốn gọi Bo qua chơi cùng. Trong đầu đứa trẻ năm tuổi thì có hiểu gì, nhưng Bo vẫn cảm thấy buồn mà chẳng thể nói ra được. Ba đi từ sáng sớm, Bo ngủ dậy ba đi làm rồi và Bo cứ ngồi như thế nhìn ra cửa cho đến lúc dì Nhạn gọi ra ăn sáng.

Dì Nhạn về ở với hai ba con Bo cũng được gần một năm rồi. Ba bảo Bo coi dì Nhạn là mẹ, dì Nhạn sẽ thay mẹ chăm sóc Bo, nhưng sao Bo chẳng thể nào gọi dì Nhạn là mẹ được, vì chuyện này mà Bo bị ba đánh mấy lần. Từ đợt nghỉ học vì dịch Covid, Bo chẳng có bạn để chơi, ngày nào Bo cũng nói chuyện với tấm hình của mẹ trên đầu tủ, mẹ cười rất tươi, nhưng mãi mẹ chẳng về.

Bo, mày điếc à? Tao gọi mãi mà sao mày không vào ăn sáng?

Dì Nhạn bưng tô mì tôm đặt mạnh lên bàn, đôi mắt sắc như dao nhìn Bo. Bo lí nhí "dạ" trong miệng, ngồi vào bàn và cắm cúi ăn buổi sáng của mình.

https://tieulun.hopto.org

***

Bo ngủ riêng từ lúc dì Nhạn về nhà ở. Đêm nào Bo cũng muốn ba nằm với Bo lâu hơn một chút, nhưng ba ở với Bo có một chút xíu rồi qua với dì Nhạn. Bo sợ ba tắt đèn lắm, căn phòng bị bóng tối bao trùm, những lúc này Bo chỉ dám nằm im trên giường, không dám nhúc nhích. Tiếng côn trùng, tắc kè kêu đêm càng làm cho Bo sợ hơn. Bo không dám cựa mình, không dám gọi ba dù Bo đã tè ướt quần áo. Trong giấc mơ Bo mơ thấy mẹ ba ôm lấy mình, với khuôn mặt hạnh phúc, cả nhà rộn rã tiếng cười khi Bo bập bẹ tiếng nói đầu tiên trong cuộc đời mình.

***

- Bo ơi là Bo, mày lớn rồi, mà còn tè dầm ra giường. Tao có khổ không cơ chứ! Bụng mang dạ chửa còn phải lo giặt giũ, cơm bưng nước rót cho con của chồng, giờ còn phải dọn mớ chăn màn này nữa. Tao vô phước quá mà. – Vừa nói dì Nhạn vừa lôi Bo dậy, sẵn chân dì đạp cho Bo mấy cái. Bo bị đau nhưng không dám khóc.

- Mày cởi quần áo ra, đứng yên đó cho tao. Hôm nay tao phạt mày không được ăn sáng. Mày mà mách với ba, với bà mày, đừng trách tao ác. - Dì Nhạn vừa nói vừa chỉ tay vào mặt Bo, vừa quơ đóng chăn màn đi xuống nhà bếp.

Bo đứng yên nghe những lời mắng nhiếc từ dì Nhạn, run rẩy vì sợ vì lạnh. Đây không phải là lần đầu tiên Bo bị dì Nhạn mắng chửi. Ngày nào dì cũng mắng chửi Bo dù là chuyện nhỏ nhất. Có lẽ dì không thích Bo, dù Bo luôn ngoan, luôn vâng lời để dì yêu Bo hơn. Bo đứng đó không biết bao lâu, tai Bo ù đi.

***

Bo nghe tiếng ba gọi Bo, vậy là ba về với Bo thật rồi, nhưng sao Bo không mở mắt nổi, miệng không thể gọi ba được.

Con sao vậy em? – Ba sờ trán Bo lo lắng.

Con nó nghịch nước rồi bị sốt. Tối qua nó đái dầm, em lo giặt chăn ga, không để ý đến con. – Dì nhìn Bo rồi rơm rớm mắt.

https://tieulun.hopto.org

Con nó còn nhỏ ham chơi mà, em cũng đừng la con quá. Em nghỉ ngơi đi, để anh coi con cho.

Bo cố gắng gọi "ba" nhưng ba không nghe. Nụ hôn ấm áp của ba mẹ đang mờ dần, thay vào đó là hình ảnh của dì Nhạn. Bo ú ớ, mê sảng trong cơn sốt ba mươi chín độ.

***

Cuối tuần là thời gian hạnh phúc nhất của Bo. Bo được về nhà chơi với bà ngoại. Bà ngoại yêu Bo lắm, bà hay hát ru, hay xoa lưng cho Bo mỗi khi Bo ngủ.

Ngoại ơi, hay bà cho Bo ở luôn với bà được không?

Sao con lại thích ở với bà ngoại? Dì Nhạn mắng con à?

Dạ không, tự nhiên con muốn ở với bà ngoại thôi. – Nói rồi, Bo cười rằng rặc theo bộ phim hoạt hình mà ti vi đang chiếu. Bà ngoại nhìn Bo, đôi mắt bà thật buồn.

***

Bà ngoại đưa ba hình Bo vẽ về gia đình mình. Trong hình vẽ có bốn người, đó là ba, mẹ và Bo đang nắm tay nhau cười rạng rỡ, còn một người thứ tư đứng ở trong góc tờ giấy được Bo tô thành màu đen là dì Nhạn. Rồi bà ngoại chỉ những vết thâm tím trên người Bo, toàn nằm chỗ kín, mà chỉ khi nào tắm cho Bo mới thấy, còn bình thường sẽ không thấy được.

Con Ngọc nó bạc mệnh, còn có mỗi thằng Bo. Nếu anh nuôi không thằng bé được thì để cho già này nuôi. Nó mới năm tuổi thôi mà đã chịu bao nhiêu tủi nhục như thế, mẹ thấy có lỗi với con Ngọc lắm.

Ba ôm Bo, bật khóc: - Ba xin lỗi Bo. Con xin lỗi mẹ. Con đã tin tưởng Nhạn và quá vô tâm với thằng bé.

Bo xoa những giọt nước mắt đang chảy dài trên khuôn mặt ba:

– Khi nào mẹ về hả ba?

Nghe Bo hỏi, ba càng ôm chặt Bo hơn và luôn miệng nói: "Xin lỗi"./.

https://tieulun.hopto.org

BÌNH YÊN NƠI ĐÂY

Phan Thị Cẩm Giang

Cô thức dậy giữa đêm, ấm lòng và hạnh phúc khi thấy tay chồng vẫn gối cho cô ngủ, hai bên là hai bé con xinh xắn, ngủ ngoan như thiên thần.

Đã bao lần cô tưởng mình mơ.

Vì...

Cô đã có những ngày tồi tệ, những chiều tan sở không muốn về nhà, những đêm cắn áo để khỏi bật lên tiếng khóc. Đáng sợ hơn, cô đã từng muốn chồng bị tai nạn rồi chết đi. Vì cô không dám bỏ chồng. Mới cưới sao lại bỏ? Cô sợ. Sợ ba mẹ đẻ buồn, các em mất niềm tin vào người chị gái học giỏi nhất nhà, sợ đồng nghiệp chê cười, sợ mọi người thương hại. Nhưng nếu chồng cô chết, điều đó tốt đẹp biết bao nhiêu. Dẫu biết cầu mong cho người khác chết, đó là cái tội...

Người đàn ông đó, không thể hiểu được rằng, những lạnh nhạt, vô tâm và gia trường của anh đã khiến vợ anh cầu mong anh chết.

https://tieulun.hopto.org

...

2 người đã có 3 năm tìm hiểu đầy ngọt ngào và lãng mạn. Hai người học thức ngang nhau. Gia đình anh thuở chưa cưới thì thân thiện, thật lòng. Cô gật đầu làm vợ. Thế mà sau đêm tân hôn, chồng cô biến thành người đàn ông khác – hoặc có thể là trở về với nguyên bản của anh – giống y như các anh trai bên chồng cô: lạnh lùng, gia trưởng, ăn nói trống không với vợ.

Cuộc sống mới của cô rất ngột ngạt: ba mẹ chồng, 3 gia đình anh em bên chồng, 1 cô em chồng và các cháu nhỏ. Cô làm công sở, dĩ nhiên cô phải khác những thành viên đó trong trang phục, ăn uống, đi đứng và cả trong cách nghĩ. Cô không so sánh, không cho mình là cao hơn gia đình chồng, nhưng với những người chỉ biết ngày 3 bữa cơm, ngày mai lại tiếp 3 bữa cơm, thì cô đến chịu. Khó khăn hơn là những khác biệt về suy nghĩ: lấy chồng là phải theo chồng. Lấy chồng gặp chó cũng chịu, gặp trâu cũng theo. Lấy chồng là quên bản thân đi. Lời ra lời vào. Những so sánh khập khiễng và những nhận định thiếu căn cứ mà gia đình chồng dành cho cô: chỉ biết lo cho thân mình nên mới áo này xống nọ; chỉ biết lo thân mình nên mới chân guốc chân giày; không biết thương chồng, không biết vun vén cho gia đình chồng,...

Đêm nào cũng vậy, cô rất muốn được chồng ôm trong tay như hồi yêu nhau. Cô sẽ kể chồng nghe những lời nói đó. Cô sẽ phân tích cho chồng cô hiểu để anh nói lại cho gia đình anh. Rằng công việc của cô thế, cô phải mặc đồ công sở, có gì quá đâu? Còn mẹ, các chị dâu, và cô em gái chưa chồng, công việc thuần nông khác cô thì không thể mặc như cô được, cũng không thể đòi cô phải mặc giống gia đình anh. Nhưng, chồng cô không ôm cô. Dăm ba bữa, chồng cô lại hậm hực và nói trống không – dù cô chưa tâm sự gì: Liệu đó mà sống. Gái có công, chồng chẳng phụ.

Trời ơi! Còn muốn đòi hỏi cô điều gì? Cô: đã đồng ý một cuộc sống chung – dù trước đây cô rất độc lập. Cô: ngày 3 bữa chuẩn bị sẵn đồ ăn trong tủ lạnh. Cô: sáng sớm dậy nấu đồ ăn sáng cho cả nhà, cả nhà làm đồng về chỉ việc vào bàn ăn. Cô: đêm hôm không quản cơm nước. Cô: hy sinh hạnh phúc người mới làm vợ, làm đàn bà vì nhà chồng chỉ kéo mỗi tấm rèm ri đô, mà nhà thì trẻ con nhiều lắm – dù cô muốn ngăn phòng thạch cao cho riêng tư, nhưng chồng cô nói: nhà này không ai làm thế.

https://tieulun.hopto.org

Cô đã khóc. Đã chán. Cuối cùng, cô bình tâm và phân tích. Cô và chồng không thể dung hòa trong cách nghĩ, cách sống. Với nhà chồng thì điều này lại càng không. Cũng chưa có gì ràng buộc. Cô sẽ chịu đựng được bao lâu? Gia đình anh sẽ khó chịu về cô đến khi nào? Cô hẹn nói chuyện với chồng. Cô nói hết những gì cô đã chịu sau đêm tân hôn, và cô nghĩ, để nhẹ nhàng cho tất cả, chúng ta nên kết thúc.

Cơn mưa chiều giúp cô giấu nước mắt. Cô vừa chạy xe vừa khóc như trẻ con. Về phòng trọ người bạn cũ, lòng cô nhẹ nhàng, định bụng sẽ sắp xếp công việc và chuyển đến một thành phố khác, sớm thôi.

1 tuần từ ngày chia tay. Cô thấy chồng cô đứng trước cổng cơ quan chờ với mấy chiếc vali sau xe. Dù đã quyết nhưng khi thấy vậy, lòng cô đau, tim cô như ai bóp, cô nghĩ và thấy tệ tàn: đến mức này ư? Như vậy là đuổi cô đấy. Lấy hết bình tĩnh, cô bước ra và bảo: anh đã dọn rồi, nhờ anh vứt giùm em, em không muốn nhận lại. Chồng cô nói: Hãy đi cùng anh, chúng ta sẽ hạnh phúc...

Cô lại đánh cược, vì cô còn yêu. Hai người tìm một căn hộ nhỏ. Rồi lại ấm áp, hạnh phúc. Chồng cô nói cho cô biết những áp lực ngay tại gia đình anh: không được cưng chiều vợ, không được quan tâm vợ, không được và không được...Nhưng khi cô đi, anh đã hiểu rằng: anh cần sống cho hạnh phúc của anh, miễn là không quá đáng.

Những hạnh phúc và ấm êm bên nhau. 2 con nhỏ ra đời. Và, cô thỉnh thoảng giữa những đêm mơ, cô vẫn choàng tỉnh và bất ngờ, vì xung quanh vẫn còn anh... /.

https://tieulun.hopto.org

MỘT GIỜ TRƯỚC LÚC CÔ ĐƠN

Nguyễn Anh Vũ

"Tôi không phải osin! Được, cháo gà hay cá quả?"... "Tôi không phải con ở! Cà vạt màu gì? Gặp đối tác hay sếp?"... "Tôi không phải con giúp việc! Tủ lạnh còn vỏ quýt ta nhưng mùa này chưa có rươi tươi đâu. Rươi đông lạnh thôi!"...

Khi ông sai việc gì hay muốn ăn muốn uống gì thì bà đều nói như vậy rồi cung cúc thực hiện. Bà đối với ông, đúng chỉ là con osin, con ở, con giúp việc ngần ấy năm nay. Tối qua ông gọi về kêu sau Tết háo quá và bảo bà nấu bún thang. Bà vẫn trả lời là bà không phải con ở và ông chắc chắn bà vẫn làm. Nhưng bà sẽ nấu món cuối cùng ở trong cái nhà này, nơi hình như hồi xa xưa bà đã từng nở những nụ cười.

https://tieulun.hopto.org

Cả ông và bà đều lập gia đình muộn. Ông đón bà về ngôi biệt thự Pháp cổ này sau lễ cưới sang trọng và cho bà những ngày tháng êm vui nhất. Rồi cứ hiếm muộn mãi... Không sao, ông vẫn lao đầu vào công việc và để bà vui với cuộc sống của một bà nội trợ. Quên hẳn nghề thủ thư buồn tẻ, hàng ngày bà được thỏa cái sở thích trang trí nhà cửa và nấu nướng của mình. Mẹ chồng mất sớm. Bố chồng khó tính nhưng ít nói. Chỉ cần nấu nướng ngon miệng, không gây tiếng ồn, ông cụ sẽ không nói năng gì.

Ông và bà sắp hết tuổi sinh nở, cứ mãi thế không ổn. Họ làm thụ tinh ống nghiệm và kết quả là có bé Hoài Dũng. Những ngày tháng ấy là thời gian ông bà lâng lâng như ở thiên đường và thằng bé là thiên thần luôn tỏa sáng.

Ông tự hào lắm vì Hoài Dũng càng lớn càng đẹp. Hết giờ, ông về ngay, xoắn xuýt với thằng con trai. Có điều nó không chơi mấy trò năng hoạt của đám trẻ trai mà lại thích mấy thứ vẽ vời hoa lá. Nhìn dáng thằng con 5 tuổi bế con búp bê bà đã lờ mờ một điều gì đó. Bà lặng lẽ thở dài.

Hoài Dũng đi học và học rất giỏi, chữ thì đẹp như viết bằng khen. Như lẽ tất nhiên nó bị bạn bè gọi là Dũng bede. Chẳng biết nó lấy bản lĩnh ở đâu mà quay lại, cười tươi nói "Chúng mày sai, tao không bede, tao là con gái". Rồi nó tẩy hết dấu ngã ở cái tên trên nhãn vở và xưng là Hoài Dung với tất cả mọi người. Từ đó, mọi khuyên răn, dạy dỗ đều vô hiệu.

Một ngày, ông về nhà, bắt gặp Hoài Dung trang điểm lộng lẫy và đang mặc cái váy dạ hội của bà. Giọt nước tràn ly, ông đã chịu quá nhiều nhục nhã vì mang tiếng đẻ ra đứa ái nam ái nữ. Đau đớn, ông lao vào đánh nó bằng bất cứ thứ gì vớ được. Nó không chạy, ở lại chịu đòn, chỉ gào lên "Bố đánh con đi! Con là gái! Hãy để con được làm con gái!". Bà lao từ dưới bếp lên thấy nó đầm đìa máu me, nhào vào ôm lấy con che đòn, thì thầm vào tai nó: "Hoài Dung của mẹ đẹp gái lắm!". Nó khóc, nước mắt hạnh phúc. Ông sôi máu, mắt lồi ra đỏ đòng đọc. Ông đánh cả hai, vừa đánh và chửi: "Đồ quái thai! Quân súc sinh! Lũ súc vật...". Và từ đó, đấy là những câu cửa miệng mỗi lần ông gặp mẹ con bà. Ngàn vạn lần không đếm xuể, những lời chì chiết, đay nghiến ấy đày đọa tâm can bà, bóp nghẹt cuộc sống mẹ con bà. Cứ mỗi lần ông dày vò, đày đọa tinh thần bà như thế, bà lại gượng cười, cố tỏ ra lạc quan. Mà lạc quan theo kiểu của bà chính là sự điên rồ, cứ nhất quyết rằng mọi thứ vẫn ổn khi sự thực là đau khổ.

https://tieulun.hopto.org

Ông đã có con với vợ bé nhưng không buông tha mà trói bà lại bằng bổn phận và trách nhiệm. Bà chưa sẵn sàng quen với thay đổi. Ông cần bà ở lại để chăm sóc ông cụ đang nằm liệt một chỗ và nói biết ơn bà vì điều ấy. Bà chỉ cười. Lòng biết ơn là vô nghĩa. Đó chỉ là kỳ vọng vào những ân huệ khác.

Cô độc đáng sợ đấy, nhưng không đáng sợ bằng việc cảm thấy cô đơn trong mối quan hệ vợ chồng. Nhưng bà còn có Hoài Dung. Nhìn con bà hiểu rằng mỗi con người đều có trong mình điều gì đó không thể bị khước từ, thậm chí điều ấy khiến ta gào thét để được chết. Ta là bản thân mình, đó là tất cả.

Bên rìa của mọi đau khổ đều có vài kẻ ngồi quan sát và chỉ trỏ. Một ngày, Hoài Dung bị tụt quần chỉ để chứng minh cho lũ bạn say của ông rằng nó chưa đi cắt bộ phận sinh dục. Bà quấn cho nó cái chăn. Cả hai đều không khóc vì biết sẽ phải làm gì. Họ đã chấp nhận nỗi đau và lấy nó làm nhiên liệu thắp sáng cho cuộc hành trình tiếp theo.

...

Bà nhìn đồng hồ. Nỗi cô đơn từng như chiếc kim ỳ ạch nhích từng nhích lòng vòng mãi quanh một cái trục giam cầm. Chỉ 1 giờ nữa thôi... Bà chăm chút thái giò lụa, thái trứng tráng pơ luya cho món bún thang. Tất cả cứ mảnh óng lên như những sọi chỉ thêu. Bà vẫn thế, mọi món ăn đều phải đẹp đến mê hoặc.

Mình đi thôi con. Thời gian sẽ làm mờ nhòe tất cả. Rồi lúc nào đó trong tương lai, nỗi đau của ngày hôm nay sẽ trở thành quá khứ xa tít tắp. Mình cùn đứng lên và tiếp tục chạy một quãng đường dài nhé! Rồi thì những khoảng thời gian dài đau đớn chết đi sống lại hóa ra cũng chỉ là một chấm rất nhỏ tẹo trong ký ức. Những kẻ từng làm ta tổn thương, chúng ta đã lãng quên họ tự bao giờ.

Đã hết 1 giờ, bà và Hoài Dung kéo vali ra đi.

Tờ giấy để lại, ghi: "Bún thang dưới bếp, ông sắp nhân lên bát, đun xôi nước dùng chan vào là ăn được. Nhớ cho cụ ăn. Vĩnh biệt!". Căn nhà còn ông với cô đơn./.

https://tieulun.hopto.org

CHÍN CÒ

Nguyễn Thị Ngọc Huyền

Bà Năm đổ sập xuống nền đất sau cú đánh như trời giáng vào mặt. Tiếng kêu thất thanh của cụ Bình trước sự bất tỉnh của con gái như lạt thỏm trước hàng trăm âm thầm xô bồ xung quanh.

Ai đó cứu con tôi... Con con là ơi... Cứu... cứu...

Mau, mau gọi xe cấp cứu. Bụng mang dạ chửa thế này, có khổ thân không. Trời ơi là Trời...

Má ơi, má ơi. Tỉnh lại đi má ơi. Cô chú cứu lấy má con...

Đám người nháo nhào, người cuống cuồng gọi điện, người gọi xe, người gọi bà đỡ, người xúm lại cố lay lay thai phụ nằm chỏng chơ trên sàn...

https://tieulun.hopto.org

Chỉ 5 phút sau, chiếc xe lam nổ bành bạch đã chực sẵn ngoài ngõ, đám đàn ông túm lại khiêng bà Năm lên xe. Con bé lớn của bà Năm mặt mũi tái mét, lúi cúi dắt cụ Bình cùng lỉnh kỉnh túi đồ, bình thủy, bộ mền gối bước lên xe. Chiếc xe lại nổ máy, mất hút sau lũy tre già cùng lớp khói lẫn bụi bay mù trời.

Trong góc nhà, lão Tha nằm bất tỉnh nhân sự, tay vẫn nắm chặt chai rượu, mắt nhắm nghiền vô can trước những gì lão vừa gây ra.

Tin dữ liên hồi từ bệnh viện báo về, thai nhi bị ngạt thở quá lâu nên bác sĩ phải mổ ngay để cứu đứa bé. Ca mổ càng trở nên khó khăn khi thai phụ tuổi cao cộng với việc ăn uống thiếu chất nên bị suy nhược trầm trọng.

Mãi đến lúc bác sĩ cần người nhà truyền máu và ký cam kết mổ cho sản phụ, lão Tha mới chân thấp chân cao bước vào bệnh viện. Người lão nồng nặc mùi rượu, mùi bùn đất cùng hàng tá thứ mùi nhơ nhớp khác. Lão vào bệnh viện nhưng vẫn không quên đem theo một chai rượu trắng trong túi quần, "nhỡ khi có dịp lại mất hay" như phương châm sống theo lão suốt hơn 40 năm nay. Lão vừa đi vừa chửi, nhiều đến mức lão cũng không nhớ lão đang chửi ai, chửi chuyện gì.

Ca phẫu thuật kéo dài suốt gần 5 tiếng đồng hồ, thằng bé cuối cùng cũng chịu ra khỏi bụng mẹ. Nó nặng chỉ 1,8 ki-lô-gam, đỏ hỏn trên tay nữ hộ sinh. Cụ Bình thở phào, những nếp nhăn co rúm bắt đầu giãn nở đôi chút nhưng ánh mắt của bà vẫn chưa một phút giây nào thôi nhìn về phía phòng mổ.

Tất cả y bác sĩ đều cúi đầu thương tiếc, từng lời bác sĩ trưởng ekip mổ nói như những nhát dao cứa vào tim bà cụ ngoài 80 tuổi. Lão Tha thất thần, chai rượu từ tay lão rơi "choảng", rượu văng tung tóe xuống sàn. Năm đứa nhỏ nheo nhóc ngơ ngác vẫn không biết chuyện gì vừa xảy ra với mẹ nó.

Ba thằng La, đừng đánh nữa, tôi xin ông...

Bà Năm giật thót người tỉnh dậy, mồ hôi đầm đìa toát ra ướt sũng cả lưng. Bà liếc nhìn thấy chồng đang ngủ say trên cuốn sách đen dày cộm, những vạt nắng vàng ươm len lỏi qua khe cửa sổ, vươn dài trên nền nhà. Hóa ra những cảnh tượng vừa rồi chỉ là một giấc mơ.

https://tieulun.hopto.org

Bà lại ngắm chồng, sau gần hai mươi năm chung sống, đây là lần đầu tiên bà ngắm chồng kĩ và lâu đến thế. Bà đưa tay lên bụng rồi chợt giật mình, như nhớ ra điều gì đó, bà khẽ cười rồi liếc nhìn sang chiếc nôi bên cạnh. Thằng Chín đang ngủ say. Mẹ bà hay gọi đùa thằng cháu thứ 6 của mình là Cò vì lúc mới sinh ra nó đã gầy còm và mỏng manh như một con cò con.

Sau khi định thần, bà Năm rón rén tiến lại sát bên chồng, bà nhẹ nhàng rút quyển sách chồng đang đọc rồi khéo léo kê gối để không làm chồng thức giấc. Hai tay bà lật nhẹ trên từng trang sách, mắt bà rưng rưng như chưa tin được có một ngày thức dậy mà không ngửi thấy mùi men chua lè nồng nặc bốc ra từ người đàn ông của mình.

Bà bần thần bên dòng hồi tưởng về thời gian một tháng trước khi bà sinh thằng Chín. Lão chồng đánh xe về nhà khi chiều xập xệ bên mái tranh. Lũ nhỏ nghe thấy tiếng xe từ xa đã vội rút xuống nhà dưới để ẩn nấp vì khu nhà trên là nơi ba chúng ngủ và cũng là nơi ghi dấu những trận hành hung của lão.

Lão đặt cuốn sách được bọc bằng da, cẩn thận đặt lên bàn rồi tuyên bố nhát gừng:

Từ mai, tui theo bác Tiến đi nhà thờ. Bà nhớ chuẩn bị đồ cho tui, bác Tiến nói ăn mặc phải chỉnh tề.

Bà Năm há hốc ngạc nhiên nhưng vì sợ chồng nên vẫn răm rắp làm theo. Suốt 1 tháng đó, ngày nào chồng bà cũng đến nhà thờ, bạn nhậu của chồng đến tìm nhưng lão Tha đều vắng nhà. Lâu dần bọn bạn cũng mất kiên nhẫn không còn đến tìm chồng bà nữa.

Bà lén chồng, lật thử một trang trong quyển sách chỉ đề vỏn vẹn hai chữ Kinh Thánh, bà đọc lí nhí: "Hỡi kẻ làm chồng, hãy yêu vợ mình như Chúa đã yêu Hội Thánh." Mắt bà đăm chiêu suy nghĩ, bà đọc thêm vài câu nữa, bà cố đọc nhưng càng đọc càng thấy lạ lẫm và khó hiểu.

Từ phía cửa sổ, chồng bà trở mình, gương mặt khắc khổ hé nở một nụ cười như vừa gặp một giấc mơ đẹp. Bà lật đật xếp sách lại, đặt cạnh bên chồng rồi bất giác khẩn nguyện:

Cảm ơn Trời, cảm ơn Chúa.../.

https://tieulun.hopto.org

LÀM BẠN VỚI CỰU CHỒNG

Trần Thị Ngọc Trâm

Mỗi lần khoe con gái, cha Thảo thường gọi là Nhà Chung Cư. Ấy là cách giới thiệu giản lược cho nghề nghiệp của nàng vì nhà thơ, nhà báo, nhà văn, cái nào cũng đa mang. Chưa đến 1,6m, Thảo vẫn là một người đẹp có vương miện hẳn hoi, đăng quang Hoa khôi từ cái thời mà chiều cao trung bình lý tưởng của phụ nữ Việt Nam là 1,55m.

Tốt nghiệp Đại học, gặp Nam, nàng đổ cái rầm. Nam hơn nàng 5 tuổi, là bác sĩ, vừa đẹp trai, lại to cao lực lưỡng. Kết hôn, cả hai đi Thái hưởng tuần trăng mật. Đêm đầu tiên ở khách sạn, dựa vào bờ ngực vững chãi của người vừa được gọi là chồng, nàng nghĩ thiên đàng chắc cũng thế thôi.

https://tieulun.hopto.org

Sáng hôm sau, cả hai theo tour đi khám phá chùa vàng. Đến cổng, hướng dẫn viên bảo, nàng mặc quần đùi không được vào chùa. Nam gầm gừ như sư tử chuẩn bị ăn thịt sơn dương: "Mẹ mày, ăn mặc thế à?". Nàng ngỡ ngàng không nói được gì, nước mắt như mưa. Hai năm yêu, Nam chưa bao giờ văng tục một câu. Nam trước khi theo đoàn vào chùa, bắt nàng đứng yên ở cổng, không được đi đâu.

Sau hai tiếng, lúc Thảo vẫn đang thút thít ở cổng chùa, hướng dẫn viên ra tìm, bảo nàng lên xe. Mọi người trong đoàn yên vị một lúc mới thấy Nam. Nam rít lên, đủ cho mình nàng nghe: "Con kia, mày đi đâu để ông tìm từ nãy đến giờ". Nàng, khi nãy chỉ thút thít, bây giờ òa lên như trẻ bị ăn đòn, không cần quan tâm đến việc son phấn lòe nhòe trên mặt như tranh bột màu vừa vẽ xong bị rơi vào nước, không cần quan tâm tới việc hơn 20 người đang nhìn nàng chằm chằm vừa tò mò, vừa thương hại, phi ngay xuống xe, chạy ra giữa đường vẫy taxi.

Nam đành theo vợ về khách sạn, dù khách sạn cách chùa vàng gần 200 cây số. Tới nơi, Thảo lao lên phòng, sắp xếp đồ đạc. Nam quỳ dưới chân nàng: "Anh van em, em mà về, bố mẹ em biết chuyện thì anh chết mất". Dùng khổ nhục kế mãi vẫn thấy nàng trơ như đá, chàng đẩy nàng nằm ra giường, dùng đôi tay vạm vỡ của kẻ tập tạ, ra sức bóp cổ. Vừa bóp, vừa hét: "Tao đã xin rồi, sao mày không chịu bỏ qua". Nàng ặc ặc mấy tiếng rồi nằm im bất động, chàng hoảng quá nhảy xuống ngồi dưới sàn nhà. Đêm đó, thiên đường của nàng đã thành địa ngục.

Sau này, nàng luôn nghi ngờ, Nam mắc một chứng bệnh về thần kinh. Thi thoảng lên cơn, chàng không ngại ngần cho nàng biết, độ khỏe của cẳng tay, cẳng chân. Cho đến một hôm, nàng dùng hết sức bình sinh, đá chồng đang nằm trên giường, ngã tung hê vào góc tường, thì chàng bắt đầu nể nàng hơn. Thay vì quá tay sờ yêu cái má, dùng chân kiểm tra độ đàn hồi vòng ba của vợ, Nam chuyển sang thử độ bền của đồ đạc trong nhà.

Lúc Thảo lên quyết tâm ly hôn thì phát hiện có thai. Nàng thông báo với Nam cả hai việc: bỏ thai và bỏ chồng. Cảnh tình khi ấy như trong một bộ phim Hàn, hay một cuốn tiểu thuyết 3 xu: trời mưa như trút, nàng đi bộ gần viện Phụ sản, Nam quỳ gối xuống mặt đường, nắm tay nàng: "Xin em hãy cho anh một cơ hội, cho con anh một cơ hội. Anh hứa sẽ sửa chữa mình". Nàng phần vì mắc bệnh dễ mềm lòng của phụ nữ, phần vì sợ đau, đã gật đầu.

https://tieulun.hopto.org

Khi con hai tuổi, một hôm Nam lái xe đưa cả nhà về nội. Thảo đang cho con bú thì thằng cu trớ, liền hỏi osin ngồi ghế sau, cái khăn tã để đâu. Nam quay sang thấy khăn tã nằm ngay trên giỏ, quát: "Trước khi sủa thì phải biết nghĩ". Ô hay, thế hóa ra chàng bảo nàng là chó? Lần này, Thảo kiên quyết bỏ. Nàng nghiên cứu rất kỹ bộ luật ly hôn, nếu con dưới 3 tuổi nhất định sẽ được tòa xử cho ở với mẹ.

Ly hôn xong, có lần đến nhà thăm con, thấy nàng đưa con đi xem phim 10h tối mới về, Nam ôm thằng bé vào lòng thủ thỉ: "Sau này con lớn lên, đừng có hư hỏng như một số người". Nàng sôi máu, suýt định đá cựu chồng ra cửa nhưng đang đi giày cao gót, sợ lực đá không đủ mạnh bằng hôm trên giường.

Mười mấy năm, Thảo kinh qua cả chục cuộc tình, rốt cuộc cũng tìm thấy bến đỗ bình yên bên một người đàn ông tốt bụng, hiền lành, sinh thêm một đứa con gái giống nàng như đúc, được tôn lên là Nóc Nhà. Nam cũng yên ấm bên người mới, cuộc sống mới ở Sài Gòn. Ngày con trai đi du học, Nam bay từ Sài Gòn ra tiễn con.

Sau bao nhiêu thăng trầm, Thảo và Nam lại như những người bạn cũ. Nàng bảo bạn thân:

-Dù gì, đó cũng là bố con mình. Chúng mình đều có những sai lầm tuổi trẻ, đã cùng vượt qua để sống tốt hơn trong cuộc hôn nhân sau này.

Đợt dịch Covid bùng nổ, mỗi ngày Nam đều nhắn tin nhắc nhở nàng, hỏi thăm tình hình mọi người trong gia đình. Nàng kêu gọi bạn bè đóng góp, gửi tiền, khẩu trang vào để góp phần cùng Nam và đồng nghiệp chống dịch. Chồng Thảo và vợ Nam đều biết, chẳng ai lo họ "tình cũ không rủ cũng đến". /.

https://tieulun.hopto.org

VẾT THƯƠNG CHÍ MẠNG

Trần Thị Ngọc Trâm

Sau buổi tiệc đứng tưng bừng kỷ niệm 13 năm ngày cưới, khi men say vẫn còn ngây ngất, Long nằm ôm vợ trên giường thủ thỉ:

- 13 năm cưới, thêm 7 năm yêu, em đã rất tuyệt vời. Chúng ta đã ở bên nhau hơn nửa số thời gian chúng ta sống. Anh rất hạnh phúc nhưng cũng khó tránh được sự nhàm chán. Em nghĩ sao về chuyện three some?

An đang lim dim bỗng ngồi bật dậy thẳng thốt?

- Quan hệ ba người? Anh nói gì vậy, chúng ta là vợ chồng mà, đâu phải bạn tình. Cha mẹ, con cái, xã hội biết được thì sao? Em không ngờ anh lại có suy nghĩ như vậy.

https://tieulun.hopto.org

Long gằn giọng:

- Vứt mấy thứ đạo đức triết lý đó đi. Chẳng phải em cũng tích cực mấy chuyện đổi mới lắm hay sao.

An ngỡ ngàng nhìn chồng bật khóc. An và Long vốn học cùng cấp ba, An học đại học trong nước, Long du học ở Úc nhưng suốt những ngày tháng xa nhau, cả hai vẫn nồng nàn yêu thương. An cho rằng không ai hiểu Long hơn nàng. Vậy mà giờ đây, người đàn ông ngày ngày đầu gối tay ấp, quen thuộc từ mùi mồ hôi bỗng như biến thành kẻ xa lạ.

Long nhìn An chán nản, khoác áo cầm chìa khóa ô tô đi xuống nhà. Đồng hồ quả lắc kêu bong bong điểm 12h.

Đêm ấy, Long không về. An thức trắng trong hoang mang. Nàng tự vấn bản thân có phải những nỗ lực níu kéo thanh xuân, nghệ thuật chiều chồng chưa đủ để tưới tắm cho tâm hồn và cơ thể hừng hực cháy của một người đàn ông tứ tuần đang viên mãn về cả sự nghiệp và sinh lực.

Tối hôm sau, lúc An và con trai đã ăn xong, Long mới về. Trên cổ lưu mùi nước hoa nữ ngai ngái. An im lặng chờ Long hồi tâm lại. Nàng không muốn con trai đang tuổi dậy thì chứng kiến cảnh bố mẹ to tiếng. Nhưng An không ngờ Long ngả bài với nàng quá nhanh.

Những khi ở nhà, Long thường ôm chặt điện thoại, liên tục nhắn tin, gọi điện. Có hôm máy tính An hỏng, mượn máy tính chồng gửi email, định vào thoát tài khoản của chồng ra để đăng nhập thì thấy mail gửi từ trưởng phòng kinh doanh công ty Long, tiêu đề "Nhớ anh". An nghẹn ngào click vào, thấy mấy tấm bikini chụp ở biển cùng thông báo đã ký được hợp đồng. An gọi chồng ra, chỉ vào màn hình, Long gạt tay nàng ra cười khẩy:

- Cô ấy đi công tác, báo cáo tiến độ công việc thôi.

An đập tay lên máy tính giận dữ:

- Báo cáo công việc mà gửi cả hình bikini cho nhau sao?

Long lạnh lùng:

https://tieulun.hopto.org

- Thì sao? Em ghen à? Có nhiều thứ em không làm được thì phải để người khác làm thôi.

Mấy tuần sau, một nick lạ inbox cho An, gửi hàng loạt hình ảnh trên giường lộ liễu. Ảnh không rõ mặt đôi nam nữ nhưng nhìn vết bớt đỏ sau cổ, nốt ruồi đen ở chính giữa lưng, An biết rõ đó là chồng mình.

An chết lặng, những bức ảnh hơn cả cái tát thẳng vào nàng. Những người có học không bạo hành nhau bằng chân tay. Lời nói, hình ảnh mới là thứ tra tấn tâm hồn nặng nề nhất. Vết thương trên da thịt có thể lành, nhưng vết thương trong lòng cứ ngày ngày rỉ máu. Câu nói "Em nghĩ sao về chuyện three some?" trở thành nhát dao trí mạng trong lòng An, giết chết mọi tình cảm An dành cho chồng suốt 20 năm qua.

An đưa đơn ly hôn, Long ký ngay không cần đọc. Căn nhà bố mẹ Long xây, mẹ con An dắt nhau về nhà ngoại với hai va ly to tướng.

Mọi chuyện quá đột ngột với Hải. Thằng bé từ cáu giận đập phá đến trầm uất không nói không rằng. Covid học online ở nhà, quanh quẩn giữa bốn bức tường càng làm nó hay im lặng, cục tính hơn.

Chiều nay, cô giáo nhắn tin cho An bảo, con trai nàng cãi nhau với lớp trưởng khiến cô bé khóc đòi từ chức.

An vào phòng con, ngồi xuống cạnh thằng bé, dịu dàng hỏi đầu đuôi câu chuyện. Mãi thằng bé mới gắt gỏng nói:

- Cái Hương suốt ngày đốc thúc bài vở, con đã bảo con sẽ nộp đúng hạn, nó cứ giục giã rằng cả lớp còn mình cậu. Con bảo nó sợ con nộp chậm làm ảnh hưởng thành tích của nó đúng không? Cãi qua cãi lại, con cáu bảo nó đàn bà ích kỷ, chỉ biết nghĩ đến bản thân, không quan tâm người khác ra sao.

An thở dài, cầm tay thằng bé:

- Con có biết, không phải những cú đánh, lời nói mới là thứ khiến người ta tổn thương và khó

https://tieulun.hopto.org

quên nhất hay không. Phụ nữ lại càng là những người cả nghĩ, lời nói của con chắc chắn làm cô bé ấy rất buồn. Cũng như mẹ đã buồn vì những hành động, lời nói của bố con để không thể tiếp tục đồng hành cùng nhau nữa.

Hải im lặng. Tối đó, lúc ăn cơm, thằng bé lí nhí bảo nàng:

- Con nhắn tin xin lỗi Hương rồi, con còn hẹn bạn ấy bao giờ đi học lại sẽ mời bạn ấy ăn kem.

An mỉm cười, gắp miếng chả vào bát thằng bé:

- Con trai mẹ là người lớn thật rồi./.

https://tieulun.hopto.org

MỘT LẦN MÁ TỰ VẪN...

Kim Linh Chi

Cả cuộc đời tôi vẫn không thể nào quên được hình ảnh má đầm mình xuống nước kết thúc cuộc đời của mình.

Má tôi sinh ra 6 đứa con, toàn con gái. Chính vì thế mà ba tôi tự cho mình cái quyền "được đi lăng nhăng bên ngoài để kiếm thằng con trai". Bà nội tôi thì tư tưởng phong kiến, má sinh đến tôi thì nghe đâu bà nội chân đã dạm bước tới ngõ trạm xá vẫn quay ngoắc trở về vì nghe má tôi lại đẻ thêm một đứa con gái nữa. Bà nội bảo má là "cái thứ đàn bà không biết đẻ, mỗi năm lại đẻ ra một con tiểu quỷ".

https://tieulun.hopto.org

Những năm tháng ấu thơ, tôi và bé út thường chứng kiến những trận cãi vã giữa ba và má. Nói đúng hơn là những trận ba chửi và đánh má. Ba tôi có đến 2 người vợ bé. Người thứ nhất sinh cho ba tôi một đứa con trai (là anh trai tôi bây giờ) và người thứ hai sinh cho ba tôi một đứa con gái.

Nhiều lần, chị em tôi thấy má khóc và đòi tự tử. Cuộc sống nhà chồng quá khắt nghiệt đến độ má tôi năm lần bảy lượt tìm đến cái chết để kết thúc cuộc đời đầy bất hạnh của mình. Có lần, tôi thấy má giấu chai thuốc sâu ngoài bụi tre sau nhà. Má muốn tự tử. Tôi với bé út đã đi theo má tìm cho ra chai thuốc sâu để quăng đi. Thế nhưng, một ngày, sau một buổi học về tôi nghe nhà hàng xóm bảo má tôi giờ đang nằm viện súc ruột vì uống hết một chai thuốc trừ sâu.

Lần khác, sau khi ba tôi chửi, tôi thấy má nước mắt đầm đìa và bưng một tô cháo trắng lên cùng với bịch thuốc chuột. Má tôi nói sẽ trộn vào cho tôi và bé út ăn chung, cùng chết chung. Lúc đó tôi và bé út rất hoảng sợ. Dù năn nỉ má nhiều lần nhưng má tôi vẫn chưa từ bỏ ý định tự tử.

Có lần, tôi theo ba má đi tát nước ruộng. Tôi đang ngồi trên bờ nhìn ba má tát nước. Tôi nghe ba chửi má chuyện gì đó. Tự nhiên má tôi thả đôi dây gàu chạy ù một mạch thật nhanh. Má chạy băng qua đường cái, vừa chạy vừa khóc. Má nói "chắc tui chết đi chứ tui không sống nổi nữa". Má chạy trước, tôi ngơ ngác chẳng biết gì, chạy theo sau. Bất chợt má dừng lại ngay trước đìa. Má cởi chiếc áo dài tay liệng xuống đất, quăng luôn cái nón lá đang đội trên đầu rồi nhảy ùm xuống đìa.

Thấy má tôi nhảy xuống đìa, một vài người làm ruộng gần đó tri hô, có người nhảy xuống cứu. Tôi chạy đến nơi thì người ta đã bu lại đứng trên đìa rất đông. Má tôi được đưa lên bờ. Tôi thấy má nằm thẳng đơ. Người ta bu lại làm gì đó cho má rồi ẵm má tôi lên nhà y tá gần đó.

Sau lần chứng kiến đó, tôi như người mất hồn. Tâm hồn một đứa trẻ lên 3 như tôi chưa đủ lớn để hiểu biết cặn kẽ mọi việc. Lúc đó tôi chỉ biết má tôi có cuộc sống vô cùng đau khổ. Tôi dặn lòng, sau này lớn lên, khi có đủ lý lẽ, tôi sẽ nói chuyện với ba, với nội. Chỉ có học mới giúp tôi đủ hiểu biết và lời lẽ để nói chuyện với ba, với bà nội, để bảo vệ cho má và giúp má bỏ ý định tự tử.

Suốt thời gian trung học, tôi đã chứng kiến những chuỗi ngày đầy nước mắt của má, những trận đòn của ba, những cái tát tai nảy lửa. Không ngày nào là ba không chửi má, có khi ba còn đánh má

https://tieulun.hopto.org

tôi bằng đòn gánh hay những cú đạp như trời giáng. Giờ trên đầu má tôi vẫn còn vết sẹo.

Đến năm tôi vào đại học, nghỉ hè giữa kỳ, tôi về quê. Lúc này, tôi cảm thấy mình đã đủ lớn, đủ tự tin và sự hiểu biết để nói chuyện với ba và bà nội. Tôi mời ba tôi ngồi nói chuyện một cách tử tế và đàng hoàng, rất thẳng thắn. Tôi cũng nói chuyện với bà nội về tư tưởng "trọng nam khinh nữ", về những thay đổi cuộc sống ngày nay về quan niệm "nhất nam viết hữu, thập nữ viết vô". Lần đầu tiên tôi thấy ba tôi im lặng. Lần đầu tiên tôi thấy bà nội tôi im lặng. Và lần đầu tiên tôi thấy má tôi khóc không phải vì ba chửi hay nội chì chiết mà vì thấy có được một người con dám lên tiếng để bảo vệ cho mình.

Ba tôi giờ đã thay đổi. Ba hiếm khi chửi bới má. Nếu có lần nào đó ba chửi má, má tôi lại gọi điện, tôi lại nhắn tin nói chuyện lý sự với ba. Nội tôi nay cũng đã già, bà cũng phần nào hiểu được sự khổ cực của má tôi và ngay cả cái sự nghiệp gia đình nhà tôi cũng một phần nhờ 6 chị em gái tôi chung sức.

Sau nhiều lần khuyên răn, nói chuyện, phân tích thiệt hơn với má, má tôi giờ đã quý trọng bản thân mình, không tìm đến cái chết để kết thúc mọi việc mà thay vào đó là "dám lên tiếng". Má tôi đã biết phản ứng lại nếu ba tôi nói chuyện không đúng. Má tôi cũng biết chăm sóc bản thân và không bao giờ suy nghĩ tiêu cực như trước đây. Đây là câu chuyện có thật của gia đình tôi./.

https://tieulun.hopto.org

Lời bạt

YÊU THƯƠNG VÀ TỰ DO CẤT TIẾNG

Nhà văn Văn Giá

Vấn đề bạo lực gia đình, mà cụ thể là bạo lực với phụ nữ và trẻ em gái đã trở thành một mối quan tâm thường trực, lâu dài và đang dần được giải quyết trên cấp độ quốc gia chứ không chỉ riêng một cá nhân/tổ chức nào.

Trong nỗ lực nâng cao nhận thức và giải quyết vấn đề bạo lực với phụ nữ, trẻ em, lĩnh vực văn học có cách đi riêng. Những người viết dựng lên những câu chuyện bằng các tình huống, nhân vật, chi tiết, ngôn ngữ, giọng điệu...để kể chuyện về nạn bạo lực trong sự đa dạng muôn vẻ và phức tạp của nó. Họ không có ý đồ (và trên thực tế là không thể) đưa ra các phương án giải quyết cho mỗi tình huống bạo lực. Họ cũng không nhằm dạy dỗ, mách nước ai cả. Bằng tất cả sự mẫn cảm nghệ thuật,

https://tieulun.hopto.org

những người viết tiến hành kể những câu chuyện về đời sống, đánh thức lòng cảm thương, lòng tốt, khát vọng và trách nhiệm sống, giá trị sống trong tâm hồn bạn đọc. Tuy không đưa ra các phương án cụ thể, nhưng họ có khả năng gợi ra các phương án để người đọc cùng suy ngẫm và lựa chọn. Khi biết lựa chọn, chính là khi người ta có nhận thức về trạng huống mà mình đang bị lâm vào, và khi đó mới biết khao khát thay đổi thân phận của mình. Đó chính là sức mạnh riêng của văn chương, rộng ra là nghệ thuật.

Năm mươi truyện ngắn của một số tác giả đã quen thuộc trong giới văn chương và của những cây bút mới trên khắp mọi miền đất nước đã làm thành một ấn phẩm xinh xắn, như cái tên của nó: "Cánh chim tự do".

Nhưng bên trong vẻ xinh xắn đáng yêu ấy, phần lớn là những câu chuyện buồn gói ghém những cuộc đời buồn. Tất cả tập trung đề cập đến nạn bạo lực gia đình, mà nạn nhân chủ yếu là phụ nữ và trẻ em.

Câu chuyện bạo lực, trong đó bạo lực đối với phụ nữ ở xã hội Việt Nam từ xa xưa cho đến hôm nay vẫn là một nan đề và chưa khi nào thôi bức xúc.

Vẫn thường nghe nói: hạnh phúc thì luôn giống nhau, còn bất hạnh thì chẳng cái nào giống cái nào. Nhìn vào các truyện ngắn trong tập sách này, phần lớn phụ nữ và trẻ em hiện lên là nạn nhân. Những người phụ nữ, chủ yếu trong vai người vợ, đều là nạn nhân của những ông chồng nghiện rượu, say cờ bạc, hoặc ham hố công danh, sa ngã tình tiền. Kết thúc câu chuyện, các tác giả xử lý ít nhất theo 3 cách: i, Chị vợ nhận thức ra được tình trạng tuyệt vọng của mình, nên đã chủ động rời khỏi nơi chốn bạo lực để tìm kiếm một cơ hội sống khác; ii, Người chồng vì lý do nội tâm hoặc ngoại cảnh nào đó, nhận ra những tội lỗi của mình, biết ăn năn, sám hối; iii, Nhân vật người đàn ông gây ra bạo lực vì lý do nào đó bị chết, được những người còn sống (vợ, con, người khác) nhìn bằng một cái nhìn tha thứ, và họ tổ chức lại cuộc sống theo cách tốt hơn. Cho dù thế nào đi chăng nữa, các câu chuyện thường để cho nhân vật người nữ ở cuối con đường bao giờ cũng lóe lên nhận thức cùng với khát vọng hướng về sự đổi thay, cho dù phải làm lại từ đầu.

Đối với các nhân vật là những đứa trẻ bị bạo lực cũng vậy, khá đa dạng. Có bạo lực thể xác. Có

https://tieulun.hopto.org

bạo lực tinh thần. Có cả bạo lực tình dục. Chúng được khai thác như hiện thân của các ca chấn thương tâm lý, suốt đời không tẩy xóa được. Để bước ra khỏi những chấn thương, cần phải nhờ vào nội lực, ý chí của bản thân, và đặc biệt nhờ cái nhìn đúng đắn, khai phóng, khoan dung và lòng thương từ phía tha nhân. Một số truyện ngắn đã thể hiện điều này theo cách thật đau buồn và thấm thía, mang ý nghĩa cảnh tỉnh. Bao giờ trẻ thơ thật sự được sống an toàn và hạnh phúc trong thế giới của người lớn? Đó chẳng phải là một câu hỏi day dứt vang lên từ các truyện ngắn sao!

Bằng một cách tự nhiên nhất, những con người nạn nhân ấy như những cây đời cần được nuôi nấng từ dưỡng chất trần gian, nơi mang ấm của tình thương, lòng tốt, sự chở che...Cái nhìn của các tác giả về câu chuyện bạo lực đã được xử lý khá vững trên nền tảng tri thức hiện đại về con người và cuộc sống, tiệm cận với công cuộc chống bạo lực phụ nữ và trẻ em trên toàn thế giới, kết hợp hài hòa với nền tảng nhân văn truyền thống của dân tộc.

Trong lần gặp gỡ giữa những người của Ban tổ chức cuốn sách này với một số cây bút truyện ngắn, tôi có nói cái ý: Thường về đề tài này, đại đa số các nhà văn tập trung viết về các nạn nhân là phụ nữ và trẻ em; điều này đúng thôi nhưng chưa đủ. Nên dành một quan tâm thích đáng cho tuyến nhân vật là những người đàn ông với tất cả sự phức tạp và đa dạng nhất có thể, trả lời cho các câu hỏi: tại sao và vì động cơ nào, kể cả những động cơ thầm kín nhất, tăm tối nhất khi anh ta trở thành tội nhân? Thậm chí chính anh ta là nạn nhân của tình trạng bạo lực? Thêm nữa, nạn bạo lực này có liên quan như thế nào đối với cơ cấu xã hội hiện tại và cơ tầng sâu của văn hóa truyền thống, vv...Tất cả những điều này đã thấy hiện diện thấp thoáng trong một số truyện ngắn ở tập sách này, tuy nhiên cần thiết phải được nâng lên thành một truy vấn thường trực và với một chiều sâu hơn nữa.

Kể ra cũng có cái khó của nó. Trong khuôn khổ của dự án, dung lượng truyện được khống chế không quá 1000 chữ. Đây chính là một thử thách đặt ra cho những người cầm bút. Cho nên không có cách nào khác, mỗi truyện ngắn phải đi theo tinh thần "bé hạt tiêu", nghĩa là phải nén và gợi.

Tôi muốn nói đôi lời về truyện ngắn mang tên "Cánh chim tự do" - lấy làm nhan đề cho cả tập sách - của tác giả Nguyễn Thị Như Hiền. Nhìn tổng quát, truyện cũng na ná với nhiều câu chuyện khác: một thằng chồng hư hỏng, nghiện ngập, bế tắc, vũ phu, thú tính; người vợ và những đứa con

https://tieulun.hopto.org

là nạn nhân khốn khổ của hắn...Tuy nhiên, tác giả đã xử lý tình huống rất tốt bằng cách sử dụng một số chi tiết đắt giá để xoáy vào tâm can người đọc: câu nói "Đàn bà trong nhờ chịu đục" như một dây xích định mệnh, cái thú uống rượu máu các loài động vật của thằng chồng. Đặc biệt chi tiết lồng chim và động tác mở lồng mang tính ẩn dụ rất cao. Vâng, khi nhân vật người đàn bà trẻ tên Nhiên ấy mở cửa lồng cho con chim có bộ lông tuyệt đẹp bay ra trời xanh thì đó chính là một lựa chọn, một khao khát, một sức sống, một hiện thân của Tự do...Đã đành truyện ngắn cần phải nói điều gì, nhưng quan trọng hơn là nói điều đó bằng cách nào. "Cánh chim tự do" đã thực sự biểu đạt nạn bạo lực trong gia đình và khả năng người nữ tìm kiếm tự do bằng...nghệ thuật truyện ngắn. Tuy nhiên, kết thúc truyện vẫn bỏ lại cái nhân vật đàn ông vũ phu đó. Liệu có cách nào để kéo họ về với xã hội người thân thiện, hay nói cách khác, đánh thức nhân tính trong con người ấy? Phải chăng đó chính là nhiệm vụ của mỗi người cầm bút, rộng ra là của toàn xã hội.

Mỗi truyện ngắn chỉ được phép không quá 1000 chữ, tôi chột dạ thấy mình viết đã quá dài.

Với sự ra đời của tập sách này, tổ chức CSAGA với sự đồng hành và hỗ trợ của Quỹ Dân số Liên Hợp Quốc (UNFPA) và chính phủ Nhật Bản đã có thêm một thành công nữa trong sứ mệnh kết nối và lan tỏa những tiếng nói của YÊU THƯƠNG và TỰ DO.

https://tieulun.hopto.org

Trung tâm Nghiên cứu và Ứng dụng khoa học về Giới – Gia đình – Phụ nữ và Vị thành niên (CSAGA)

Điện thoại tư vấn và hỗ trợ miễn phí: 024 3333 55 99 - 094 140 9119

Địa chỉ: Số nhà 35, Ngõ 66 đường Dịch Vọng Hậu, Cầu Giấy, Hà Nội

Bản quyền CSAGA, 2021

Tài liệu lưu hành nội bộ, không mua bán dưới bất kỳ hình thức nào.

https://tieulun.hopto.org

CSAGA

TRUNG TÂM NGHIÊN CỨU VÀ ỨNG DỤNG KHOA HỌC VỀ GIỚI – GIA ĐÌNH – PHỤ NỮ VÀ VỊ THÀNH NIÊN (CSAGA)

Điện thoại tư vấn và hỗ trợ miễn phí: 024 3333 55 99 - 094 140 9119

Địa chỉ: Số nhà 35, Ngõ 66 đường Dịch Vọng Hậu, Cầu Giấy, Hà Nội

https://tieulun.hopto.org